CHIẾC CHÌA KHÓA

HỒNG LĨNH

chiếc chìa khóa

JUNICHIRO TANIZAKI

CHIẾC CHÌA KHÓA

Người dịch Phạm thị Hoài

HỒNG LĨNH
1992

CHIẾC CHÌA KHÓA
Nguyên tác của JUNICHIRO TANIZAKI
Phạm Thị Hoài dịch
Bìa Đinh Cường
Hồng Lĩnh xuất bản 1992

---

lời giới thiệu

"Chiếc chìa khóa", cuốn tiểu thuyết của nhà văn Nhật Bản danh tiếng J. Tanizaki, xuất bản lần đầu năm 1956 tại Nhật Bản, là một trong số những tác phẩm văn học hiện đại Nhật được hưởng cái may mắn dịch ra trên hai mươi thứ tiếng và hơn một lần dựng thành phim.

Câu chuyện tình tay ba, thậm chí tay tư đầy uẩn khúc giữa một cặp vợ chồng trí thức luống tuổi với cặp con gái và con rể tương lai của mình, ngay từ đầu đã không lẫn vào vô số chuyện tình dù hay, dù dở, tràn ngập thị trường văn học ở các nước văn minh trên thế giới. Có thể do hình thức độc đáo — tác giả chọn thể nhật ký, mà lại là hai tập nhật ký song song của người chồng và người vợ, để thực hiện một bố cục đan cài phức tạp và hấp dẫn, và một loại thủ pháp đặc trưng cho thể loại này; nhưng chủ yếu, nét riêng biệt của **"Chiếc Chìa Khóa"** nằm ở nền tảng tâm lý lạ lùng, cấu thành từ muôn vàn xung động hết

sức tinh vi và điển hình của tình yêu, tình dục, tình vợ chồng, của quan hệ giữa cha mẹ và con cái, của lý trí và thân xác, của tuổi tác, cái chết và những khát khao vĩnh cửu, của ước vọng tự do, giải phóng con người, nhất là giải phóng phụ nữ, nhưng cũng của sự băng hoại đau xót của từng cá nhân trong chính quá trình vươn tới tự do ấy. Và đặc biệt, xuyên suốt câu chuyện là cuộc giằng co quyết liệt giữa hệ đạo đức truyền thống phương Đông trong tình yêu và hôn nhân, và hệ giá trị phổ biến của cuộc sống trong xã hội Nhật Bản hiện đại, để kết thúc bằng một bi kịch nửa vời: người chồng, người khởi xướng và đạo diễn số một của tấn trò tay tư này, vừa tự nguyện tìm đến cái chết, vừa bị đẩy đến chỗ đó, nhưng như vậy chỉ có nghĩa một diễn viên chính rời khỏi sân khấu, còn vở kịch vẫn tiếp tục và chủ đề không thay đổi. Cái chết của người chồng ở cuối cuốn tiểu thuyết chỉ khép lại màn một, chuyện một người đàn bà (Ikiko, người vợ) sống với hai người đàn ông (Anata, chồng nàng và Kimura, con rể tương lai của nàng), có thêm một cái bóng âm thầm quái ác (Toshiko, con gái họ), để mở ra màn hai, chuyện của một người đàn ông (Kimura) sống với hai người đàn bà (Ikiko và Toshiko), cũng có thêm cái bóng âm thầm quái ác là người chồng (Anata) đã quá cố, và cứ thế chẳng bao giờ kết thúc.

Trong số hàng triệu độc giả của **Chiếc Chìa Khóa** trên khắp mọi miền trái đất, không phải không có những người cảm thấy ngỡ ngàng và họ đặt câu hỏi: "Đã đành con người có thế thật, nhưng liệu nhà văn có cần đẩy ngòi bút của mình đi đến tận cùng như vậy không" và "Để làm gì kia chứ?"... Thực ra đặt câu hỏi như vậy là chưa nắm

bắt được cái cốt lõi của vấn đề. Ở đây, "tận cùng" không phải chỉ để "tận cùng", mà "tận cùng" cốt để tìm ra và xác định được một giới hạn. Tham vọng con người là vô tận, trên tất cả mọi mặt đời sống. Nhưng con người sở dĩ vẫn là con người là nhờ có hàng rào đạo đức do chính mình đặt ra để tự ngăn chính mình. Vượt quá hàng rào là tự sát. Tấn bi kịch của những người trong cuộc chẳng đã nói lên điều đó ư?

Giới thiệu **"Chiếc Chìa Khóa"**, chúng tôi hy vọng bạn đọc Việt Nam có thể tìm thấy trong câu chuyện tình nghiêm túc và đau xót này một chìa khóa nào đó giải đáp những vấn đề muôn thuở và cũng hết sức thời sự của hạnh phúc con người, nhất là khi những vấn đề ấy mang đậm màu sắc châu Á, hoàn toàn không xa lạ với chúng ta.

Ngày khai niên 1.1.

Từ hôm nay, tôi quyết định ghi lại mọi việc, kể cả những điều trước đây chưa bao giờ tôi dám gửi gắm vào nhật ký. Cho đến nay, chưa bao giờ tôi ghi chép cụ thể về mối quan hệ thầm kín giữa vợ chồng tôi. Tôi sợ vợ tôi đọc được và giận tôi, nhưng từ đầu năm nay, tôi không muốn e ngại, tránh né sự giận dữ của nàng nữa. Chắc vợ tôi biết rõ cuốn nhật ký này nằm ở chỗ nào trong phòng làm việc của tôi.

Xuất thân từ một trong những gia đình quý tộc dòng dõi bậc nhất Kyoto và được nuôi dạy trong môi trường phong kiến, đến bây giờ nàng vẫn hết sức coi trọng hệ đạo đức, lễ giáo lỗi thời, thậm chí còn tự hào về điều đó. Tôi không thể tin rằng nàng lại làm một việc như lén đọc nhật ký của chồng, nhưng biết đâu, có gì dám chắc một trăm phần trăm, lý do để hoài nghi có đủ. Bây giờ, tôi đã

từ bỏ thói quen cẩn trọng xưa nay, ghi lại nhiều sự việc xung quanh cuộc sống vợ chồng chúng tôi, liệu nàng có đủ sức cưỡng lại sự cám dỗ lần theo những bí mật của chồng không? Nàng kín đáo và ưa thích sự bí ẩn. Dù đã biết rất rõ nàng vẫn thường tỏ vẻ không hay biết gì và ít khi thổ lộ tâm sự cùng ai. Đã thế nàng còn cho đó là phẩm hạnh của người đàn bà đứng đắn, thế mới chính là điều đáng sợ nhất!

Tôi đã giấu chiếc chìa khóa dùng để mở ngăn đựng cuốn nhật ký vào một chỗ nhất định, ít lâu sau lại đổi chỗ, nhưng vốn tò mò và nhạy bén, chắc nàng đã thừa biết mọi bí mật của tôi. Tất nhiên chỉ cần đánh thêm một chiếc chìa khóa nữa là nàng tha hồ hành động.

Trên kia tôi đã viết, từ đầu năm nay trở đi, tôi không sợ nàng đọc trộm nữa, nhưng ngẫm lại, thực tình đã bao giờ tôi quá e ngại điều đó đâu. Thậm chí, tôi luôn tính đến việc nàng sẽ đọc và trong thâm tâm gần như tôi cũng muốn nàng làm thế. Vậy thì còn câu hỏi, tại sao tôi lại khóa ngăn kéo và giấu chìa khóa đi?

Có lẽ tôi muốn kích thích trí tò mò của nàng. Ồ, nàng thích bí mật lần theo các dấu vết lắm! Nếu tôi để cuốn nhật ký sờ sờ ra đó, thế nào nàng cũng nghĩ: "Anh ấy viết quyển nhật ký này cốt để mình xem đây", và sẽ chẳng buồn tin vào nó. Thế còn là ít, dứt khoát nàng sẽ suy luận: "Nhất định quyển nhật ký thật phải giấu đâu đó".

Ikuko, vợ yêu dấu của anh, em thấy đấy, anh không biết có thực em đọc quyển nhật ký này không. Hỏi thẳng em thì chẳng nghĩa lý gì, vì đằng nào em cũng chỉ đáp rằng: "Em không đọc trộm nhật ký của người khác".

Nhưng giả sử em có đọc chăng nữa xin hãy tin anh, những điều anh viết đây không phải là thủ thuật, và chẳng có gì thiếu trung thực trong đó.

Thôi hãy bỏ qua chuyện ấy, vì thuyết phục một con người đa nghi chỉ làm tăng lòng đa nghi mà thôi. Nhưng nếu đã bỏ công đọc những dòng này, chắc rồi em cũng tự hiểu, đây hoàn toàn là sự thật.

Dĩ nhiên tôi không có ý định chỉ dừng lại ở những chuyện làm nàng vừa lòng. Có cả những việc nói ra nàng sẽ chói tai, khó chịu. Chính các trò kín kín hở hở của nàng đã thức tỉnh nguyện vọng ghi lại những chuyện như vậy. Liệu nàng có tin thế là mang tội với phẩm hạnh cao quý của mình không? Xưa nay, thậm chí nàng còn cho việc vợ chồng nói với nhau về chuyện giường chiếu là khiếm nhã, và khi nào tôi cao hứng kể chuyện tiếu lâm thô lậu là nàng vội bịt tai lại.

Tất cả do lỗi ở cái "đứng đắn" bề ngoài, cái "nữ tính" phô ra, cái "thanh cao đức hạnh" nhân tạo ấy. Chúng tôi lấy nhau đã hai mươi năm, có một đứa con gái đến tuổi gả chồng mà vợ chồng tôi chưa bao giờ nói ra mồm chuyện ái ân thầm kín. Chúng tôi cùng nhau lên giường và lặng lẽ thực hiện những nghĩa vụ vợ chồng — nhưng có thể gọi chúng tôi là một cặp vợ chồng thực sự được không?

Tôi viết ra đây vì khó lòng chịu nổi tình trạng không thể trực tiếp nói với nàng những chuyện kín giữa vợ chồng như thế nữa. Từ nay về sau, tôi sẽ viết, như thể đang nói cùng nàng, không cần biết nàng có lén đọc hay không.

Trước hết, tôi cần nói ngay rằng tôi rất yêu nàng. Tôi

vẫn thường bày tỏ điều đó nhiều lần, nhưng không phải là lời nói sáo để phỉnh nịnh, và tôi tin rằng nàng cũng hiểu. Nhưng biết làm sao, nhu cầu thân xác của tôi không mạnh bằng nàng, trong lĩnh vực đó tôi chịu không thể sánh kịp nàng. Năm nay tôi đã năm mươi sáu (còn nàng cũng đã bốn mươi lăm), đâu đã là tuổi để cạn kiệt sinh lực nhưng chẳng hiểu vì sao thời gian gần đây tôi thấy rất mệt. Thú thật, nếu mỗi tuần, hay cứ cho là mười ngày ngủ với nhau một lần, có lẽ tốt cho tôi hơn. Trong khi đó, riêng ở điểm này, mặc dù mắc bệnh tràng nhạc và yếu tim, vợ tôi lại khỏe đến mức gần như bệnh hoạn. (Nàng đặc biệt ghê tởm không muốn viết hay nói thẳng những chuyện như vậy). Hiện nay, chính điều đó làm tôi bối rối nhiều nhất. Tôi buồn phiền và đau khổ vì không có khả năng thực hiện bổn phận của người chồng tốt một cách mỹ mãn hơn; nhưng giả sử — tôi chỉ nói "giả sử" mà thôi — chắc chắn nàng sẽ nổi giận và bảo: "Anh cho em là loại đàn bà thế nào?" — giả sử nàng tơ tưởng đến người đàn ông khác để bù đắp khoản thiếu thốn kia, tôi sẽ không bao giờ chịu nổi. Chỉ cần hình dung ra tôi đã phát ghen. Ngoài ra, tôi cho rằng có lẽ nàng cũng nên kìm bớt cái nhu cầu thân xác mạnh mẽ đến bệnh hoạn ấy để giữ gìn sức khỏe... Điều khiến tôi lo lắng là sức tôi mỗi năm một suy sụp. Thời gian gần đây, mỗi lần chung sống tôi lại thấy kiệt sức, và liền mấy ngày sau người mệt mỏi, rũ rượi, đến mức không đủ sức suy ngẫm những việc quan trọng.

... Nhưng nếu ai hỏi: "Anh không còn yêu nàng nữa sao", tôi phải đáp ngay rằng không, ngược lại là khác. Đâu phải tôi chỉ tuân theo tiếng gọi của bổn phận làm chồng, cũng không hẳn tôi không thích đáp lại khao khát

của nàng. Tôi chẳng biết thế là hạnh phúc hay bất hạnh, nhưng tôi yêu nàng vô cùng.

Bây giờ tôi lại phải tiết lộ một điều mà nàng cho là cấm kỵ. Nàng có một đặc tính tuyệt vời mà bản thân nàng không ngờ tới. Trước kia, nếu chưa hề biết đến những người đàn bà khác, có lẽ tôi cũng khó nhận ra cái duyên riêng ấy. Nhưng được một thời trai trẻ đã từng nếm trải đôi điều, nên tôi biết phút cực khoái của nàng dịu nhẹ, hiếm khi bắt gặp ngay cả ở đàn bà. Thời trước, ví thử bị đem bán cho một lầu xanh như Shimabara chẳng hạn, chắc chắn nàng sẽ trở thành một kỹ nữ lừng danh, được đàn ông ái mộ, đàn bà ganh ghét. Với cái duyên đó, nàng thừa sức mê hoặc bất kể kẻ sành chơi nào, và những kẻ lọc lõi nhất sẽ chỉ cho với mình nàng. (Có lẽ không nên để nàng biết điều đó thì hơn. Biết chỉ hại cho tôi... Nàng sẽ mừng, hay xấu hổ? Có thể nàng làm bộ tức tối, nhưng trong thâm tâm không nén nổi một chút kiêu hãnh nào đó). Chỉ cần nghĩ đến những ưu điểm của nàng tôi đã nổi máu ghen. Nếu một người đàn ông nào đó được diễm phúc thưởng thức, và vợ tôi nhận ra rằng tôi không xứng đáng đón nhận món quà Thượng đế ban tặng ấy thì mọi sự liệu sẽ ra sao?

Ý nghĩ đó không cho tôi được yên. Tôi thấy mình vô lý và tự nguyền rủa mình.

Thế nên tôi đã thử dùng mọi cách để cứu vãn tình thế và áp dụng mọi phương tiện gây hưng phấn. Chẳng hạn, tôi xin nàng chạm vào chỗ nhạy cảm nhất trên người tôi — và đối với tôi, không gì thích thú cho bằng nhắm mắt lại và được nàng hôn lên bờ mi. — Hay ngược lại, nàng

rất thích tôi hôn vào nách. Nhưng nàng chỉ miễn cưỡng chìu ý tôi, khiến tôi càng thêm đau lòng. Nàng không ưa những "trò chơi phi tự nhiên" như thế, và cương quyết dừng lại ở phương pháp "chính thống". Ước gì nàng hiểu cho rằng, tôi cần trò chơi ấy làm bước chuẩn bị để tiến tới nấc cuối cùng! Nhưng nàng nhất định không chịu nghe ra và khăng khăng giữ phép "thanh nhã đàn bà" bất khả xâm phạm.

Nàng cũng biết rõ tôi là kẻ sùng bái bàn chân phụ nữ, mà chân nàng lại đẹp khác thường (lắm lúc tôi không dám tin đó lại là bàn chân của một phụ nữ bốn mươi lăm tuổi). Ồ, không, chính vì biết như vậy nên nàng cố tình tránh để lộ đôi chân đẹp đẽ cho tôi nhìn. Giữa mùa hè nóng bức khủng khiếp nàng vẫn đi tất trắng. Tôi có ngỏ lời xin được hôn gót chân nàng, thì nàng cũng chỉ nghe đáp rằng: "Ôi, thô bỉ quá, thiếu lịch sự quá! Anh không được phép làm như thế", miễn cưỡng lắm nàng mới bằng lòng. Từ chuyện đó, và nhiều chuyện khác nữa, tôi đâm ra không biết mình phải làm gì bây giờ...

Gần như tôi xấu hổ vì đã bước vào một năm mới với bao nhiêu lời ca thán như thế, nhưng biết đâu cũng có lợi. Tối mai là lễ "Himehajime". Vợ tôi yêu thích "cái chính thống", thể nào nàng cũng chẳng ra sức tổ chức buổi lễ truyền thống đó thật long trọng.

4, tháng Giêng.

Hôm nay có một việc lạ. Từ đầu năm đến giờ tôi chưa quét dọn phòng làm việc của chồng tôi, và tôi định nhân lúc anh ấy ra ngoài đi dạo để vào phòng dọn dẹp. Có một

chiếc chìa khóa nằm ở chỗ giá sách, cạnh lọ hoa thủy tiên. Có khi chuyện đó cũng bình thường, nhưng tôi không tin chồng tôi vô tình để chìa khóa ở đấy. Anh ấy rất cẩn thận. Bao nhiêu năm nay anh ấy viết nhật ký, nhưng chưa bao giờ để quên chìa khóa ngăn đựng những cuốn sổ ấy... Tất nhiên tôi biết anh ấy viết và cất kỹ trong ngăn kéo chiếc bàn nhỏ kia, còn chìa thì giấu lẫn giữa đủ loại sách vở, có khi còn giấu dưới thảm. Tôi cũng tự biết giới hạn cho phép mình đến đâu. Tôi biết ngăn kéo đựng nhật ký của anh ấy và chỗ giấu chìa khóa. Nhưng chưa bao giờ tôi mở ra xem trộm. Chồng tôi vốn tính đa nghi. Nhưng lần nào anh ấy cũng làm tôi phát điên, vì chưa cất kỹ nhật ký và giấu kín chìa khóa thì anh ấy chưa yên tâm...

Vậy sao hôm nay anh ấy lại để chìa khóa ở đây? Tâm trạng anh ấy có gì đảo lộn nên anh ấy muốn tôi đọc nhật ký ư? Anh ấy đoán biết yêu cầu thẳng thì tôi sẽ từ chối sao? Hay anh ấy muốn bảo: "Em muốn đọc thì đọc, nhưng đừng tiết lộ. Chìa khóa đây?"

Nghĩa là anh ấy không hề biết tôi đã khám phá ra chỗ giấu chìa khóa từ lâu! Không, không phải thế! Có lẽ anh ấy muốn bảo: "Anh cho phép em đọc trộm nhật ký của anh; nhưng anh sẽ làm như không hay biết".

Chẳng hiểu tại sao tôi lại suy luận quá nhiều về chuyện đó như vậy. Đằng nào thì tôi cũng không mở ra xem cơ mà. Tôi biết tự kìm chế, và ngoài ra tôi không muốn đi sâu tìm hiểu tâm trạng anh ấy. Tôi không thích thổ lộ tâm sự với người khác, cũng như không thích đào bới lòng dạ ai. Còn nếu anh ấy muốn tôi đọc, thì chắc những điều ghi trong ấy chẳng đúng và thể nào cũng có

những điều không dễ chịu gì cho tôi. Anh ấy cứ việc suy nghĩ và hành động theo ý mình, tôi cũng thế. Thú thật, từ đầu năm nay tôi cũng ghi nhật ký. Ít ra, một con người không thể tri kỷ cùng ai như tôi cũng nên tự đối thoại với mình; nhưng tôi sẽ không bao giờ ngờ nghệch để chồng tôi biết tôi có một cuốn nhật ký. Tôi sẽ chỉ viết khi nào chồng tôi vắng nhà và giấu ở một nơi anh ấy không thể ngờ tới.

Tôi bắt tay vào viết, chủ yếu để thắng anh ấy một điểm; vì tôi biết chỗ giấu quyển nhật ký của anh ấy, trong khi anh ấy còn không hề biết tôi có nhật ký.

Đêm qua, chúng tôi tuân theo tục lệ đầu năm... Ôi, viết ra thật là xấu hổ! Cha tôi chẳng dạy tôi rằng "Lịch sự là phép ứng xử khi chỉ có mình với mình" đấy sao? Nếu biết tôi đang viết gì hẳn Người sẽ buồn khổ lắm! Tôi đã sa đọa biết chừng nào...

Như mọi lần, hình như anh ấy đã đến phút cực khoái, còn tôi vẫn chưa thỏa mãn. Sau đó thật khó chịu. Lần nào anh ấy cũng xin lỗi và hổ thẹn vì đuối sức, rồi lại trách tôi đã lạnh lùng. Lạnh lùng, nghĩa là tôi dai sức khác thường trong lãnh vực này, tới mức gần như bệnh hoạn, khiến anh ấy phải vắt kiệt đến hơi sức cuối cùng. Cung cách ái ân của tôi, theo anh ấy, quá "đúng bổn phận", quá nhàm chán và bảo thủ, lúc nào cũng một mô hình duy nhất, tóm lại, không có sự thay đổi, trong khi ở những lãnh vực khác, tôi dịu dàng, tận tụy hơn nhiều. Anh ấy thấy trong cuộc sống hằng ngày tôi thụ động, rụt rè bao nhiêu thì riêng chuyện này lại khó chìu và đòi hỏi nhiều bấy nhiêu, thế mà lần nào tôi cũng chỉ tuân theo một kiểu, một tư

thế bất biến... Tuy vậy, chưa bao giờ anh ấy bỏ qua sự đòi hỏi lặng lẽ của tôi, cảm nhận cả những rung động tinh vi nhất trong khao khát của tôi và hiểu rất rõ tôi muốn gì. Đương nhiên, chủ yếu là do anh ấy luôn sống trong nỗi sợ trước nhu cầu quá thường xuyên của tôi.

Anh ấy bảo, tôi chỉ biết khoái cảm riêng của mình, còn thì lãnh đạm với tất cả. "Em không yêu anh bằng một nửa lần anh yêu em. Đối với em, anh chỉ là một công cụ sử dụng, mà lại khiếm khuyết. Nếu thực sự yêu anh, em phải nồng nàn hơn và tự nguyện chiều theo ý anh. Anh không làm em thỏa mãn, lỗi một phần cũng ở em. Em cứ thử làm anh thích lên, chắc chắn anh sẽ không yếu lắm đâu. Em chẳng chịu cố gắng cho chúng mình cùng toại nguyện gì cả".

Vậy có nghĩa tôi là một kẻ háu ăn, chỉ khoanh tay ngồi chờ mâm cỗ bưng tới miệng, một con thú tàn nhẫn, hay một mụ đàn bà độc ác!

Tôi chỉ có thể thông cảm với cách đánh giá của anh ấy. Tôi cảm thụ thực sự giáo dục truyền thống của cha mẹ. Người phụ nữ phải luôn luôn thụ động và không bao giờ được phép sừng sộ với đàn ông. Không thể bảo rằng tôi lãnh đạm. Nhưng tình cảm của tôi là thứ tình cảm trầm lặng sâu sắc, không nồng nàn cháy bỏng. Nếu bị ép phải bày tỏ, nó sẽ tiêu biến. Anh ấy không hiểu. Đấy không phải ngọn lửa lóe đỏ, mà là một vệt trắng xanh dài mướt.

Trong khi có những ý nghĩ ấy, tôi thường hoài nghi, không biết cuộc hôn nhân của chúng tôi có phải là một sai lầm không. Chắc chắn có một người đàn ông trên đời hợp với tôi hơn anh ấy, và ngược lại, anh ấy cũng có thể

nói như vậy về tôi. Chúng tôi khác nhau về sinh lý. Tôi lấy anh ấy theo sự sai khiến của cha mẹ, không tự mình suy nghĩ thấu đáo. Tôi tưởng hôn nhân là thế. Còn bây giờ, tôi biết mình có một người chồng không phù hợp về mặt sinh lý.

Chỉ vì nghĩ rằng anh ấy là người chồng đã được chọn dành cho tôi, nên tôi chịu đựng. Nhưng đôi lúc nhìn anh ấy, chẳng hiểu tại sao một cảm giác khó chịu dâng lên trong tôi tới mức chóng mặt. Không, không phải mới hôm qua, hay hôm nay, mà ngay từ đêm tân hôn đã thế. Cảm giác khó chịu xuất hiện ngay từ buổi đầu chung chăn gối. Bao năm tháng đã trôi qua kể từ cái đêm trong chuyến du hành trăng mật ấy, mà ký ức vẫn nguyên vẹn. Tôi vào giường trước. Anh ấy cầu kỳ tiến đến bỏ kính ra. Tôi thấy lạnh sống lưng: Ai thường xuyên đeo kính, khi tháo ra trông cũng lạ hẳn. Gương mặt anh ấy bỗng dại đi và như bị đục rỗng gương mặt của tử thi. Anh ấy sáp lại gần tôi và nhìn vào mặt tôi như muốn xuyên thủng. Tôi đáp lại cái nhìn ấy để tự vệ, nhưng khi cảm nhận thấy làn da nhẵn như nhôm của anh ấy, tôi lại rùng mình. Ban ngày không để ý, nhưng lúc đó tôi phát hiện thấy cái vệt sẫm mờ của râu cạo nhẵn phía dưới mũi và quanh miệng anh ấy (nhìn chung hệ mao ở anh ấy rất phát triển) và tôi ghê sợ. Có lẽ cũng tại lần đầu tiên một gương mặt đàn ông sát gần tôi như thế; nhưng lần nào cũng vậy, ngay cả bây giờ, mỗi khi phải quan sát bộ mặt anh ấy dưới ánh sáng đầy đủ tôi lại rùng mình. Thường tôi tìm cách tắt bớt đèn ngủ, để ít ra khỏi phải thấy mặt anh ấy suốt buổi ái ân, nhưng chồng tôi lại thích để đèn. Anh ấy ra sức ngắm nhìn cơ thể tôi, kỹ lưỡng đến từng chi tiết. (Tuy ít khi chìu

theo, nhưng tôi cũng để anh ấy chiêm ngưỡng cặp đùi tôi, vì anh ấy quá khẩn khoản). Ngoài chồng tôi, tôi không biết một người đàn ông nào khác, nhưng tôi rất muốn biết, liệu tất cả đàn ông đều sàm sỡ như anh ấy hay sao. Liệu tất cả họ đều dính nhớp lấy ta và dùng ta vào cái trò vô tích sự của họ hay sao?

7, tháng Giêng.

Hôm nay, anh chàng Kimura đến để chúc gia đình tôi một năm mới hạnh phúc. Tôi vừa định bắt đầu đọc cuốn "Samtuary" của Faulkner, nên chỉ chào hỏi qua loa rồi vào thư viện riêng. Kimura trò chuyện với vợ tôi và Toshiko trong phòng khách. Rồi cả ba muốn đi xem bộ phim "Sabrina", và cùng rời khỏi nhà. Sau đó, Kimura cùng vợ con tôi trở về, chúng tôi ăn tối trò chuyện đến chín giờ. Trong bữa, trừ Toshiko, chúng tôi đều dùng chút *cognac*. Thời gian gần đây, vợ tôi có vẻ thích uống rượu hơn. Chính tôi đã tập cho nàng uống, nhưng rõ ràng thể chất nàng vốn đã hợp với rượu. Chỉ cần nhanh tay rót cho nàng là nàng có thể uống được một liều lượng tương đối. Nàng cũng say, nhưng cái say không phát tiết ra ngoài. Nó lắng tỏa bên trong. Nàng có thể tự chủ khá lâu, và nhiều người hầu như không để ý. Nhưng tối nay, Kimura chạm cốc khích lệ nàng, và nàng uống hết hai ly rưỡi Sherry. Trông vợ tôi hơi nhợt nhạt hơn thường ngày, ngoài ra chẳng ai nhận thấy gì lạ. Còn Kimura và tôi đều đỏ mặt. Kimura không phải là tay uống khá. Anh ta uống còn thua vợ tôi. Mà đó cũng là lần đầu tiên vợ tôi uống rượu từ tay một người đàn ông khác rót.

Lúc đầu, Kimura đưa ly rượu cho Toshiko, nhưng con bé gạt đi: "Em không thích đâu! Ông hãy rót cho mẹ em". Lây nay tôi để ý thấy Toshiko lẩn tránh Kimura. Nhưng tôi cho rằng con bé cũng biết Kimura mến vợ tôi hơn nó. Đầu tiên, tôi tưởng mình chỉ vì ghen tuông mà suy diễn, và cố tìm cách kìm chế ý nghĩ đó. Nhưng hình như sự việc đúng là thế. Tôi biết, vợ tôi vốn không được niềm nở với khách khứa lắm, nhất là đàn ông. Nhưng riêng với Kimura, nàng thân mật khác thường. Toshiko, vợ tôi và tôi, cả ba chưa lần nào nhận xét công khai, nhưng có lẽ đều thấy Kimura trông giống một diễn viên điện ảnh Mỹ nổi tiếng, mà tôi lại biết vợ tôi rất hâm mộ một diễn viên điện ảnh Mỹ. (Vợ tôi chẳng bao giờ thú nhận điều đó, nhưng tôi xin thề rằng nàng đã tìm xem hầu hết các bộ phim do diễn viên ấy đóng). Vợ tôi rất gần gũi với Kimura, chắc chỉ vì tôi đã chọn anh ta làm người chồng tương lai xứng đáng cho Toshiko, thỉnh thoảng tôi mời anh ta đến chơi và bảo vợ tôi ngầm để mắt tới cả hai. Nhưng quan hệ ấy có vẻ không hợp cho Toshiko lắm. Nó lẩn tránh mọi cơ hội tay đôi với riêng Kimura, nếu ngồi chơi trong phòng khách, thể nào nó cũng kéo bằng được vợ tôi thêm vào. Còn nếu đi xem phim, nó dứt khoát bảo mẹ cùng đi.

"Em làm thế không được. Để bọn nó đi riêng với nhau chứ!" tôi trách nàng, nhưng nàng lại cho rằng nàng là mẹ, có nhiệm vụ phải trông nom nhắc nhở cả hai.

"Em cổ hủ quá. Phải tin bọn trẻ chứ!" tôi lý luận.

"Em cũng nghĩ thế. Nhưng Toshiko cứ đòi em đi theo", nàng tránh né.

Nếu quả như vậy thì rõ ràng Toshiko đã nhận thấy mẹ nó mến Kimura hơn nó mến anh ta, và bây giờ nói định nhận lấy cái nợ làm trung gian giữa hai người. Tôi cho không thể có một hiệp ước ngầm giữa hai mẹ con. Tuy vợ tôi tưởng mình đang canh giữ hai đứa trẻ, nhưng thực tình nàng yêu Kimura, dù chính nàng còn chưa kịp hiểu ra điều đó.

8, tháng Giêng.

Hôm qua tôi hơi chuếnh choáng. Nhưng hình như anh ấy còn say hơn. Anh ấy lại muốn tôi hôn lên bờ mi, điều mà thời gian gần đây anh ấy ít đòi. Tôi hơi bốc vì men *cognac* và chìu theo, chẳng nghĩ ngợi gì. Cũng chẳng sao, và nên như thế, chỉ có điều lúc cúi xuống hôn tôi lại nhìn thấy gương mặt không đeo kính của anh ấy, đáng lẽ không nên nhìn mới phải. Khi hôn lên bờ mi ấy, tôi thường nhắm mắt, nhưng đêm qua tôi lại không làm thế. Làn da trắng như nhôm của anh ấy hiện ra trước mắt tôi rõ mồn một như trong một ống kính xoay màu. Tôi lạnh cả sống lưng. Tôi cảm thấy mặt mình cắt không còn hột máu. May mà anh ấy lại đeo kính ngay để tỉ mẩn săm soi bàn tay bàn chân tôi như mọi bữa. Tôi lẳng lặng tắt đèn. Anh ấy thò tay, định bật lên. Tôi đẩy đèn ra xa.

"Anh xin em, để anh ngắm em một lần nữa thôi. Nào, anh xin em!" anh ấy khẩn khoản, và sờ soạng tìm đèn, nhưng không được và đành chịu.

... Lâu lắm rồi lại một lần ôm riết...

Tôi vừa căm thù, vừa yêu anh ấy tha thiết. Vợ chồng tôi không hợp nhau, vậy mà tôi không thể yêu một người

đàn ông nào khác. Tôi vẫn sống trong thế giới những quan niệm cổ xưa về phẩm hạnh, và bản chất con người tôi cưỡng lại ý muốn phạm tội. Những vuốt ve âu yếm quá dung tục của anh ấy làm tôi xấu hổ. Nhưng dù phải nói ra, tôi cũng hiểu rõ rằng anh ấy yêu tôi bằng một tình yêu nồng cháy, và tiếng nói của con tim tôi bảo tôi cũng phải đền đáp thế nào cho xứng đáng.

Ôi, ước gì anh ấy đàn ông hơn một chút, mạnh mẽ hơn một chút, dai sức hơn một chút, chỉ một chút thôi, như những năm trai tráng thuở nào...

Vì sao trong chuyện này sức lực anh ấy lại sa sút đến thế?... Anh ấy bảo tại tôi. Tôi quá ham thú thân xác. Anh ấy bị trượt theo và quên cả điều độ, bây giờ rõ hậu quả. Theo lời anh ấy thì người đàn bà trong lĩnh vực này là "bất tử", là không biết thế nào cho vừa. Vì người đàn bà chẳng bị chi phối gì hết. Ngược lại, người đàn ông làm việc bằng cái đầu, và lao động trí óc ảnh hưởng trực tiếp đến cơ thể.

Tôi đòi hỏi quá nhiều, cứ cho như thế là đáng xấu hổ chăng nữa thì cũng do thể chất bẩm sinh, anh ấy phải thông cảm và chia xẻ chứ. Nếu thực sự yêu tôi, anh ấy phải đủ khả năng làm tôi hạnh phúc. Nhưng anh ấy cũng nên biết rằng tôi không chịu nổi những "trò đùa" vô tích sự này nữa, và những trò ấy chẳng có tác dụng gì mà chỉ khiến tôi mất hứng đi thôi. Phải, tôi rất cổ hủ, tôi chỉ thích vợ chồng kéo nhau vào tận buồng riêng, ái ân trong bóng tối, che kín rèm cửa sổ, giữa chăn đệm êm ái, không phải nhìn nhau, và thật lặng lẽ. Sở thích của vợ chồng tôi trong chuyện này lại quá khác nhau, đấy là điều bất hạnh khủng

khiếp. Ôi, giá có một con đường dẫn những đam mê khốn khổ của chúng tôi về chung một lối.

13, tháng Giêng.

Kimura đến lúc bốn rưỡi chiều. Anh ta mang biếu trứng cá sấy, bảo là ở quê gửi ra. Ba người trò chuyện hơn tiếng đồng hồ ở phòng khách, rồi anh ta chuẩn bị ra về. Tôi đi xuống, mời anh ta ở lại ăn tối. Anh ta nhận lời ngay và bảo: "Quý hóa quá" rồi ngồi lại. Còn sớm, nên tôi lại lên gác, Toshiko chuẩn bị dọn bữa, vợ tôi còn ở phòng khách. Chẳng có gì bày vẽ, nhưng chúng tôi uống ít vang với chỗ trứng cá, ngoài ra có món cá dấm hôm qua vợ tôi mua ở chợ Nishiki. Sau đó chúng tôi chuyển ngay sang *cognac*. Vợ tôi không ưa đồ ngọt và thích của chua, cay như những người nghiện *cognac*, nàng đặc biệt thích món cá dấm. Tôi thích cả chua lẫn ngọt, nhưng cá dấm thì tôi chịu. Kimura quê ở Nagasaki, nên cũng am hiểu ít nhiều về trứng cá sấy, "Nhưng xin bà đừng bắt tôi thử món cá dấm", anh ta cũng nói thế.

Cho đến hôm nay, Kimura chưa bao giờ biếu quà, nhưng chắc hôm nay anh ta lường sẵn là được mời ở lại dùng bữa. Tôi vẫn chưa thật hiểu anh ta. Ai hấp dẫn anh ta hơn, Toshiko hay Ikuko? Giá ở địa vị anh ta và được quyền chọn lựa, tôi sẽ chọn người mẹ, dù nàng nhiều tuổi hơn. Nhưng chẳng biết Kimura nghĩ sao. Anh ta vẫn chỉ để mắt tới Toshiko đấy thôi. Có lẽ vì tạm thời Toshiko không cho anh ta nuôi nhiều hy vọng, nên anh ta muốn chiếm cảm tình của bà mẹ trước, rồi qua đó chinh phục cô con gái chăng...

Dù sao thì vấn đề quan trọng bây giờ ở chỗ khác. Sao tôi lại rơi vào tình thế này? Thực ra tôi nghĩ thế nào mà tối nay mời Kimura ở lại? Tôi chịu không hiểu nổi tiến trình ý nghĩ của chính mình nữa (và có phải cả cỗ máy tâm lý của tôi cũng hơi kỳ quặc không?) Bây giờ ngẫm lại, ngay từ buổi tối đầu tiên tôi đã thoáng ghen với Kimura...

Không, thực ra chuyện đã bắt đầu từ cuối năm ngoái. Nhưng mặt khác, cũng phải thú thật là tôi âm thầm nhấm nháp cảm giác ghen tuông ấy. Tôi thuộc loại có ghen mới thấy mình bị kích thích cao độ. Theo một nghĩa nào đó cái ghen cũng có lợi, nó giúp tôi đạt tới trạng thái hưng phấn bấy lâu nay tôi thường khao khát. Đêm hôm ấy chỉ nhờ ghen với Kimura mà lần đầu tiên tôi đủ sức làm vợ tôi thỏa mãn. Tôi đi đến kết luận, sự có mặt của Kimura như một cái gai nhức nhối là vô cùng cần thiết cho tôi. Nhưng tôi cũng muốn lưu ý vợ tôi (thực ra nói cũng bằng thừa) rằng muốn sao chăng nữa không được phép vượt qua một số giới hạn nhất định. Phương tiện kích thích tôi không được phép trở thành đối tượng quyến rũ nàng. Vợ tôi được quyền đi rất xa. Càng bạo càng tốt. Ước gì tôi có thể ghen đến phát cuồng lên. Thậm chí nàng có thể đi xa đến mức để tôi nghi ngờ, rằng nàng đã vượt quá giới hạn cuối cùng. Tôi muốn nàng đi xa đến thế đấy. Vì tôi biết, tôi nói vậy, nhưng không đời nào nàng vượt ra ngoài mức độ cho phép. Nàng có hiểu rằng cố gắng kích thích tôi bằng cách ấy chính là vì hạnh phúc của nàng không?

17, tháng Giêng.

Từ hôm ấy không thấy Kimura đến, nhưng vợ chồng

tôi đã thành lệ, tối nào cũng uống *cognac*. Nàng uống khá thật. Tôi thích ngắm nàng mặt tái đi, cố tỏ vẻ mình chưa say. Cử chỉ của nàng mỗi khi như vậy thật quyến rũ. Tôi ngấm ngầm ấp ủ dự định một lần nào đó chuốc cho nàng say mềm, say bất tỉnh ra đó, nhưng cho đến nay nàng vẫn chưa chịu. Càng uống, nàng càng cảnh giác. Nàng không cho tôi đụng vào bàn chân của nàng lấy một lần, chỉ đòi hỏi theo ý thích của bản thân nàng. Và bản thân nàng chỉ thích nhục dục cho riêng mình.

20, tháng Giêng.

Cả ngày tôi nhức đầu. Bảo là váng vất vì rượu thì hơi quá, nhưng hôm qua tôi uống hơi nhiều... Kimura lo lắng thấy tôi đưa lên môi mỗi lúc một nhiều. Gần đây, chàng chỉ rót cho tôi hai ly là cùng. "Xin bà uống thế thôi!" chàng bảo, và ra vẻ con người mực thước. Trong khi đó, tối nào chồng tôi cũng muốn chuốc thêm cho tôi. Anh ấy muốn lợi dụng thói quen không bao giờ từ chối lời mời của tôi càng nhiều càng tốt. Nhưng thôi, bây giờ thế là đủ. Cho đến nay, chưa bao giờ tôi tự buông thả trước mặt chồng tôi và Kimura, nhưng uống *cognac* mà phải giữ vẻ tỉnh táo điều độ thì thật khốn khổ. (Chỉ vì phải giữ gìn như thế mà lúc sau tôi khó ở trong người). Cần phải thận trọng hơn mới được.

28, tháng Giêng.

Tối nay vợ tôi ngất đột ngột. Kimura đến chơi, cả bốn người đang ngồi ăn thì nàng bỗng đứng dậy và biến mất.

Một lúc sau, không thấy nàng trở lại, Kimura nói: "Hay bà nhà làm sao?"

Mỗi lần uống hơi nhiều vợ tôi thỉnh thoảng lại trốn vào nhà vệ sinh. Tôi trấn an mọi người: "Cô ấy quay lại ngay đấy mà". Nhưng rất lâu vẫn không thấy nàng, Kimura bắt đầu lo và đứng lên đi tìm. Một lát sau, anh ta từ hành lang gọi Toshiko: "Toshiko, lại đây mau! Lạ quá...". Tối nay, Toshiko cũng thừa dịp thuận tiện rút lui về phòng mình.

"Khó hiểu thật, tôi chẳng thấy mẹ cô ở đâu", anh ta nói. Toshiko đi tìm, thấy vợ tôi trong bồn tắm, gục đầu vào hai cánh tay trên thành bồn mà ngủ.

"Mẹ, sao mẹ lại ngủ ở đây?"

"Thưa giáo sư, thật là khủng khiếp", Kimura hổn hển chạy lại chỗ tôi. Tôi vào buồng tắm, bắt mạch nàng. Mạch rất yếu, chỉ độ 10 lần một phút. Tôi cởi áo Kimono, bế nàng ra, đặt lên sàn gỗ phòng tắm. Toshiko lấy một chiếc khăn tắm to ủ quanh thân thể trần truồng của mẹ, và vào phòng ngủ thu dọn giường sẵn! Kimura không biết làm gì, cứ đi đi lại lại. Lúc tôi đề nghị: "Anh giúp tôi một chút được không?" anh ta mới trấn tĩnh và tới đứng cạnh tôi.

"Phải lau nhanh, nếu không cô ấy cảm lạnh mất", tôi bảo và cả hai chúng tôi hợp sức lau khô thân thể ướt đẫm của nàng. Tôi không quên "lợi dụng" Kimura ngay trong hoàn cảnh bất ngờ như thế. Tôi để anh ta lau phần trên, còn tôi phần dưới. Tôi lau cả kẽ ngón chân nàng và hạ lệnh cho Kimura: "Anh đừng quên những chỗ kẽ ngón tay đấy!" Suốt một lúc lâu, tôi chăm chú quan sát nét mặt và cử chỉ của Kimura. Toshiko cầm áo ngủ đi vào, nhưng

khi thấy Kimura đang giúp tôi, nó vội bảo: "Con còn phải hâm nóng chai chườm", và lại biến mất. Kimura và tôi mặc áo ngủ cho nàng, và đặt nàng vào giường.

"Có thể do thiếu máu não. Không dùng chai chườm tốt hơn chăng?" Kimura phát biểu. Ba chúng tôi bàn bạc xem có nên gọi bác sĩ. Tìm bác sĩ Kodama cũng dễ, nhưng tôi chẳng thích ông ta chứng kiến vợ tôi trong trạng thái này tí nào. Tuy vậy, cuối cùng chúng tôi cũng phải cầu cứu ông ta, vì tim nàng yếu đi rõ rệt. Đúng là thiếu máu não.

"Không có gì đáng lo cả", ông ta an ủi, và tiêm cho nàng một liều long não. Bác sĩ Kodama ra về lúc hai giờ đêm...

29, tháng Giêng.

Hôm qua, tôi lại uống quá nhiều, người thấy khó chịu, và tôi vào phòng vệ sinh. Tới lúc ấy tôi còn nhớ được. Tôi cố lê mình vào bồn tắm, rồi ngất đi, lúc ấy tôi vẫn nhớ mang máng. Sau đó tôi không biết chuyện gì xảy ra nữa. Hình như có ai đem tôi vào phòng ngủ, vì sáng nay tỉnh dậy, tôi thấy mình trên chiếc giường. Đầu tôi nặng trịch, tôi không đủ sức đứng dậy. Vừa tỉnh giấc một chút, tôi lại mê và chập chờn suốt ngày. Chập tối, tôi thấy người đỡ hơn và cố ghi lại mấy dòng này. Bây giờ tôi lại buồn ngủ.

29, tháng Giêng.

Từ tối hôm qua, hình như vợ tôi không chịu tỉnh lại. Lúc Kimura và tôi đưa nàng lên giường là mười hai giờ đêm. Mười hai giờ rưỡi, chúng tôi gọi điện cho bác sĩ

Kodama, và ông ấy ra về lúc hai giờ. Tiễn bác sĩ ra cửa, tôi ngước thấy một bầu trời tuyệt diệu đầy sao, bóng đêm như bị cái lạnh cắt thành từng miếng. Trước khi đi ngủ, chỉ cần bỏ một nắm than vào lò sưởi trong phòng là đủ ấm cả đêm, nhưng Kimura lo xa: "Có lẽ hôm nay ông nên để lò sưởi thật nóng". Tôi bèn nhờ anh ta chất đầy than vào lò.

"Bây giờ tôi phải xin phép, chúc bà nhà mau khỏi", anh ta nói, nhưng tôi sực nghĩ, ai lại để anh ta ra về giờ này. "Anh cứ ở lại đây. Chúng tôi sẽ thu xếp giường nghỉ cho anh trong phòng khách!"

"Dạ không cần. Tôi ở gần đây thôi mà", anh ta quả quyết. Sau khi giúp tôi đưa nàng vào giường, anh ta vẫn loanh quanh lưỡng lự trong phòng ngủ (Phòng không có ghế nên anh ta đứng giữa chiếc giường của vợ tôi và tôi). Toshiko rút lui khỏi phòng khi Kimura vừa bước vào và không thấy mặt mũi đâu nữa. Kimura nhất định đòi về và nhắc đi nhắc lại: "Không, không phiền gì tôi đâu ạ". Cuối cùng, anh ta cứ thế ra về, và thú thật, thế cũng hợp ý tôi hơn. Vì tôi chợt nảy ra một kế hoạch trong đầu, và tôi thầm hy vọng anh ta không ở lại.

Khi Kimura đã đi khỏi và tôi tin chắc Toshiko không tới nữa, tôi lại gần giường và thử mạch nàng. Mũi tiêm có vẻ hiệu nghiệm, mạch nàng đã trở lại bình thường. Trông nàng như đang chìm đắm trong giấc ngủ mê mệt sâu thẳm.

Căn cứ vào tính cách nàng, tôi không dám chắc nàng ngủ thật hay chỉ giả như vậy. Điểm này rất đáng ngờ. Nhưng nếu nàng chỉ giả vờ ngủ cũng chẳng sao.

Đầu tiên, tôi cời than trong lò, cho nóng rực và nổ lách tách. Rồi tôi từ từ bỏ chiếc khăn đen phủ trên chao đèn sang một bên. Trong phòng sáng hơn. Tôi thận trọng cầm đèn, đặt cạnh vợ tôi, để toàn thân nàng phơi ngập trong quầng sáng rực rỡ. Tôi thấy tim mình bỗng đập mạnh dữ dội. Thế là cuối cùng đêm nay tôi đã thực hiện được ước mơ bấy lâu ấp ủ.

Kết luận khả quan ấy đẩy tôi vào một trạng thái xúc động khác thường. Tôi nhón gót lẻn khỏi phòng ngủ, trèo lên thư viện lấy tuýp đèn bàn màu xanh rồi lộn về phòng ngủ, đặt lên chiếc bàn đêm. Tôi đã cân nhắc kế hoạch này đến từng chi tiết cụ thể và chỉ đợi thời cơ thuận tiện tiến hành. Đó cũng là lý do vì sao gần đây tôi dùng đèn bàn màu xanh. Toshiko và vợ tôi phản đối, vì thay đổi đó làm nhiễu đài phát thanh, nhưng tôi vẫn kiên quyết theo ý mình, lập luận rằng mắt tôi đã yếu đi nhiều, dùng đèn này dễ đọc hơn. Chuyện ấy là chuyện bịa, nhưng lý do thật là tôi khát khao được ngắm thân thể vợ tôi phơi trần dưới ánh sáng xanh ấy. Tôi đã ấp ủ ước mơ này từ khi nghe nói về phát minh ánh sáng mới mẻ đó.

Mọi việc diễn ra đúng như đã định. Tôi cởi bộ đồ ngủ mà Toshiko đã mặc cho nàng lúc trước, đặt nàng nằm ngửa, trần truồng dưới ánh điện tỏa sáng. Rồi tôi bắt đầu xem xét tỉ mỉ cơ thể nàng như nghiên cứu một tấm bản đồ. Tôi đăm đăm, sững sờ ngắm tấm thân trần tuyệt vời, không chê vào đâu được của vợ tôi. Lạ lùng ư? Điên ư? Chẳng phải lần đầu tiên tôi được thỏa sức ngắm nhìn cơ thể lõa lồ của vợ tôi trong cơn hôn mê đó sao! Phần lớn các ông chồng đều thuộc cơ thể vợ mình đến từng chi

tiết, đến từng kẽ ngón chân. Còn nàng luôn chạy trốn ánh mắt tôi. Khi nào âu yếm nhau lắm nàng cũng chỉ cho tôi ngắm phần nào nhưng chỉ là vài chỗ nửa trên, và chẳng bao giờ nhiều hơn mức cần thiết cho cuộc ái ân. Tuy vậy, tôi đã vuốt ve và hình dung ra các đường nét, và tin rằng nàng có một cơ thể tuyệt đẹp. Vì thế tôi ước ao được ngắm nàng dưới ánh điện rực rỡ, và giờ đây chẳng những tôi không bị thất vọng mà thực tế còn vượt quá mọi mong đợi thầm kín. Từ đêm tân hôn tới nay, lần đầu tiên tôi được ngắm tấm thân trần thế của vợ tôi. Tôi nghiên cứu kỹ lưỡng từng chi tiết kín đáo nhất, đặc biệt là những vùng bên dưới. Nàng sinh năm 1907, vậy bây giờ đã bốn mươi lăm; các tỷ lệ cơ thể ở nàng còn chưa giống phụ nữ châu Âu như bọn trẻ ngày nay. Hồi trẻ nàng ham chơi bóng bàn và chịu khó bơi lội, nên so với đàn bà Nhật Bản cùng lứa, nàng thuộc loại cân đối hiếm có. Nhưng bộ ngực hơi lép, ngực và hông không phát triển đầy đủ. Chân nàng dài, nhưng tiếc thay bắp chân không được thẳng, rõ ràng có chiều hướng vòng kiềng. Một khiếm khuyết đau xót nữa là gót chân nàng không thanh tú lắm, tuy xét cho cùng, tôi không quá coi trọng loại chân phụ nữ Nhật, hơi cong một chút, gợi nhớ mẹ, hoặc dì tôi. Tôi thấy những cặp đùi thẳng tắp của đàn bà châu Âu quá vô vị, và cũng không hâm mộ những cặp mông và bộ ngực quá đồ sộ. Tôi yêu những đường nét chớm phát lộ, như kiểu bức tượng Amida xinh đẹp ở đền Chuguji.

Lại nói về vợ tôi, các đường nét kích thước cơ thể nàng nói chung đều như tôi hình dung. Riêng làn da mịn màng tuyệt vời là vượt quá mọi mong đợi mạnh bạo nhất. Hầu như ai cũng có một khuyết tật nào đó, mụn cơm, vệt

chàm, hay vết sẹo kín đáo, nhưng tự tay tôi đã dò tìm mà làn da nàng hoàn toàn không một vết bợn. Tôi lật sấp nàng, nghiên cứu tấm lưng và những vùng hoang vu khép kín giữa cặp đùi. Vòng mông nây nây dìu dịu của nàng mịn và trắng như men sứ. Sao nàng có thể giữ được một cơ thể tuyệt trần như vậy ở tuổi bốn lăm và đã qua một lần sinh nở nhỉ?

Suốt mấy chục năm trời chung sống, tôi chỉ được phép vuốt ve nàng trong bóng tối, nhưng ngẫm ra cũng chẳng có gì đáng tiếc, có lẽ còn ngược lại, vì hạnh phúc của tôi chính là ở chỗ đến tận bây giờ vẫn chưa từng tận mắt nhìn thấy tấm thân tuyệt đẹp của vợ. Sau hai mươi năm trời chung sống mà còn được hưởng cái diễm phúc sững sờ trước vẻ quyến rũ của vợ, thì người đàn ông khác nào như bắt đầu một cuộc hôn nhân mới. Thời kỳ chán ngán đầu tiên trong hôn nhân đã lùi xa từ lâu, vậy mà tôi vẫn tha thiết yêu vợ, yêu gấp bội thuở trước...

Tôi lại đặt nàng nằm ngửa lên ngắm, không, không phải ngắm, mà ngốn ngấu bằng con mắt. Nhưng thực ra tôi chỉ biết thở dài, vì tôi vụt tin rằng nàng không ngủ, mà chỉ giả bộ nằm thế. Lúc trước có lẽ nàng ngủ thật, nhưng chắc vừa rồi phải tỉnh. Tỉnh ra, nàng phải hoảng sợ, không thốt nên lời và xấu hổ tới mức đành phải giả vờ ngủ tiếp. Đấy là tôi nghĩ. Hay không phải thế? Hay tôi lầm và tự huyễn hoặc? Nhưng tôi lại muốn bám riết vào cái ý tưởng kỳ diệu ấy. Thật khoan khoái khi nghĩ rằng tấm thân đàn bà với đường nét xao xuyến, bao phủ bằng làn da trắng tuyệt trần này lại ngoan ngoãn vâng lời,

chiều theo ý tôi, thụ động như một xác chết mà thực ra vẫn tràn trề nhựa sống và đầy đủ khả năng ý thức.

Tuy nhiên, nếu nàng ngủ thật thì có lẽ đừng nên ghi lại những trò rồ dại, những thói hư đốn này chăng? Vợ tôi nhất định sẽ đọc cuốn nhật ký này, không còn nghi ngờ gì nữa, và thấy thế nàng sẽ thôi uống rượu... Không, nàng không làm thế, vì như vậy khác nào tự tố giác mình. Còn nếu không đọc, nàng sẽ chẳng hay biết tôi đã giở trò gì trong lúc nàng hôn mê.

Tôi đã say sưa ngắm cơ thể vợ tôi hơn một tiếng đồng hồ từ lúc ba giờ sáng, người tràn ngập niềm sung sướng lan tỏa. Tất nhiên tôi không ngồi lì một chỗ mà giương mắt lên ngó. Đầu tiên tôi muốn xem, nếu nàng giả ngủ thì giả được bao lâu. Thêm nữa, tôi muốn buộc nàng phải xấu hổ, bằng cách đẩy nàng vào một tư thế mà nàng không còn cách nào khác hơn là giả vờ ngủ tiếp.

Tôi lần lượt thử mọi tư thế đặc biệt mà nàng vẫn ghê tởm — nàng bảo như vậy là xấu xa, dung tục, bẩn thỉu, vì cơ hội này thật hiếm có. Rồi tôi được dịp thực hiện ao ước bấy lâu bị kìm nén là thỏa sức hôn đôi chân xinh đẹp của nàng, bằng lưỡi, và "đủ thứ trò quá quắt" khác (như nàng thường diễn đạt một cách cổ hủ), những trò chơi chính tôi cũng xấu hổ chẳng dám ghi ra đây. Thậm chí tôi còn đánh bạo hôn lên bộ phận đàn bà của nàng, thử xem nàng phản ứng ra sao, nhưng vì sơ ý tôi đánh rơi kính xuống bụng nàng. Nàng hoảng sợ, hình như nàng tỉnh dậy và chớp chớp mắt. Tôi cũng hốt hoảng tắt vội đèn, căn phòng chìm trong bóng tối vài phút. Tôi rót một chén nước nóng từ chiếc bình để trên lò sưởi, pha thêm chút

nước lạnh cho nguội bớt, rồi lấy một viên luminal và nửa viên tokadoronox, mớm cho nàng uống. Nàng uống như trong mơ. (Liều lượng nhỏ như vậy thường không hiệu nghiệm. Tôi cũng không chủ ý gây mê ngủ, mà chỉ nghĩ rằng nàng có thể lấy cớ đó giả vờ ngủ tiếp).

Khi nàng lại thiếp đi, tôi bắt tay thực hiện dự định cuối cùng. Tôi đã hưng phấn cao độ trong bước chuẩn bị thỏa thuê, và đêm nay, không bị thương tổn do thái độ của nàng như mọi ngày, tôi đủ sức làm tình đến mức chính tôi cũng ngạc nhiên về mình. Tôi không còn là anh chồng yếu ớt sầu muộn nữa, sức lực lại trào lên, đập cuồng nhiệt trong tôi. Thế là cuối cùng tôi đã đoạn tuyệt với cái "tôi" suy nhược thần kinh của bao đêm về trước, tôi đã cảm nhận được chính mình và đủ sức chinh phục cả khoái lạc của nàng.

Tôi nghĩ, có lẽ tốt nhất là nên làm nàng say rượu thường xuyên hơn. Vợ tôi dường như không dứt nổi cơn mê mặc dù trò ân ái của tôi không chỉ dừng lại một lần. Nàng chìm trong trạng thái chập chờn, đôi lúc như muốn khẽ động đậy cặp mi, nhưng mắt nhìn như vô hồn vào khoảng không. Tay nàng cũng chậm chạp cử động, nhưng đó là động tác của kẻ mộng du. Tôi có cảm giác nàng muốn đưa tay rờ ngực tôi, cổ tôi, gương mặt tôi, và cả chân tay tôi nữa. Chưa bao giờ nàng chủ động ngắm nhìn hoặc vuốt ve cơ thể tôi nếu không vì bắt buộc. Đúng lúc ấy, vợ tôi thoáng mấp máy: "Kimura, anh!", như thể trong mơ, một lần duy nhất, rất khẽ như một hơi thở thoáng qua, nhưng rõ ràng nàng đã thốt lên. Đến bây giờ

tôi vẫn thắc mắc, không hiểu nàng mê sảng, hay chỉ đóng vai trò mê sảng để thốt lên cái tên đó...

Có thể suy diễn nhiều cách, hoặc nàng đang mơ được nằm trong tay Kimura, hoặc nàng giả bộ mê ngủ để nhân đó cho tôi biết ước ao thầm kín của nàng: "Ôi, giá đây là Kimura!", cũng có thể nàng muốn nhắn rằng: "Nếu anh chuốc cho em say để giở trò này, em sẽ mơ đang nằm trong vòng tay Kimura. Thôi chấm dứt cái trò vớ vẩn này đi...".

Tám giờ tối Kimura gọi điện thoại tới: "Sức khỏe bà nhà ra sao rồi ạ? Tôi muốn đến thăm, nhưng...".

"Anh khỏi lo, cô ấy không sao cả, vẫn đang ngủ. Tôi đã cho uống thuốc ngủ", tôi đáp...

30, tháng Giêng.

Tôi vẫn nằm. Hôm nay là thứ hai, chín rưỡi sáng, chắc anh ấy đã đến trường đại học. Trước khi đi, anh ấy nhón gót vào, tôi lại giả vờ ngủ, anh ấy nghe ngóng hơi thở tôi một lát, hôn chân tôi, rồi ra. Bà giúp việc vào hỏi: "Bà thấy trong người thế nào ạ?" Tôi bảo mang tới một chiếc khăn bông bốc hơi nghi ngút, lau mình ngay trong phòng, rồi gọi sữa và một quả trứng lòng đào. Tôi hỏi: "Toshiko đâu?" bà ta đáp: "Ở phòng cô ấy". Nhưng con bé không ló mặt tới.

Tôi thấy người đỡ nhiều, dậy cũng được, nhưng thích nằm nữa, để nhẩn nha nhớ lại những sự việc xảy ra đêm qua. Sau đó tôi còn phải ghi nhật ký.

Sao tối qua tôi say nhanh thế nhỉ? Có thể tại tôi, cũng có thể tại rượu, không phải loại *cognac* ba sao như mọi

ngày. Hôm đó chồng tôi mua một chai mới, loại "Courvoisier" với nhãn hiệu đầy ý nghĩa: "Rượu mạnh Napoleon". Tôi thấy ngon, nên chắc là uống quá nhiều. Tôi không thích mọi người nhìn mình say, nên vừa thấy người khó chịu là vào nhà vệ sinh. Tối hôm qua cũng thế. Tôi ở trong đó bao lâu nhỉ? Mười lăm phút, hai mươi phút, hay cả tiếng đồng hồ?

Nhưng suốt lúc đó tôi không đau đớn, khổ sở gì hết, đúng hơn là một cảm giác đê mê ngọt ngào thấm dần khắp người. Tôi không còn tỉnh táo, nhưng vẫn chưa đến nỗi lú lẫn, vẫn nhớ được một vài hình ảnh rời rạc. Rồi các khớp xương bắt đầu tê nhức, không biết tôi gục đầu xuống sàn nhà từ lúc nào, còn hai tay thì chống vào thành bồn sứ. Khắp người toàn mùi nhà vệ sinh, nên chắc tôi đã lê sang buồng tắm để cởi quần áo tắm rửa, và có lẽ cũng để tránh mặt mọi người, vì đầu gối tôi vẫn run lẩy bẩy.

Sở dĩ tôi dùng từ "có lẽ", vì tất cả chỉ chập chờn trong trí nhớ tôi như một giấc mơ xa vời không thể diễn tả, còn sau đó tôi chẳng biết gì nữa. (Có một mẩu băng dính đính trên bắp tay phải tôi. Chắc có ai đã tiêm cho tôi. Bác sĩ Kodama chăng?). Tỉnh dậy, tôi thấy mình trên giường, ánh sáng ban mai đã thấp thoáng trong phòng ngủ. Lúc đó phải là sáu giờ sáng. Tôi vẫn chưa tỉnh hẳn, đầu như muốn vỡ tung, người không cất lên nổi, cứ hẫng dần vào cõi sâu thẳm, tỉnh mê lẫn lộn. Không, nói cho đúng ra thì hôm qua tôi đã đi giữa ranh giới của ngủ và thức, hai hốc mắt giần giật nhức nhối, nhưng tôi đi vào một thế giới huyền diệu, đến quên cả đau đớn. Đó chắc là một giấc

mơ, nhưng lẽ nào lại có những giấc mơ rõ mồn một và như thật vậy?

Đột nhiên, tôi thấy mình đang ở trạng thái vừa đau đớn dữ dội, vừa khoái lạc cùng cực, cái đau cũng chính là khoái lạc. Tôi dằn mình chống lại cái đau và vươn về phía khoái lạc, và cả hai thứ cùng lan dần từ những ngón chân co dúm vì đê mê, lên tới hai bên thái dương đập cuồng loạn của tôi.

Tôi ngạc nhiên thấy mình thỏa mãn tột đỉnh, hiếm khi tôi được trạng thái ấy với chồng. Nhưng rồi tôi chợt nhận ra trên người tôi không phải anh ấy, mà là Kimura. Kimura ở lại qua đêm để chăm sóc tôi ư? Thế còn anh ấy? Và liệu hành vi của tôi có được phép, có phạm mọi quy định đạo đức không?

Người tôi tràn ngập cảm giác ngây ngất tuyệt diệu như trong mơ, chẳng còn thời gian và tâm trí đâu suy ngẫm ý nghĩ vừa rồi cho thấu đáo. Chưa bao giờ anh ấy ban tặng tôi trạng thái ngây ngất như thế. Suốt hai mươi năm trời từ khi bắt đầu chung sống, anh ấy chỉ "thanh toán" tôi một cách gượng gạo, thật lãnh đạm, thật nửa vời, luôn có một dư vị ngán ngẩm rớt lại. Ôi, tình yêu thực sự phải khác lắm kia, đến bây giờ tôi vẫn chưa biết mùi vị nó.

Và Kimura đã dạy tôi, thế nào là tình yêu thực sự... Tuy nhiên, tôi vẫn biết đây chỉ là một giấc mơ. Người ôm tôi trong vòng tay hình như là Kimura. Phải, tôi đã mơ giấc mơ ấy, nhưng thực tế đó lại là chồng tôi mà tôi tưởng là Kimura, và cả điều đó tôi cũng rất hiểu. Có lẽ đêm qua chồng tôi đã đem tôi từ buồng tắm vào giường, và nhân lúc tôi bất tỉnh, lợi dụng tình huống để thực hiện cái trò

đó. Có một lúc tôi thoáng bừng tỉnh vì bị anh ấy hôn quá mạnh phía dưới háng. Anh ấy mải mê đến mức văng mất kính. Tôi thấy chút gì lành lạnh trên bụng và tỉnh dậy. Tôi nhận thấy mình đang nằm trần truồng dưới quầng ánh sáng đèn ngủ xanh dịu và tuýp đèn bàn. Có thể ánh đèn quá sáng đã đánh thức tôi. Tôi chưa tỉnh hẳn, nhưng cũng nhận ra chồng tôi sờ soạng tìm lại chiếc kính, đeo lên. Anh ấy không hôn phía dưới nữa mà bò dần lên người tôi như một con gián. Tự nhiên tôi rùng mình, tôi còn nhớ rõ mình đã vội vàng kéo chăn che người như thế nào. Anh ấy cũng biết tôi đã tỉnh, bèn đắp cho tôi chiếc chăn bông, tắt đèn bàn, và phủ vội chiếc khăn lụa lên cây đèn ngủ. Trong thư viện của anh ấy có những tuýp đèn loại này, có lẽ anh ấy đã lấy đem vào đây.

Chắc anh ấy khoái thăm thú từng ty từng lý cơ thể tôi dưới ánh đèn xanh kia lắm. Thậm chí anh ấy đã thấy cả những thứ chính tôi còn chưa biết, và chỉ cần nghĩ đến tôi đã phải đỏ mặt.

Có lẽ anh ấy để tôi phơi ra đó rất lâu, bằng chứng là lò sưởi được đốt nóng khủng khiếp để tôi khỏi cảm lạnh và đỡ thức giấc. Căn phòng thật đúng như một lò thiêu. Bây giờ nghĩ lại, tôi rất giận vì đã thành một thứ đồ chơi của chồng tôi. Nhưng đầu tôi đau nhức dữ dội, không sao chịu nổi, khi anh ấy cho uống thuốc ngủ — chẳng biết đấy là *kadonolux*, *luminal* hay *isomital* — anh ấy nhai nát, rồi mớm cho tôi, tôi liền uống ngay không miễn cưỡng, cốt sao quên cái đau đầu nhức nhối.

Chẳng mấy chốc mọi giác quan của tôi cùn đi, và tôi rơi vào trạng thái nửa mê nửa tỉnh. Sau đó, tôi mơ giấc

mơ ấy, giấc mơ tôi ôm Kimura trong vòng tay. Cái gọi là "giấc mơ" đó không phải trạng thái "dường như" mơ hồ chập chờn trong không trung, mà là một cảm giác hiển hiện, rõ ràng, Kimura ngủ trong vòng tay tôi, và đến lúc này cảm giác ấy vẫn vương vấn da thịt, chân tay tôi. Da Kimura khác hẳn da chồng tôi.

Ôi, chính đôi bàn tay này đã bíu chặt vòng tay cường tráng của Kimura, và tôi cảm thấy mình như vẫn đang áp chặt vào bộ ngực rung lên vì sức mạnh của chàng. Da chàng thật trắng so với người Nhật, phải, tôi có cảm tưởng đấy không thể là da một người Nhật. Và... trời ơi, tôi xấu hổ quá... chồng tôi sẽ không bao giờ biết có quyển nhật ký này trên đời, đừng nói đến chuyện đọc được nó, vì thế tôi mới dám viết những dòng... Giá chồng tôi ít ra cũng đủ khả năng như... Giá anh ấy cũng khỏe như... Sao chồng tôi lại không thế được, hả trời?

Thật kỳ lạ là tôi còn nhận ra những ý nghĩ ấy đã hiện lên như thế nào, và mặc dù đó là một giấc mơ, hay chính xác hơn, nửa mơ, nửa thực, nhưng ở một góc tiềm thức sâu kín nào đó tôi hoàn toàn không nghi ngờ người đàn ông đang thực thi bạo lực với tôi kia chính là chồng tôi, chỉ có điều tôi hình dung ấy là Kimura.

Nhưng nếu vậy làm sao hiểu nổi toàn bộ cái dung lượng sức mạnh của anh ấy đang tràn trề khắp người tôi? Những vuốt ve âu yếm cũng khác hẳn so với những gì tôi từng nếm trải. Chẳng phải đến tận lúc này tất cả như còn đọng trên người tôi đó sao?

Nếu chỉ nhờ chai rượu "Courvoisier" ấy mà bỗng nhiên được say sưa ngây ngất một cách tuyệt vời đến thế,

thì tôi chẳng khao khát gì hơn là được uống nhiều hơn, và trước hết, phải cám ơn chồng tôi đã giúp tôi đến độ say này.

Vậy mà tôi vẫn không ngừng chất vấn mình, biết đâu hình bóng trong mơ lại chính là Kimura. Thực ra, tôi mới biết Kimura qua diện mạo bề ngoài, lúc nào cũng xống áo nghiêm chỉnh. Chưa bao giờ tôi thấy chàng lõa thể. Vậy làm sao chàng có thể hiện ra trong mơ như vậy? Nghĩa là Kimura ấy chỉ tồn tại trong giấc mơ của tôi và chẳng hề liên quan gì đến Kimura mà hàng ngày tôi vẫn gặp.

Liệu có bao giờ tôi được diễm phúc thấy chàng, không chỉ trong mơ, mà thực sự... lõa thể...

30, tháng Giêng.

Quá trưa một chút, Kimura gọi điện thoại đến văn phòng tôi. "Sức khỏe bà nhà ra sao rồi ạ?" anh ta hỏi thăm.

"Sáng nay, lúc tôi đi, cô ấy vẫn ngủ. Hình như không có gì nghiêm trọng cả đâu. Tối nay mời anh lại nhà, ta làm vài ly", tôi đáp.

"Ồ không, không nên. Hôm qua tôi sợ quá. Thưa giáo sư, ông nên thận trọng hơn một chút. Nhưng thể nào tôi cũng tới thăm người ốm", anh ta khéo léo lái chuyện, và bốn giờ chiều quả nhiên xuất hiện trước cửa nhà tôi. Vợ tôi đã dậy và đang ngồi ở phòng khách, Kimura tỏ ra lịch sự và dè dặt. "Tôi có việc phải đi ngay", anh ta nói, nhưng tôi giữ lại và bảo: "Đừng lo! Hôm nay ta lại uống nữa". Vợ tôi ngồi đó, mỉm cười, hơi có vẻ giễu cợt, nhưng không khước từ, ồ, không, không khước từ.

Tuy đã quả quyết là phải đi ngay, Kimura lại chẳng tỏ vẻ gì chuẩn bị đứng dậy cáo từ. Tất nhiên, anh ta không hay biết chuyện đêm qua trong phòng ngủ của vợ chồng tôi sau lúc anh ta ra về. Trời chưa rạng, thực ra còn là đêm, tôi đã cất mấy tuýp đèn về chỗ cũ. Anh ta không biết chính mình đã hiện lên trong thế giới hoang tưởng của Ikuko và làm nàng sung sướng đến ngây ngất; tuy vậy tôi có cảm tưởng rằng anh ta đến, định ngầm làm nàng say lần nữa.

Mà sao tôi lại có cảm tưởng ấy? Kimura gần như biết rõ Ikuko thầm khao khát điều gì. Nếu đúng như vậy thì đấy là phải thần giao cách cảm, hoặc Ikuko đã dùng phép thôi miên. Chỉ Toshiko nhăn mặt và rời ngay khỏi phòng khi ba chúng tôi vừa bắt đầu cụng ly.

... Tối nay vợ tôi cũng đứng lên, ra ngoài và trốn vào nhà vệ sinh, rồi vào buồng tắm, ngất ở đó. Bình thường chúng tôi tắm cách ngày, nhưng hôm nay vợ tôi bảo bà giúp việc Baya là từ bây giờ ngày nào cũng phải chuẩn bị bồn tắm. Bà Baya sống ở chỗ khác nên tối tối trước khi ra về bà cho đầy nước vào bồn, chúng tôi chỉ cần vặn lò sưởi ga lên là xong. Hôm nay tự tay Ikuko lo việc ấy.

Mọi chuyện lại giống hệt như ngày hôm trước. Bác sĩ Kodama đến tiêm cho vợ tôi một mũi long não, Toshiko bỏ ra ngoài, Kimura chăm sóc vợ tôi, tất cả y như tối hôm qua. Và tôi cũng hành động như diễn lại nghi lễ đêm trước. Nhưng đáng sợ hơn cả là vợ tôi cũng thì thầm những lời của đêm qua, miệng nàng cũng thốt lên cái tên Kimura. Nàng lại mơ giấc mơ ấy, hình bóng ấy, trong

trạng thái ấy sao? Hay tôi cần phải kết luận rằng nàng đang xỏ mũi tôi?

9, tháng Hai.

Hôm nay Toshiko đến bảo tôi, nó muốn sống riêng chỗ khác, viện cớ cần yên tĩnh để học hành và rất may vừa tìm được một căn phòng thích hợp. Căn phòng đó thuộc một bà giáo già người Pháp, trước đã dạy nó ở trường đại học tổng hợp Doshisha, nay thỉnh thoảng nó vẫn tới học tư dăm ba buổi. Chồng bà là người Nhật, nằm liệt giường vì bệnh, bà đã thôi việc ở trường nhưng vẫn dạy tư để kiếm sống nuôi chồng. Toshiko là học sinh duy nhất đến học tại nhà bà, thường thì bà đi dạy ở nhà học sinh.

Hai con người già nua ấy sống rất cách biệt, tuy nhà họ không rộng lắm, nhưng trong phòng làm việc của ông chồng đau ốm, rộng chừng tám vuông chiếu, vẫn để không, và bà giáo rất sẵn lòng để Toshiko đến ở. Nhà có điện thoại và cả một buồng tắm hiện đại trang bị lò sưởi ga. Toshiko thuê căn phòng ấy bà sẽ sung sướng lắm, và chính bà là người gợi ý cho nó. Nếu Toshiko muốn mang cả đàn dương cầm đến, và sẽ cho bóc lớp gạch men và bỏ thảm rơm trải sàn nhà ra. Bà còn dự định chuyển đường dây điện thoại sang chỗ khác và xây thêm một lối đi để Toshiko khỏi phải qua phòng người ốm mỗi khi cần dùng buồng tắm hay nhà vệ sinh. Tất cả cộng lại cũng chẳng tốn kém là bao. Vắng mặt bà chắc chẳng ai gọi điện thoại cho người ốm, mà nếu có chăng nữa Toshiko cũng khỏi phải bận tâm. Nhất định không có gì làm phiền cô bé.

Nếu Toshiko bằng lòng với những điều kiện đó, bà sẽ nhượng lại căn phòng, giá rẻ và nhìn chung bà không nghĩ đến chuyện tiền nong, chỉ mong Toshiko nhận lời là được.

Thời gian gần đây, hầu như cứ ba ngày Kimura lại đến, và chúng tôi thường nhanh chóng chuyển sang tiết mục *cognac*. Chúng tôi đã uống cạn hai chai Courvoisier và lần nào tôi cũng bị ngất trong buồng tắm, có lẽ vì thế Toshiko đã phát chán. Chắc nó cũng để ý thấy phòng ngủ bố mẹ thỉnh thoảng sáng đèn thâu đêm, vì ánh đèn tuýp vẫn hắt qua lần cửa kính. Tôi không biết đấy có phải là lý do duy nhất khiến nó muốn sống tách khỏi chúng tôi, hay còn nhiều ý định ngấm ngầm nào khác. Vì vậy tôi chỉ đáp: "Hỏi bố đấy. Bố phản đối thì mẹ cũng chẳng can".

14, tháng Hai.

Hôm nay, nhân lúc vợ tôi đi xuống bếp, và Kimura yên trí là nàng không nghe tiếng chúng tôi nữa, anh ta tiết lộ một điều hết sức thú vị.

"Ông có biết ở Mỹ có một loại máy ảnh hiệu Polaroid rồi chứ?" anh ta hỏi, vẻ hết sức vô tư.

"Loại máy này cho ảnh ngay. Thí dụ, trên vô tuyến có buổi truyền hình tổ chức một trận đấu vật Nhật Bản, sau đó người bình luận sẽ phân tích và minh họa ngay bằng những hình chụp các thời điểm quyết định của trận đấu, đấy là ảnh chụp bằng máy Polaroid. Cách sử dụng rất đơn giản, giống như các loại máy thông thường, lại tiện mang theo người nữa, chỉ cần thêm một đèn nháy. Hiện nay loại này chưa được phổ biến, chỉ những người thích các

trò oái oăm mới dùng. Phim cỡ bằng tấm danh thiếp, giấy ảnh đã cho sẵn vào trong, nhưng loại phim ấy phải đem từ Mỹ về, ở Nhật không mua được". Một người bạn của Kimura lại có nguồn kiếm được phim. "Nếu ông muốn thử, tôi có thể mượn một thời gian", anh ta sốt sắng đề nghị.

Nghe Kimura nói, tôi nảy ra một sáng kiến tuyệt vời. Đương nhiên, điều bí ẩn là tại sao Kimura đoán biết tôi sẽ mừng rỡ khi nghe kể chuyện này. Thế chứng tỏ anh chàng rất hiểu tình hình quan hệ của vợ chồng tôi.

17, tháng Hai.

Lúc trước, khoảng bốn giờ chiều, có một chuyện khiến tôi rất lo lắng. Tôi thường cất nhật ký trong ngăn tủ ở phòng khách, ngoài tôi ra chẳng ai mà tìm ở ngăn kéo ấy, và cho đến nay cũng chưa ai sờ đến nó. Tôi giấu nó dưới hộp đựng thư của tôi. Tôi thường chờ một cơ hội thuận tiện, như khi anh ấy ra khỏi nhà, để viết. Tôi đang định ghi chép chút ít cho khỏi quên, và bỗng không cưỡng nổi ý muốn mở quyển nhật ký ra xem. Đôi khi tôi cũng sốt ruột không đợi được đến lúc anh ấy đi khỏi, thí dụ như khi vừa sực nhớ điều gì quan trọng, hay khi tràn ngập cảm hứng muốn gởi cho trang giấy trắng những bí mật riêng tư, thế là tôi lôi nhật ký ra, dù anh ấy vẫn ngồi trong phòng làm việc. Phòng chồng tôi ở ngay trên phòng khách, tôi luôn đoán được anh ấy đang làm gì, đang đọc, viết hay ghi nhật ký, hay trầm ngâm suy tư mà chẳng làm gì, và tôi tin anh ấy cũng biết rõ về tôi như vậy. Có những phút anh ấy nín thở, tập trung tâm trí ngóng xuống phòng

khách và hết sức lặng lẽ, ít ra đấy là cảm tưởng của tôi, nhất là khi tôi lôi nhật ký ra ghi chép và tâm trí lại để cả ở tầng trên. Tôi không tin đó chỉ là sự huyễn hoặc thuần túy. Để tránh không gây tiếng động tôi không dùng bút và mực viết trên loại giấy châu Âu, mà chọn loại giấy dó của Nhật, gập và đóng theo kiểu Nhật, và tất nhiên tôi dùng ngọn bút lông rất mềm. Nét chữ nhỏ xinh của tôi nhờ đó cũng đẹp hẳn lên.

Tôi đã mải mê đến mức quên khuấy không để ý canh chừng căn phòng trên đầu một thoáng, đấy là điều chưa từng có. Anh ấy từ cầu thang bước xuống không một tiếng động, chẳng biết ngẫu nhiên hay cố ý, và vào nhà vệ sinh. Anh ấy đi ngang qua phòng khách, rồi lại lên gác. Có lẽ tôi chỉ cảm thấy anh ấy nhón gót thế thôi, chứ chắc không có ý định gì ngoài việc đi vào nhà vệ sinh. Thật khó lòng hình dung chồng tôi bò từ cầu thang xuống. Chắc là anh ấy vẫn đi bình thường, còn tôi lại không để ý và không nghe tiếng chân như mọi khi. Dẫu sao, anh ấy đã đến cửa tôi mới biết. Tôi ngồi bên bàn viết và hoảng hốt dấu cuốn nhật ký và bút lông dưới mặt bàn. (Tôi đã cẩn thận không dùng lọ mực nặng bình thường, mà dùng một chiếc lọ nhẹ bằng tre để dễ cất giấu. Đấy là kỷ niệm về người cha quá cố của tôi, đáy làm bằng gỗ *karaki*, và hình như của Trung quốc. Nhất định nó là đồ cổ, trị giá lớn).

Tôi tin chắc, lúc đầu chồng tôi không để ý. Nhưng khi giấu quyển vở, tôi lúng túng đến mức gần như vo viên nó, và tôi e ngại anh ấy nghe tiếng sột soạt rất đặc trưng của giấy. Phải, nhất định anh ấy nghe thấy và đoán ra giấy dó, rồi từ đó dễ dàng hình dung tôi sử dụng giấy dó làm gì.

Từ nay tôi phải thật trọng hơn mới được! Nhưng đàng nào anh ấy cũng biết rồi, làm thế nào bây giờ? Dù có đổi chỗ giấu cũng bị phát hiện trong căn phòng nhỏ này. Chỉ còn cách không rời khỏi nhà nếu anh ấy có mặt. Đàng nào gần đây tôi cũng hay nhức đầu, không thích ra ngoài như trước, và việc chợ búa phần lớn do Toshiko hay bà Baya đảm nhiệm.

Kimura thông báo là người ta đang chiếu bộ phim "Đỏ và Đen" ở rạp Asaki-Kaikan và cho rằng chúng tôi nhất định phải đi xem. Tôi cũng thích, nhưng còn quyển nhật ký?... Từ giờ đến đó phải tìm cho ra một giải pháp nào đó mới được.

18, tháng Hai.

Tính cả đêm qua, đã bốn lần chính tai tôi nghe vợ tôi thốt lên cái tên "Kimura". Không còn nghi ngờ gì nữa, nàng chỉ làm như nói mê, giả vờ lú lẫn. Nếu quả như vậy thì vì mục đích gì? Nàng muốn bảo: "Thực ra em không ngủ, em chỉ giả vờ thôi" ư? Hay: "Em muốn hình dung không phải anh, mà Kimura mới là người bạn tình, nếu không em sẽ mất hứng. Thế cũng tốt cho anh chứ sao". Hoặc cũng có thể nàng muốn nhắn tôi rằng: "Đấy chẳng qua là một phương tiện khiến anh ghen tuông và bị kích thích. Em luôn luôn là người vợ chung thủy của anh, chưa bao giờ khác cả...".

Hôm nay Toshiko thực hiện dự định, dọn đến nhà bà Okada. Phần cải tạo nhà cửa ở đây đã gần xong, phòng Toshiko có lối riêng ra buồng tắm, lớp gạch men mỏng không chịu nổi chiếc dương cầm nặng nề đã bị bóc.

Nhưng điện thoại chưa đặt lại đường dây và hôm nay là *"Akaguchi"*, không tốt ngày, Ikuko khuyên nó chờ đến hăm mốt, đẹp ngày hơn, nhưng Toshiko nhất định không nghe, cứ thế nằng nặc đòi chuyển. Còn mỗi chiếc dương cầm là chúng tôi chưa chuyển, phải vài ba ngày nữa. Mọi đồ đạc khác của nó đã dọn hết, Kimura đã xin nghỉ phép hẳn một ngày để giúp chuyển nhà. (Như mọi lần, sau đêm ân ái, Ikuko đều lịm đi đến tận sáng. Chập tối hôm sau nàng mới dậy, nên không giúp gì được). Địa chỉ mới của nó là: Tanaka-Sekitamachi, chỉ cách nhà tôi năm, sáu phút đi bộ. Kimura có một phòng riêng ở Hyakumanben, nghĩa là gần chỗ nó hơn chúng tôi.

Lúc Kimura đến giúp chuyển nhà, anh ta cũng lên chỗ tôi, gõ cửa phòng làm việc của tôi cẩn thận. Anh ta đứng trên ngưỡng cửa, gọi: "Phiền ông một chút được không ạ?"

"Ồ, được, anh cứ vào".

"Tôi chỉ định...", anh ta bước vào và mang cho tôi cái mà anh ta đã hứa. Vừa nói, anh ta vừa đặt chiếc máy ảnh Polaroid lên bàn.

19, tháng Hai.

Tôi không hiểu nổi Toshiko nữa. Nó có vẻ vừa yêu vừa căm thù mẹ nó. Riêng có một điều thì tôi biết chắc: nó thù ghét bố. Rõ ràng nó hiểu lầm quan hệ chăn gối của bố mẹ, cho rằng bản chất bố nó trụy lạc, chứ không như mẹ. Chắc nó nghĩ mẹ nó vốn mỏng mảnh yếu ớt, không chịu nổi những trò ái ân liên tục, và bố nó dùng bạo lực cưỡng bức mẹ phải hiến mình cho thứ tình dục

không bình thường, thiếu đứng đắn và đáng ghê tởm, và càng ngày mẹ nó càng bất đắc dĩ lún sâu vào cái mớ bòng bong đó. (Đúng là tôi đã xử sự khiến nó phải nghĩ thế). Hôm qua, lúc đến lấy nốt mấy thứ đồ đạc, nó vào phòng ngủ chúng tôi để tạm biệt, và buông một lời cảnh cáo cộc lốc: "Mẹ, bố sẽ giết chết mẹ đấy!" rồi quay gót đi thẳng. Tôi thấy hơi lạ, vì bình thường nó còn kín đáo hơn tôi nhiều. Hình như nó thầm lo, bệnh tim của tôi có thể trầm trọng lên, đấy cũng là lý do tại sao nó thù ghét bố. Nhưng giọng điệu cảnh cáo của nó ranh ma nanh nọc, đầy ác ý, không phải tiếng nói từ trái tim một đứa con quan tâm lo lắng đến mẹ. Tôi cho rằng nó đau khổ vì mặc cảm tự ti, thấy mình không hấp dẫn duyên dáng bằng mẹ, mặc dù nó trẻ hơn hai mươi tuổi. Tuy ngay từ đầu nó đã tuyên bố là không để ý đến Kimura, nhưng tôi tin chắc nó suy diễn theo kiểu: mẹ hâm mộ diễn viên điện ảnh Mỹ ấy, Kimura trông lại giống anh ta, vậy thì..., và thế là nó cứ sưng mặt lên một cách dớ dẩn như vậy. Biết đâu thực ra nó nghĩ khác, và ngầm nuôi những ý định thù địch chống lại tôi.

... Tôi cố gắng ít rời khỏi nhà, nhưng làm sao tránh khỏi những lúc phải ra ngoài, vào thành phố. Cũng có thể chồng tôi bất chợt trở về nhà vào những giờ đáng lẽ anh ấy đang giảng bài mới phải, và tôi suy nghĩ nát óc, không biết nên làm gì với cuốn nhật ký. Nếu đằng nào giấu cũng chẳng được, ít ra tôi phải nghĩ cách gì để phát hiện xem anh ấy có đọc trộm không. Ít ra tôi phải biết anh ấy có mở trộm quyển nhật ký này không. Nếu chỉ riêng tôi nhận ra dấu đó, còn anh ấy không biết gì thì tốt. Ồ, không, có lẽ để anh ấy biết thì tốt hơn, như thế anh ấy sẽ hiểu là tôi đã

biết rõ hành động vụng trộm của anh ấy, và thôi không đọc lén nữa. (Nhưng cũng chẳng biết có thật thế không).

Ngoài ra, khó nghĩ cách đặt dấu lắm, lần thứ nhất may ra thành công, lần sau tôi e rằng anh ấy lại phát hiện được. Chẳng hạn, để một cái tăm vào một trang nào đó, nếu ai mở quyển nhật ký, cái tăm sẽ rơi ra. Lần đầu thì được, lần sau nhất định anh ấy sẽ thận trọng để nó không bị rơi, hoặc nhớ lấy trang đó rồi lại gài cái tăm vào chỗ ấy. (Lạy trời, chồng tôi rất thành thạo những trò như vậy). Và làm sao có thể mỗi lần nghĩ ra một phương pháp đặt dấu mới được.

Tôi suy đi tính lại, cuối cùng quyết định dùng một dải băng dính, hiệu "Scotch Tape 600", dài 5,3 phân, đính bìa trước và bìa sau quyển vở vào nhau, cách mép trên 8,2 phân và mép dưới 7,5 phân, mỗi lần tôi sẽ thay đổi độ dài dải băng và thay đổi chỗ đính một chút. Để mở ra đọc, anh ấy phải dứt dải băng ra rồi thay vào đó một dải khác vào đúng chỗ ấy. Trên lý thuyết thì không sao, nhưng thực tế làm như vậy thật tốn công và mất thời giờ, chắc anh ấy không làm được, và lại dấu băng bóc ra sẽ sót lại, dù người ta thận trọng đến mấy. Rất may, bìa quyển vở là loại bìa dày, có phủ một lớp nỉ trắng, nếu dải băng bị dứt nhất định sẽ để lại vệt loang khoảng hai, ba milimet xung quanh. Như vậy anh ấy không thể lại gần những bí mật của tôi mà không để lại dấu vết.

24, tháng Hai.

Từ khi Toshiko đi khỏi, Kimura không còn lý do chính thức nào để đến thăm chúng tôi, nhưng cứ hai, ba ngày

một lần lại thấy anh ta xuất hiện. Thỉnh thoảng tôi cũng tự ý gọi anh ta. (Toshiko ngày nào cũng đến nhưng không ở lâu).

Tôi đã sử dụng chiếc máy ảnh Polaroid hai lần, chụp mấy kiểu: nàng khỏa thân đằng trước và sau lưng, các chi tiết từng bộ phận, chân tay nàng ở những tư thế có góc độ rất hấp dẫn. Tôi theo đuổi nhiều ý định với những tấm ảnh đó.

Trước hết, chính tôi cũng thích chụp ảnh, thật thú vị được tùy ý tạo ra những tư thế khác nhau cho một cơ thể đàn bà đang ngủ, hay vờ ngủ.

Thứ hai tôi sẽ dán những tấm ảnh đó vào nhật ký. Nhất định vợ tôi sẽ trông thấy và nhận ra vẻ đẹp của cơ thể chính mình, điều mà nàng chưa hề biết, và sẽ sung sướng bất ngờ.

Như vậy mục đích thứ ba cũng thành, nàng sẽ hiểu vì sao tôi thèm muốn nhìn ngắm nàng khỏa thân đến thế, nàng sẽ bằng lòng và cho phép tôi, phải, tôi tin rằng thậm chí nàng sẽ cảm động sâu sắc nữa. (Nàng cũng cần phải suy nghĩ nghiêm túc, nhìn nhận vấn đề cho thấu đáo, rằng thật hiếm có người đàn ông đã năm mươi sáu tuổi còn khao khát say mê thân thể người vợ bốn mươi lăm tuổi của mình như tôi).

Mục đích thứ tư của tôi là thử thách, xúc phạm cảm giác xấu hổ của nàng, xem nàng có thể giả vờ không biết đến mức nào.

Chiếc máy chụp này không nét lắm, tôi lại phải ước lượng bằng mắt, vì không có bộ phận điều chỉnh khoảng cách, và rất có thể ảnh xấu, vì tôi chụp không thạo. Gần

đây có những loại phim Polaroid mới, nhạy hơn, nhưng rất khó kiếm ở Nhật.

Phim của Kimura đã cũ, hết thời hạn sử dụng từ lâu, nên tôi không tin ảnh sẽ đẹp. Việc chụp cũng bất tiện, lần nào cũng phải dùng đèn nháy khá rầy rà, chắc tôi chỉ đạt mục đích thứ nhất và thứ tư, vì thế, có lẽ chưa nên dán ảnh vào nhật ký...

27, tháng Hai.

Hôm nay là chủ nhật, nhưng Kimura vẫn đến lúc chín rưỡi sáng và mời tôi đi xem buổi chiếu đầu tiên của bộ phim "Đỏ và Đen". Ngoài ra chàng xin lỗi, vì đám học sinh tốt nghiệp phổ thông đang ra sức chuẩn bị thi đại học, giáo viên đâm ra cũng bận thêm. Tháng Ba có lẽ tốt hơn cho tôi, nhưng trong tháng ấy chàng phải dạy thêm mỗi tuần mấy buổi ở trường, những học trò đuối còn đến tận nhà chàng nhờ cậy.

Kimura là bậc tiên đoán cao thủ, đánh hơi rất chính xác đề thi. Dần dần tôi cũng hiểu ra, chàng có một giác quan đặc biệt cho những chuyện ấy, đúng như chàng vẫn bảo. Tôi không nói gì về chuyên môn của chàng, nhưng chồng tôi kém chàng về điểm đó...

Vì hoàn cảnh bận bịu như vậy, chỉ có chủ nhật là ngày duy nhất mà chàng rỗi rãi, nhưng chủ nhật chồng tôi lại ở nhà, tôi đi chơi với người ngoài thật không tiện. Rồi Toshiko kéo tôi cùng đi. Theo lời nó thì Kimura vừa qua chỗ nó, mời nó đầu tiên.

"Con chẳng thích thú gì, nhưng để hai người đi riêng

không tiện, nên con hy sinh vì mẹ!" gương mặt nó như muốn nói thế.

"Chủ nhật muốn kiếm được vé phải đi sớm", Kimura giục.

Chúng tôi vào rạp lúc mười rưỡi, bộ phim kéo dài đến quá một giờ trưa. Tôi mời hai người kia đi ăn, nhưng cả hai đều bận mỗi người một ngả. Khoảng ba giờ, tôi vừa về đến nhà là anh ấy đi dạo, chập tối mới về, trong khi lúc trước anh ấy bảo sẽ ở nhà cả ngày. Tôi đứng sau rèm nhìn theo anh ấy bước xuống đường một lát, yên tâm rồi mới vội lấy quyển nhật ký ra xem. Dải băng vẫn đính ở chỗ ấy. Thoạt nhìn, bìa vở không suy suyển, nhưng lấy kính lúp ra soi, rõ ràng có vài ba vết xước. (Chắc anh ấy phải gỡ dải băng cẩn thận lắm). Tôi đã sớm lo xa, đặt thêm một cái tăm trong một trang nhất định. Bây giờ cái tăm nằm ở trang khác. Không nghi ngờ gì nữa, anh ấy đã xem trộm nhật ký của tôi. Biết làm gì bây giờ? Tôi không nên ghi nhật ký nữa, hay vẫn tiếp tục?

Tôi không ưa bộc lộ tâm tưởng với người ngoài, chính vì thế phải viết nhật ký để tự trò chuyện cùng mình. Nhưng bây giờ biết có người đọc trộm thì thôi có hơn không? Và người đọc trộm lại là chồng tôi, chúng tôi giả vờ không biết gì về nhau, chẳng lẽ đấy không phải là lý do tiếp tục như thường ư? Tóm lại, từ nay tôi sẽ gián tiếp gởi gắm đến anh ấy những điều mà tôi xấu hổ không dám trực tiếp bộc lộ.

Nhưng có điều cần nói trước: tôi không thể ngăn anh ấy đọc trộm, nhưng tôi không muốn anh ấy trơ trẽn ám chỉ những gì đọc được. Có lẽ lo lắng của tôi là vô ích, vì

anh ấy là người thường tỏ ra không liên quan đến những điều mà chắc chắn anh ấy đã làm.

Ngoài ra, xin tin tôi: anh ấy muốn làm gì thì làm; về phần tôi, không bao giờ tôi đọc trộm nhật ký của ai. Không ai biết rõ hơn anh ấy, tôi là người được giáo dục nghiêm khắc, không bao giờ rình mò bí mật của kẻ khác. Tôi biết chỗ chồng tôi giấu nhật ký, thỉnh thoảng tôi khẽ chạm vào nó, một vài bận hiếm hoi tôi còn mở ra, nhưng chưa bao giờ đọc một chữ. Đó toàn là sự thật.

27, tháng Hai.

Tôi đã đoán đúng: vợ tôi viết nhật ký. Cho tới nay, tôi cố tình không nhận xét gì về chuyện ấy, nhưng cách đây mấy hôm tôi thoáng nghi ngờ. Lúc xuống cầu thang vào nhà vệ sinh, đi qua phòng khách, tôi trông thấy vợ tôi ngồi bên bàn, tư thế bối rối, rất mất tự nhiên. Trước đó tôi nghe như có tiếng giấy, đặc biệt là loại giấy dó Nhật Bản, bị vo viên vội vàng. Không phải tiếng sột soạt của một hai tờ, đấy chắc chắn là cả một tập giấy. Tôi có cảm tưởng một tập giấy đóng sơ sài bị cuộn vội vàng và ấn xuống một chiếc gối hay vật gì đại loại như vậy. Ở nhà, tôi không bao giờ dùng giấy dó Nhật. Tôi nghĩ ngay, không biết nàng dùng loại giấy mềm và dễ cuộn này làm gì, nhưng đến lúc ấy vẫn không có cơ hội tìm hiểu. Hôm nay, nhân lúc nàng đi xem phim với hai người kia, tôi tìm trong phòng khách, thấy quyển nhật ký không khó khăn gì. Nhưng đáng ngạc nhiên nhất là nàng đính hai mặt bìa bằng một dải băng dính, chắc vì sợ tôi lật tẩy bí mật của nàng. Thật là ngớ ngẩn!

Sự thiếu tin cậy của nàng có phần hơi quá. Tôi đâu đến nỗi là thằng đánh hơi đáng khinh bỉ tới mức đi đọc nhật ký, dù là nhật ký của vợ, mà không được phép. Tuy nhiên, trí tò mò quái ác cũng lôi cuốn tôi, liệu có thể dứt dải băng ra mà không để lại dấu vết nào không. Làm thế, tôi muốn nhắn nàng rằng: "Những dải băng này vô nghĩa. Cuốn nhật ký của em dễ bị đọc trộm mà em không biết đâu. Hãy nghĩ trò khác đi".

Nhưng hóa ra kế hoạch của nàng được tính toán cặn kẽ, tôi thực sự ngạc nhiên và thất bại. Tôi đã hết sức cẩn thận, để ý đến từng milimét mà khi bứt được dải băng vẫn để lại một ít dấu vết. Rõ ràng không thể không bị phát hiện. Chắc độ dài của dải băng cũng quan trọng, tiếc rằng tôi lại sơ ý vò nát và lúc sau không đo lại được, đành phải cắt một đoạn băng mới, ước chừng độ dài và dán lên chỗ cũ.

Vậy là nàng sẽ phát hiện ra. Nhưng thề có tất cả những gì thiêng liêng nhất: Tôi đã gỡ dải băng đính, mở cuốn nhật ký, nhưng không hề xem một chữ nào trong đó. Đằng nào cặp mắt cận thị của tôi cũng khổ sở không đọc nổi nét chữ rất mảnh và rất nhỏ của nàng. Tôi hy vọng nàng sẽ tin tôi. Tất nhiên, tôi biết tính nàng, càng cố thề thốt rằng tôi không xem trộm, nỗi ngờ vực của nàng chỉ càng tăng thêm mà thôi.

Nếu nàng đã nghi ngờ thì tốt nhất bây giờ tôi cứ đọc cho được việc! - Nhưng không, không bao giờ. Thú thực, tôi sợ phải chứng kiến nàng biểu lộ tình cảm với Kimura trong đó.

Ôi! Ikuko yêu dấu, đừng ghi chuyện ấy trong nhật ký của em!

Anh sẽ không lần mò đọc trộm sau lưng em, nhưng xin em đừng viết sự thật. Dù phải nói dối, em hãy nói rằng em chỉ sử dụng Kimura như chiếc gai kích thích anh, còn ngoài ra, anh ta chẳng là gì đối với em...

Sáng nay Kimura đến mời Ikuko cùng đi xem phim, nàng cũng đi theo nguyện vọng tha thiết của tôi. Tôi bảo anh ta: "Dạo này vợ tôi ít đi đâu mỗi khi tôi ở nhà. Cô ấy giao mọi việc mua bán cho bà Baya. Vì thế, tôi cũng áy náy và rất muốn nhờ anh thỉnh thoảng đưa cô ấy đi chơi vài ba tiếng".

Toshiko cũng tham dự, nó đã quen tháp tùng hai người kia. Tôi chưa hiểu tình cảm của nó ra sao trong chuyện đó. Toshiko rất giống mẹ, nhưng phức tạp hơn nhiều. Tôi cho rằng nó giận tôi, vì tôi, cũng như các ông bố khác, không yêu nó hơn tất cả, mà vẫn say đắm mẹ nó. Nếu quả như vậy; tất nhiên nó vô lý; tôi yêu cả hai mẹ con, nhưng theo cung cách khác nhau. Chẳng có người bố nào được phép say đắm con gái...

Có lẽ tôi phải tìm cách giải thích cho Toshiko nhân dịp nào thích hợp.

... Tối nay, lần đầu tiên chúng tôi lại cùng ăn bữa tối kể từ khi Toshiko chuyển nhà. Lát sau, Toshiko ra về, và vợ tôi lại cư xử hệt như mọi lần uống *cognac*. Khuya, khi Kimura cáo từ, tôi trả lại anh chiếc máy Polaroid... "Không cần in tráng quả là một lợi thế, nhưng cứ phải lệ thuộc vào đèn nháy, thật ra dùng máy thường có lẽ tiện

hơn. Bây giờ tôi sẽ thử dùng chiếc Zeiss-Ikon của tôi xem sao", tôi nói thêm.

"Ông đưa phim ra hiệu ngoài sao?" anh ta hỏi.

"Tôi đã cân nhắc, anh có thể giúp tôi không? Ở nhà anh cũng có phương tiện đấy chứ".

Kimura tỏ vẻ bối rối: "Làm ở đây không được ạ?"

"Anh có biết đấy là loại ảnh nào không?"

"Không, tôi không dám chắc".

"Đấy là loại ảnh không nên để người lạ biết. Nhưng làm ở nhà tôi không tiện. Ngoài ra tôi muốn phóng to, nhà tôi không có phòng nào có thể dùng làm phòng tối. Không thể thu xếp ở chỗ anh được sao? — Tất nhiên, anh sẽ phải nhìn tận mắt những tấm ảnh đó, đấy là điều không tránh khỏi".

"Một phòng tối thì được, tôi sẽ bảo bà chủ nhà...".

28, tháng Hai.

Tám giờ sáng, vợ tôi còn đang ngủ, Kimura đã tới. Anh ta trên đường tới trường, nhân tiện ghé qua một lát. Tôi cũng chưa rời khỏi giường, nhưng đành xuống phòng khách khi nghe tiếng anh ta nói với bà Baya ở ngoài hành lang.

"Thưa giáo sư, ổn cả rồi", anh ta vào đề ngay. Tôi ngơ ngác không rõ chuyện gì, hóa ra là vấn đề phòng tối. Dạo này buồng tắm nơi anh ta ở không dùng được vì thiếu lò sưởi, nên chủ nhà cho phép anh ta lấy đó làm phòng tối. Trong buồng tắm lại có đủ nước cho việc tráng phim, tôi liền bảo anh ta chuẩn bị mọi thứ cần thiết...

3, tháng Ba.

Kimura quả quyết rằng học trò đang thi, anh ta không bận gì cả. Ồ, anh ta còn hăng hái hơn tôi...

Đêm qua tôi lôi chiếc máy ảnh Zeiss-Ikon lâu ngày không dùng ra, chụp bằng hết cả cuộn phim ba mươi sáu kiểu. Hôm nay Kimura lại đến, vẻ mặt rất vô tư. "Tôi vào được không ạ?" anh ta hỏi, khi đã đứng trên ngưỡng cửa phòng làm việc của tôi, và nhìn thẳng vào mặt tôi. Thú thật, tới lúc ấy tôi vẫn phân vân, chưa quyết định nổi, không biết có nên đưa phim cho Kimura hay không. Anh ta đã nhiều lần nhìn thấy Ikuko khỏa thân, nếu phải trao cuộn phim này vào tay người ngoài thì chẳng còn ai hơn anh ta. Nhưng anh ta chắc cũng chỉ liếc thân thể nàng được vài giây, chưa bao giờ chứng kiến nàng ở những tư thế đầy nhục dục và ở những góc độ khác nhau mà tôi cố tình chọn để chụp. Đưa phim cho anh ta, khác nào kích thích anh ta quá mức có thể chịu đựng? Nếu mọi chuyện với anh ta đều dừng ở giới hạn hiện nay thì tốt biết bao, đàng này tôi lại chủ động thách thức, rồi cái gì sẽ đến? Và nếu điều tôi lo ngại trở thành sự thật thì chẳng ai khác ngoài tôi là kẻ gây hấn, chẳng ai khác ngoài tôi phải chịu trách nhiệm, Kimura hoàn toàn không có lỗi.

Tôi thấy cần phải nhắc lần nữa, vợ tôi sẽ nói sao khi thấy những tấm ảnh này. Đầu tiên, nàng sẽ giận lắm — hoặc tỏ ra giận lắm. Sao tôi lại giấu nàng chụp những kiểu ảnh đó, và còn đưa cho người ngoài in phóng ra nữa! Chắc chắn nàng giận. Sau đó, nàng sẽ suy diễn rằng tôi nghi nàng ngoại tình với Kimura, rằng tôi muốn cho

Kimura nhìn thấy nàng ở những tư thế đáng xấu hổ nhất. "Bây giờ xấu hổ làm gì nữa! Ta chỉ còn cách ném mình vào vòng tay chàng để cứu vãn cuộc hôn nhân của ta". Tạo hóa đã thật là tàn nhẫn, chính cái viễn tượng đó đã khơi dậy mãnh liệt lòng ghen tuông trong tôi, và tôi phải chấp nhận nguy cơ ấy, vì khoái lạc của ghen tuông, và phải trả giá.

Thế là tôi quyết định, và bảo Kimura: "Nhờ anh rửa hộ cuốn phim này. Nhất thiết không để lọt vào tay ai khác đấy. Anh phải tự làm, đừng để ai giúp. Bao giờ xong, cho tôi xem tất cả, tôi sẽ chọn kiểu nào thích để phóng to".

Chắc thâm tâm Kimura phải hồi hộp lắm, nhưng anh chàng cố giữ vẻ lãnh đạm, bảo rằng mình bằng lòng, rồi ra về...

7, tháng Ba.

Hôm nay chiếc chìa khóa lại nằm ngay trên mặt tủ trong phòng làm việc của anh ấy. Đây là lần thứ hai như vậy. Lần đầu tiên vào ngày 4 tháng Giêng. Khi anh ấy không có nhà, tôi vào phòng làm việc, thấy chiếc chìa khóa nằm cạnh lọ hoa thủy tiên. Sáng nay tôi thấy những nụ hoa mận màu vàng nhạt cắm trong chiếc lọ ấy đã tàn, định thay bằng một cành hoa trà, ngờ đâu thấy ngay chiếc chìa khóa ở đúng vị trí như lần trước. Nhất định có chuyện gì đây, tôi nghĩ bụng, mở ngăn kéo và lấy quyển nhật ký của anh ấy ra. Cũng có một dải băng dính hai mặt bìa quyển như quyển của tôi. Dường như anh ấy định chế giễu tôi: "Nào, em thử mở đi!" Đây là một quyển vở loại thông thường như của sinh viên, bìa bằng các tông nhẵn,

vì thế tôi có cảm tưởng gỡ dải băng ra dễ hơn. Trí tò mò kích thích tôi ghê gớm - và tôi làm thế thuần túy chỉ vì tò mò. Tôi rất muốn thử xem có thể gỡ dải băng mà không để lại dấu vết hay không.

Bìa vở tuy nhẵn và cứng, và tôi đã thao tác hết sức khéo léo, nhưng vẫn bị vài vết xước nhỏ. Nếu chỉ có chỗ dải băng dán lên bị hỏng thì còn đỡ, đàng này cả những chỗ xung quanh cũng bị ảnh hưởng và không thể xóa sạch dấu vết được nữa. Tất nhiên là tôi đã cắt một đoạn băng khác dán lên chỗ cũ, nhưng chắc chắn anh ấy sẽ nhận ra và tha hồ trách tôi đã đột nhập và xem trộm nhật ký. Nhưng tôi xin nhắc lại điều tôi thường khẳng định, thề có mọi thần linh chứng giám, tôi không hề đọc chữ nào trong ấy. Anh ấy cũng biết tôi không thích những chuyện nước đôi, và có lẽ anh ấy đã tìm cách nhắn nhủ tôi theo kiểu ấy trong quyển nhật ký kia; chính vì thế tôi càng không muốn đọc, phải, tôi thấy ghê tởm. Tôi chỉ mở ra để ước chừng số trang viết, thuần túy chỉ vì tò mò, vậy thôi. Tất nhiên, mắt tôi bắt gặp những trang viết, nét chữ bằng mực thường (không phải mực nho) viết vội, run rẩy và đẹp, nhưng hơi giống một đám kiến bò thì đúng hơn, tôi không nhìn ra chữ gì, và gập vào ngay. Nhưng hôm nay tôi thấy vài bức ảnh tục tĩu dán trong đó, tôi nhắm vội mắt lại và lật ngay sang trang khác.

Ảnh đó là ai? Lấy đâu ra? Tại sao lại dán vào đây?... Anh ấy muốn để tôi xem ư? Người đàn bà trong ảnh là ai nhỉ?

Một linh cảm khủng khiếp choán lấy tôi. Gần đây, nhiều lần tôi mơ thấy căn phòng giữa đêm khuya bỗng

sáng lóa lên vài giây. Tỉnh dậy, tôi nghĩ mình đã mơ có ai chụp ảnh mình. Thật kỳ cục, lúc tôi nghĩ đó là Kimura, lúc lại nghĩ là anh ấy. Thật vậy ư? Điều tôi tưởng là mơ hóa ra không phải là mơ sao? Như vậy có lẽ anh ấy đã chụp tôi, không thể là Kimura. Bây giờ tôi sực nhớ, có lần anh ấy bảo: "Em không biết, cơ thể em đẹp tuyệt trần. Anh muốn chụp rồi cho em xem".

Phải, chắc đó là ảnh tôi...

Thỉnh thoảng khi bị ngất, tôi có một cảm giác mơ hồ, chập chờn như thể bị người ta đang lột trần mình ra. Cho tới lúc này tôi vẫn nghĩ đó là ảo giác, nhưng nếu đây là ảnh tôi, thì cảm giác kia rõ ràng là sự thật.

Lúc tỉnh táo, tất nhiên tôi không cho phép người ta làm chuyện đó, nhưng biết làm thế nào, người ta đã giấu tôi chụp những bức ảnh kia. Dẫu sao, tôi thấy anh ấy tìm khoái lạc trong việc ngắm nghía cơ thể tôi như thế thật thiếu thẩm mỹ. Tuy vậy, tôi cho rằng bổn phận của một người vợ trung thành là phải chịu đựng cả việc ông chồng thích lột quần áo mình mà mình không hay biết.

Thử tưởng tượng, nếu là một người đàn bà đức hạnh thời phong kiến, đã thề suốt đời tòng phu, chắc tôi cũng phải tuân lệnh anh ấy, dù thấy ghê tởm và đáng ghét thế nào, và chắc là tôi cũng tuân lệnh một cách sung sướng. Ngoài ra, suy cho cùng, nếu anh ấy chỉ có thể tìm thấy hứng khởi ở những trò điên rồ ngớ ngẩn như vậy, rồi thì mới đủ khả năng thỏa mãn tôi, thì tôi chẳng có gì để phàn nàn. Thực ra tôi chỉ hoàn thành bổn phận của mình. Anh ấy ban thưởng cho việc tôi là người vợ ngoan ngoãn và đức hạnh bằng cách thỏa mãn dục tình không bao giờ cạn

của tôi. Nhưng lột hết quần áo tôi ra còn chưa đủ sao, anh ấy lại chụp ảnh rồi phóng to, dán vào nhật ký? Ý anh ấy muốn phô chúng ra trước mắt tôi sao? Chẳng lẽ anh ấy, người hiểu rõ tôi nhất, không biết rằng tâm hồn tôi lẫn lộn cả cảm giác xấu hổ ghê gớm, lẫn dục tình khủng khiếp sao?

Anh ấy đã đưa ai phóng ảnh? Có thật cần phó thác những của ấy cho con mắt người ngoài không?

Anh ấy chỉ định chọc tức tôi, hay còn một ý nghĩa ẩn giấu nào khác? Chồng tôi, người luôn luôn chế giễu thái độ “thanh cao” của tôi, định nhân đây gột bỏ tính e thẹn điên rồ của tôi sao?

10, tháng Ba.

Tôi chẳng biết có nên viết điều này ra không, cũng khó lòng hiểu được hậu quả ra sao nếu vợ tôi đọc được, nhưng xin thú thực, có dấu hiệu — nói đúng hơn, tôi cảm thấy — rối loạn tinh thần và thể chất. Tôi dùng chữ “cảm thấy”, vì nó gần như một dạng tâm thần không nghiêm trọng lắm. Nói vậy không có nghĩa là thần ái tình kém phần ưu ái với tôi hơn mức bình thường ở những người đàn ông khác. Nhưng khi đã qua tuổi trung tuần, sức lực tôi sớm tàn, không đủ để chạy đua với nhu cầu thái quá của vợ tôi. Bây giờ, ham thú thân xác ở tôi đã yếu và thưa đi nhiều, hoặc nói thế này thì hơn: Tôi vẫn khát khao, nhưng thiếu sức lực để chứng tỏ khao khát ấy. Tôi phải dùng đến những phương tiện y học nhân tạo, cưỡng bức, lên gân tình cảm mình, để có thể chạy đua với người vợ có sức khỏe siêu phàm trong lĩnh vực ấy. Nhưng đôi khi

tôi phát hoảng, không biết tình trạng này còn kéo dài được bao lâu.

Mười năm qua tôi là một thằng đàn ông bỏ đi, không đáp ứng nổi vợ mình, nhưng gần đây tình hình đã thay đổi. Từ đầu năm, tôi bỗng học được cách sử dụng một phương thuốc kích thích hiệu nghiệm, tên là Kimura, và cả một phép màu, tên là *cognac*, và hiện tại tôi rất hài lòng thấy mình đàn ông, khỏe khoắn, lành mạnh tuyệt vời. Ngoài ra tôi còn biết đến giáo sư Aiba hỏi xem có cách nào bồi bổ sức khỏe, và bây giờ tháng nào tôi cũng tiêm một mũi hoóc-môn. Nhưng thấy vẫn chưa đủ, cứ khoảng ba bốn ngày tôi lại tiêm một mũi hoóc-môn yên tuyến năm trăm đơn vị đặc biệt hiệu nghiệm, loại này tôi tự kiếm, không cho giáo sư Aiba biết. Tuy vậy, tôi không cho rằng mình cường dương một cách khác thường thế này do thuốc, mà chắc do trạng thái tâm hồn bị kích thích thì đúng hơn. Sự say đắm cuồng nhiệt do ghen tuông khơi dậy: cảnh tượng tấm thân lõa thể trắng ngần của vợ tôi trong cơn mê lịm, đấy là những thứ kích thích tôi mạnh mẽ hơn mọi phương tiện khác, kéo tôi, đẩy tôi đi và dẫn tôi đến bờ vực thẳm của điên rồ. Quả thật, bây giờ tôi còn phóng túng hơn nàng nhiều.

Cứ nghĩ đến việc đêm nào cũng được chao đảo trong niềm hoan lạc mà tới nay tôi chưa từng mơ tưởng, tôi lại tràn ngập lòng biết ơn, nhưng đồng thời cũng kinh hoàng vì những linh cảm đen tối, biết đâu hạnh phúc ấy chẳng bền lâu, một lúc nào đó người ta sẽ phải trả giá và mạch sống của tôi sẽ co lại từng giây phút. Tôi cảm thấy những dấu hiệu tinh thần và thân xác của sự trả giá ấy — mà

không chỉ lác đác thoảng qua. Chẳng hạn, sáng thứ hai tuần trước xảy ra một sự cố đặc biệt. Kimura trên đường tới trường, nhân tiện tạt qua, tôi rời khỏi giường, định xuống phòng khách, nhưng vừa đứng dậy, mọi thứ chung quanh tôi, chiếc lò sưởi, những cánh cửa bằng giấy bồi, tất cả bỗng như nhân đôi. Chắc mình đã đến tuổi thị lực suy giảm, tôi nghĩ thế và vuốt mặt, nhưng hiện tượng kỳ lạ đó vẫn không biến mất, rõ ràng không phải căn bệnh tuổi tác thông thường.

Có lẽ thị giác tôi bị một chấn động gì ghê gớm lắm. Thường vào mùa hè tôi hay chóng mặt do thiếu máu não, nhưng hôm đó rõ ràng không phải thiếu máu não. Nếu chóng mặt, chỉ vài ba giây sau là trở lại trạng thái bình thường, nhưng hiện tượng mọi vật hiện ra như nhân đôi này mãi không chịu tan biến. Khung cửa, đường viền mấy thanh xà trên trần nhà, tất cả đều nhân đôi và hơi méo mó, nhưng không đến nỗi nguy kịch, không cản trở tôi đi lại cử động, không bị ai để ý, và tôi cũng đơn giản cho qua. Nhưng từ sáng hôm đó, tình trạng ấy kéo dài, tuy không làm phiền hay gây đau đớn cho tôi, nhưng thú thực tôi thấy hơi ghê ghê. Có lẽ nên đến bác sĩ khám mắt, nhưng tôi sợ đấy không phải chứng rối loạn thị giác thông thường, mà có một nguyên nhân sinh tử sâu xa hơn. Ngoài ra, tôi tin đó chủ yếu là vấn đề thần kinh, khi tôi chóng mặt, mất thăng bằng, chực nghiêng ngả sang trái hay sang phải. Không biết các dây thần kinh chịu trách nhiệm điều chỉnh trạng thái thăng bằng nằm ở đâu, nhưng tôi luôn cảm thấy chút gì đó sau gáy, ngay trên cột sống, cứ như ở đó xuất hiện một hõm rỗng, và cơ thể tôi quay nghiêng ngửa xung quanh cái hõm ấy. Có thể coi đó

là một triệu chứng thần kinh đơn thuần nếu muốn, nhưng hôm qua có thêm một sự cố kỳ lạ nữa.

Ba giờ chiều tôi định gọi điện thoại cho Kimura, nhưng quên mất số điện thoại trường anh ta, trong khi hầu như ngày nào tôi cũng gọi đến đó. Tất nhiên có những lúc người ta quên, nhưng đây không phải cái quên bất chợt ấy, mà như kiểu mất trí nhớ hoàn toàn. Tôi không sao nhớ được cả số điện thoại, lẫn tên trường anh ta. Tôi hoảng sợ, thật là khủng khiếp. Tôi cố nhớ lại ít nhất cái tên trường, nhưng không được. Thử nghĩ xem tên tục của Kimura là gì, cũng không nhớ nốt, tôi lại càng kinh hoàng. Thậm chí tên bà giúp việc từng làm ở nhà tôi bao nhiêu năm trời tôi cũng quên mất. Dĩ nhiên, tôi chưa quên rằng vợ tôi tên là Ikuko, con gái tên Toshiko, nhưng tên ông bố vợ đã quá cố và tên bà mẹ vợ tôi cũng chịu không nhớ nữa. Cả tên gia đình nơi Toshiko ở trọ tôi cũng quên, mặc dù tôi biết rõ đó là một bà người Pháp, lấy chồng Nhật, từng dạy tiếng Pháp ở trường đại học Doshisha. Đáng sợ nhất là tên phố nhà tôi cũng tuột khỏi trí nhớ, tôi biết nó nằm ở quận Sakyoku, nhưng không nhớ ra cái tên Yoshidauchiro-miya.

Tôi vô cùng sợ hãi, nếu cứ tiếp tục đà này và tình trạng mất trí nhớ của tôi dần dần càng nghiêm trọng hơn, tôi không thể giữ chức giáo sư đại học nữa. Và không chỉ có thế, tôi sẽ không đi đâu một mình được nữa, không còn khả năng đón tiếp chào hỏi ai, và rút cục sẽ thành một kẻ tàn phế về tinh thần. Nhưng tạm thời tôi mới quên tên người và địa danh, chưa đến nỗi quên cả mọi chuyện, tên bà người Pháp tôi không nhớ, nhưng còn biết có một bà

như thế trên đời, sống ở đâu đó tại Kyoto và Toshiko đang trọ ở đấy. Dù sao, mới có bộ phận dây thần kinh ghi nhận tên người và địa danh bị tê liệt, chứ chưa phải toàn bộ hệ thống giác quan và bộ phận thần kinh trung ương.

Rất may là trạng thái tê liệt chỉ kéo dài hai mươi, ba mươi phút, sau đó các dây thần kinh bị đình chỉ cũng được giải tỏa, trí nhớ trở lại, và mọi chuyện lại bình thường. Suốt thời gian ngắn ngủi đó, tôi một mình đương đầu với nỗi sợ hãi hoang mang, không biết mình còn tê liệt đến bao giờ. Tôi không hé răng nói với ai, cũng chẳng ai để ý. Sau đó không có chuyện gì khác thường thêm nữa, tôi thấy người dễ chịu, nhưng đến bây giờ còn chưa hết lo tình trạng ấy bất kể lúc nào cũng có thể xảy ra, không phải hai mươi, ba mươi phút, mà suốt phần đời còn lại.

Nếu vợ tôi đọc được chuyện này, nàng sẽ xử sự ra sao? Nàng sẽ vì tương lai tôi mà tự thuần mình đi một chút chăng?

Tôi không tin. Cứ cho là lý trí sẽ ra lệnh cho nàng tự kìm bớt, thì thân xác không biết chán là gì của nàng sẽ nghe theo, sẽ đòi hỏi thỏa mãn bằng được, và không chịu dừng bước trước khi tôi hoàn toàn suy sụp. "Anh ấy nghĩ thế nào nhỉ! Mãi đến bây giờ mọi chuyện mới khả dĩ một chút, vậy mà lại bỏ cuộc, lại đầu hàng. Anh ấy chỉ kiếm chuyện bắt mình phải kiêng khem, không đòi hỏi quá nhiều mà thôi", chắc nàng sẽ suy diễn ra thế.

Ồ, nhưng tôi nói năng lẩn thẩn gì thế nhỉ, thực ra bây giờ chính tôi mới là kẻ không làm chủ được mình. Về chuyện bệnh tật, tôi vốn không thuộc loại dũng cảm, mà

nhát gan thì đúng hơn, nhưng đây là lần đầu tiên trong suốt cuộc đời năm mươi sáu năm trời tôi nhận ra ý nghĩa của cuộc sống, và vì thế, thậm chí còn kiên quyết, cuồng nhiệt hơn cả nàng theo một nghĩa nào đó...

14, tháng Ba.

... Buổi sáng, lúc chồng tôi đi vắng, Toshiko đến bảo:

"Mẹ, con có chuyện cần nói với mẹ."

Mặt mũi nó rất nghiêm trọng. Tôi hỏi có chuyện gì, nó nhìn chằm chằm vào mắt tôi: "Hôm qua con bắt gặp mấy tấm ảnh ở nhà Kimura".

Tôi chưa hiểu đầu đuôi ra sao và hỏi lại lần nữa.

"Mẹ, dù thế nào con cũng đứng về phía mẹ nhưng mẹ phải nói thật". Hôm qua, nó hẹn Kimura đến chỗ chàng lấy một quyển sách tiếng Pháp; nó gõ cửa, Kimura đi vắng, nó vào lấy quyển sách trên giá, và thấy mấy tấm ảnh cỡ lớn rớt ra.

"Mẹ, thế là thế nào?" Nó nhất định không buông tha. "Sao mẹ giấu con?" Tất nhiên tôi đoán được những tấm ảnh đó rất có thể chính là ảnh dán trong nhật ký của chồng tôi, ảnh chụp tấm thân ô uế của tôi. Nhưng cuống quá, tôi không tìm ngay ra một lời giải thích phù hợp cho Toshiko. Có khi nó tưởng đàng sau chuyện đó là một cái gì còn đồi bại hơn thế. Cảnh tượng Toshiko chứng kiến hôm qua buộc nó phải cho đó là bằng chứng hiển nhiên về mối quan hệ vụng trộm, đáng lên án giữa Kimura và tôi. Tôi phải cố gắng giải thích ngay mọi chuyện, vì Kimura, vì chồng tôi, và cũng vì danh dự của chính tôi, nhưng liệu Toshiko có tin nổi toàn sự thật với những liên

hệ rắc rối ấy không? Vì thế tôi lặng im một lát, tranh thủ thời gian để cân nhắc rồi mới bắt đầu: "Có lẽ con không tin, nhưng đến giờ phút này, nghe con nói, mẹ cũng chưa hề biết là có những tấm ảnh chụp thân ô uế của mẹ trên đời. Nếu quả có, thì chắc bố đã chụp lén khi mẹ ngất, và Kimura chỉ nhận nhiệm vụ rửa, phóng mà thôi. Mẹ không có quan hệ gì với Kimura, điều đó mẹ có thể thề. Tại sao bố lại cố tình làm mẹ ngất, rồi chụp những bức ảnh như thế, và tại sao bố không tự làm lấy, mà lại nhờ Kimura, chuyện đó tùy con hình dung. Mẹ thật khó nói về những điều như vậy trước mặt con, con gái ạ. Vậy đừng hỏi mẹ thêm nữa. Chỉ mong con hiểu rõ một điều: mẹ chỉ tuân theo ý bố, bổn phận mẹ là trung thành và chịu đựng. Mẹ đã miễn cưỡng phải làm những gì bố muốn. Có thể con thấy khó hiểu, nhưng mẹ của con vốn được giáo dục theo lối đạo đức lỗi thời cổ hủ không còn con đường nào khác. Nếu ảnh mẹ khỏa thân có thể làm bố vui lòng đến thế, thì mẹ sẽ cố quên hổ thẹn mà sẵn sàng phơi trước mặt ống kính, nhất là khi không ai khác ngoài bố con tự tay chụp".

"Mẹ, mẹ không đùa đấy chứ?" Toshiko bàng hoàng hỏi lại.

"Tất nhiên".

"Mẹ thật đáng khinh bỉ", nó dằn giọng.

Thú thật, tôi cũng thích chọc tức Toshiko, và có phần phóng đại tư tưởng phong kiến nền nếp của mình.

"Mẹ là điển hình của người đàn bà đầy hạnh kiểm", Toshiko cáu kỉnh, một nụ cười lạnh lùng giễu cợt thoáng qua nét mặt. Nó thấy việc bố đưa ảnh cho Kimura làm

thật quái lạ và không kìm nổi, tuôn ra hàng tràng trách cứ: “Sao bố lại làm nhục mẹ vô cớ và hành hạ Kimura như thế?”

“Con không nên tham dự vào chuyện ấy”, tôi gạt đi. “Con bảo bố làm nhục mẹ, nhưng có thật không? Mẹ không cảm thấy thế, bố vẫn yêu thương mẹ vô cùng. Mẹ cho rằng bố đưa Kimura xem ảnh chỉ để tăng thêm lòng tin là mẹ con có một thân thể thật đẹp so với tuổi ấy và thử xem những người đàn ông khác có thấy quyến rũ thật không. Có thể tâm lý ấy hơi bệnh hoạn nhưng mẹ hiểu được”.

Tôi thấy cần bênh vực cho anh ấy, và ngạc nhiên thấy mình dễ diễn đạt những điều rất khó nói một cách trôi chảy đến thế. Vậy tôi cũng có quyền hy vọng nếu anh ấy đọc trộm nhật ký của tôi, đến chỗ này sẽ thầm hiểu tôi đã hết lòng che chở anh ấy thế nào.

“Mẹ tưởng bố chỉ nghĩ thế thôi à? Bố hiểu rõ Kimura nghĩ về mẹ. Bố làm như vậy thật độc ác”, Toshiko quả quyết.

Tôi không đáp.

“Ai chứ Kimura không phải là người sơ ý bỏ nhầm mấy tấm ảnh ấy vào quyển sách con định mượn”, Toshiko lại hăng lên. Nó cho rằng Kimura đã cân nhắc và rất có thể muốn thông báo điều gì cho nó bằng cách ấy. Rồi thuật lại những quan sát của nó về Kimura trong chuyện này, nhưng tôi không thể viết ra đây vì thể tình chồng tôi.

18, tháng Ba.

Mười giờ tối tôi mới về đến nhà, vì bận dự một bữa

tiệc nhân dịp Sasaki, bạn tôi vừa đi châu Âu về. Vợ tôi đi từ lúc chập tối. Có lẽ nàng đi xem, tôi nghĩ bụng và lên phòng làm việc, ghi chép như mọi ngày vào nhật ký. Mười một giờ hơn vẫn chưa thấy nàng về. Mười một giờ rưỡi có điện thoại của Toshiko: "Bố sang đây ngay nhé".

"Con ở đâu đấy", tôi hỏi lại.

"Ở Sekitamachi".

"Có biết mẹ đi đâu không?"

"Mẹ ở đây".

"Thế thì bảo mẹ về thôi, muộn rồi. Bà Baya vừa đi, bố ở nhà có một mình".

Giọng nói ở đầu kia chợt run lên: "Mẹ lại ngất trong buồng tắm ở đây. Con có cần gọi bác sĩ Kodama không?"

"Còn ai ở đấy?"

"Còn một người nữa. Con sẽ kể mọi chuyện sau. Bây giờ bố mang ống tiêm đến nhanh. Nếu bố không đến được, con sẽ gọi bác sĩ Kodama".

"Toshiko, không cần gọi bác sĩ. Bố sẽ tiêm cho mẹ, nhưng con phải về đây trông nhà".

Gần đây tôi thường trữ sẵn thuốc tiêm long não trong ngăn bàn và không đợi Toshiko đến, tôi chuẩn bị lên đường ngay. (Khi cánh cửa sau lưng đóng lại, tôi vụt sợ tình trạng mất trí nhớ như hôm trước nhỡ xuất hiện trở lại). Tôi biết căn nhà ở Sekitamachi, nhưng chưa vào lần nào. Toshiko đợi sẵn ở ngoài, dẫn tôi qua khu vườn, đến ngay mé phòng nó ở.

"Bây giờ con đi trông nhà cho bố mẹ", nó bảo và biến mất vào bóng tối.

"Tôi rất tiếc là ông đã phải lo lắng", Kimura đón tôi. Tôi không cần anh ta giải thích, anh ta cũng chẳng tự ý nói gì về cố sự xảy ra. Một tấm đệm trải vội cạnh đàn dương cầm, vợ tôi nằm trên đó. Cốc chén ngổn ngang ở chiếc bàn thấp bên cạnh. Trên tường treo chiếc Kimono lịch sự của vợ tôi, mắc áo chấm hoa là của Toshiko. Vợ tôi chỉ mặc độc nhất một chiếc váy lót. Nhìn chung, nàng vẫn ăn mặc hơi trẻ so với tuổi, nhưng tối nay tôi thấy chiếc váy lót này sặc sỡ quá mức, có lẽ hoàn cảnh, địa điểm lạ lẫm và thời điểm khuya khoắt tạo nên cảm giác đó. Mạch đập của nàng cũng như mọi lần bị ngất.

"Tôi để bà nhà nằm tạm đây. Toshiko vừa giúp xong", Kimura nói vắn tắt, không biểu lộ gì. Hình như họ đã lau cho nàng, nhưng người nàng còn ướt, chiếc váy lót dính bết vài ba chỗ. Dải lưng không thắt. Đặc biệt tôi thấy tóc nàng để xõa, rũ xuống cổ áo ướt. Mọi khi bị ngất, tóc nàng luôn vấn cao, không bao giờ xõa như thế. Hay đấy là gu của Kimura, tôi thầm nghĩ... Kimura có vẻ thông thạo nhà này, đem một chậu nước từ buồng tắm và các vật dụng khác vào đặt nước nóng rồi giúp tôi tẩy trùng ống tiêm.

Khoảng một tiếng sau, tôi bảo: "Tôi không thể để cô ấy ngủ ở đây".

"Mọi người trong nhà đã đi ngủ sớm, bà chủ hình như không biết gì đâu", Kimura đáp.

Mạch nàng đã ổn định hơn, tôi quyết định đưa nàng về, và bảo Kimura gọi taxi.

"Tôi xin đưa bà ra ngoài", anh ta nói và tỏ vẻ sẵn sàng. Tôi xốc nách nàng, đặt nàng trong bộ đồ lót lên vai

Kimura, rồi choàng Kimono và áo khoác ngoài lên trên. Chúng tôi đi qua vườn, ra đến cổng, xe đã chờ sẵn, và hợp sức đưa nàng vào ghế sau. Đấy là một chiếc taxi loại 60 yên, Kimura phải ngồi ghé cạnh tài xế. Mùi *cognac* còn vương trên quần áo ướt của vợ tôi và không khí nồng nặc trong chiếc xe như muốn chúng tôi ngạt thở. Tôi ôm nàng, vùi mặt vào mớ tóc ướt lạnh của nàng, xoa bóp đôi chân nàng và hôn. (Chắc Kimura không thấy, nhưng có lẽ anh ta cũng đoán được). Anh ta giúp tôi đưa nàng vào phòng ngủ.

"Thưa giáo sư, xin ông hãy tin tôi về những chuyện xảy ra tối nay. Con gái ông đã biết cả. Bây giờ tôi xin phép về được không ạ?" anh ta đứng giữa phòng hỏi, tôi chỉ làu bàu: "Thôi được rồi".

Kimura đi khỏi, tôi sực nhớ Toshiko định đến trông nhà, chắc bây giờ còn ở đây. Tôi xuống phòng khách, rồi vào phòng trước đây nó ở, nhưng chẳng thấy nó đâu.

Lúc tôi và Kimura đưa Ikuko ra khỏi xe, tôi còn thấy nó đứng ngoài cổng, nhưng có lẽ nó đã về Sekitamachi ngay sau đó. Tôi lên phòng làm việc, ghi ngay mọi chuyện vào nhật ký. Tim tôi bắt đầu đập dồn vì khấp khởi đón nhận niềm hoan lạc trùng điệp đang chờ sẵn và tôi sắp được trải qua...

19, tháng Ba.

Tôi không hề chợp mắt đến tận sáng. Suy ngẫm về chuyện xảy ra hôm qua, tôi thấy người tràn đầy khoái lạc, một thứ khoái lạc gần như hành hạ. Không một ai, từ Kimura đến vợ tôi và Toshiko hé răng giải thích điều gì.

Đương nhiên, chưa có dịp, và tôi cũng chẳng vội vàng. Tôi thích suy ngẫm một mình, trước khi biết chắc chắn. Có lẽ sự việc xảy ra thế này — ồ, không, không phải thế, mà thế này — mọi cảnh tượng cứ chao đảo rối loạn trong tôi, cho đến lúc ghen tuông và giận dữ thức tỉnh, và nỗi thèm muốn vô hạn bùng dậy từ tận đáy sâu trong con người tôi. Nhưng tôi biết, khoái lạc ấy sẽ tắt ngấm khi tôi hiểu ra sự thật. Rạng sáng, vợ tôi lại bắt đầu thì thầm gọi: "Kimura, anh", lúc to, lúc nhỏ, có khi môi nàng chỉ mấp máy. Nàng lặp đi lặp lại từng chặp. Và nhân một dịp ngắt quãng giữa chừng, giữa lúc tiếng nàng lịm đi rồi lại cất lên, tôi đã...

Trong chớp mắt, cả ghen tuông lẫn giận dữ đều tan biến. Không còn là vấn đề vợ tôi tỉnh táo hay ngất lịm, hay thậm chí giả vờ ngủ nữa, tôi không còn biết mình là mình hay là Kimura... Trong khoảnh khắc ấy, tôi như thấy mình đã thâm nhập vào thế giới của chiều kích thứ tư. Tôi bị nâng bổng, cao mãi, cao mãi, đến đỉnh tột cùng, nơi một vị thần khó hiểu ngự trị. Quá khứ chỉ còn là cái bóng. Đây mới thực là sự tồn tại. Vợ tôi và tôi, trong tay nhau, cô đơn, chỉ có hai người...

Có lẽ giờ đây tôi phải chết, nhưng giây phút này, giây phút vĩnh hằng...

19, tháng Ba.

... Tôi phải ghi lại những sự việc xảy ra hôm qua cho đúng lẽ. Biết anh ấy về muộn nên tôi bảo: "Tối nay mẹ con em đi xem một bộ phim mới".

Bốn rưỡi chiều, Kimura đến đón, nhưng nửa tiếng sau

Toshiko mới xuất hiện. "Con đến muộn rồi", tôi bảo. "Giờ bất tiện quá. Ta ăn chút gì trước khi đi xem có hơn không? Mẹ, hôm nay con muốn mời mẹ đến nhà con ăn tối. Mẹ cũng chưa bao giờ đến chỗ con lâu lâu một chút", Toshiko nói. "Con đã mua nửa cân *filet* gà", nó kéo Kimura và tôi ra khỏi nhà, túi xách đầy rau quả và các thứ khác.

Trước khi đi, nó cầm nốt nửa chai Courvoisier và bảo: "Chai này mẹ cho luôn chứ?"

Tôi phản đối: "Hôm nay thiếu bố, con nên để chai rượu lại".

"Nhưng không có *cognac*, bữa ăn giảm một nửa giá trị".

"Chẳng cần làm gì phiền toái. Đằng nào tối nay ta cũng đi xem, tốt nhất nên ăn uống đơn giản".

"Lẩu Sukiyaki là gọn nhẹ nhất", Toshiko cương quyết làm theo ý mình. Chúng tôi kê hai cái bàn nhỏ cạnh chiếc đàn dương cầm, đặt lên đó một bếp ga, chảo và bếp đều mượn bà chủ nhà. Chúng tôi nhanh chóng thái rau, rán chung với thịt. Tôi ngạc nhiên thấy đồ ăn quá nhiều so với dành cho ba người, và ngoài những phụ tùng cần thiết như miến, đậu phụ và tỏi tây, còn có cả củ cải trắng, củ sả cùng nhiều gia vị hiếm khác. Toshiko không bày ra hết một lượt, mà tiếp thêm mỗi khi chúng tôi dùng hết. Thịt hình như cũng nhiều hơn nửa cân.

Tất nhiên, bữa ăn kéo dài rất lâu, rượu *cognac* cũng đi vòng khắp lượt.

"Thật hiếm khi cô Toshiko mời chúng tôi uống", Kimura rụt rè lên tiếng và uống nhiều hơn hẳn mọi khi.

Lựa lúc thích hợp, Toshiko nói bâng quơ: "Muộn giờ xem phim rồi".

Về phần mình tôi đã uống quá nhiều, chẳng đủ sức theo dõi các sự kiện trên màn ảnh nữa, xin thú nhận như vậy. Tuy nhiên, tôi không có cảm tưởng đã vượt quá giới hạn cần thiết. Thường là thế này: tôi rất biết làm thế nào không say, tới độ nào đó, bao giờ tôi cũng hoàn toàn tỉnh táo, nhưng quá đi một chút là nguy hiểm.

Lúc đầu, tôi thận trọng, và thậm chí còn nhủ thầm: tối nay Toshiko định làm mình say đây. Tuy một mặt đã cảnh giác như vậy, mặt khác — tôi không chối cãi — tôi lại thầm chờ đợi — ít ra cũng hy vọng — nó thực hiện dự định ấy. Đương nhiên, tôi không biết Kimura và Toshiko có bàn bạc gì với nhau không. Hỏi cũng vô nghĩa, vì tất nhiên cả hai đều tế nhị im lặng. Dẫu sao, Kimura cũng lưu ý mọi người: "Vắng mặt giáo sư, chúng ta có được phép uống nhiều thế này không nhỉ?"

Nhưng từ khi mọi chuyện từ đầu năm nay thay đổi, chàng chỉ giữ ý lấy lệ như vậy về khoản *cognac*. Vả lại, bản thân chàng có thể uống khá nhiều. Chúng tôi rót cho nhau và uống thoải mái. Tôi tin chắc, uống rượu với Kimura không làm mếch lòng chồng tôi, và có lẽ Kimura cũng nghĩ vậy. Tất nhiên tôi không được phép nói rằng chỉ riêng tôi nuôi ý định đó kích thích, thúc đẩy chồng tôi, nhưng rõ ràng đánh thức máu ghen trong anh ấy nghĩa là đem lại hạnh phúc cho anh ấy, ý nghĩ đó khiến tôi thanh thản, và tôi uống hết cốc này đến cốc khác.

Đã ghi chép thế này, tôi cũng đành phải vì sự thật mà nhấn mạnh một điều: chưa bao giờ tôi đi đến chỗ có tình

ý với Kimura, mặc dù tôi rất thích gặp chàng. Đương nhiên, tình thế cũng đã tới mức nếu tôi muốn, tôi có thể yêu chàng. Có lẽ rồi cũng phải đi tới chỗ ấy, để thức tỉnh ghen tuông ở chồng tôi, nhưng nếu tôi không có thiện cảm với Kimura ngay từ đầu, thì tình cảm tôi đâu đến nỗi đi xa đến thế. Cho đến hôm nay tôi đã vạch định ranh giới rõ ràng, không cho phép mình đặt nửa bước chân ra ngoài ranh giới ấy, nhưng kể từ bây giờ, mọi chuyện đều có thể thay đổi. Rất có thể tôi sẽ vượt qua giới hạn ấy. Tôi hy vọng chồng tôi không đến nỗi quá yên tâm về sự chung thủy của tôi. Tôi đã thể theo nguyện vọng của anh ấy, đi đến giới hạn tột cùng chịu đựng trò thử thách gay cấn này, nhưng bây giờ tôi không dám tin ở mình nữa...

Phải, thú thực là tôi tò mò, tôi rất muốn tận mắt thấy Kimura hoàn toàn lõa thể, không bị chồng tôi xen vào quấy nhiễu — phải, Kimura, người bỗng là chồng tôi mỗi khi tôi tưởng như được ôm chồng trong vòng tay và lại là chính Kimura khi tôi tưởng chàng là chồng.

Mọi người chung quanh không hề để ý, nhưng tôi bắt đầu cảm thấy men rượu chuếnh choáng khắp người, và lẩn vào nhà vệ sinh.

"Mẹ ơi, bồn tắm có nước nóng đấy. Bà chủ đã tắm rồi. Mẹ thấy thế nào? Tắm nhé...". Toshiko từ ngoài gọi vào. Tôi còn kịp cân nhắc trong trạng thái lâng lâng, vào bồn tắm mình sẽ ngất, và người bế mình ra không phải là Toshiko mà Kimura. Tôi mơ màng nhớ Toshiko nhắc đi nhắc lại: "Mẹ cứ vào bồn tắm đi!" Tôi sờ soạng lần theo buồng tắm, mở cửa và cởi quần áo. Mọi chuyện sau đó tôi không biết gì nữa...

24, tháng Ba.

Tối qua, vợ tôi lại ngất ở nhà Toshiko. Ăn tối xong, hai người kia đến đón nàng đi xem, họ bảo thế. Mười một giờ nàng vẫn chưa về, tôi linh cảm ngay có chuyện gì đó. Muộn nữa, tôi đã định gọi điện, nhưng thấy thế hơi ngớ ngẩn, tôi đành chờ họ gọi tới. (Nào ai tin là sự chờ đợi thật nặng nề và tôi sốt ruột, tim cứ đập thình thịch vì hồi hộp?) Cuối cùng, đã quá nửa đêm, Toshiko xuất hiện, một mình. Nó để taxi đợi ở dưới, bảo gọn lỏn: "Mẹ lại thế".

Sau khi xem phim (cũng chẳng biết chuyện phim ảnh là thật hay dối), hai mẹ con tiễn Kimura về nhà. Nhưng đến cửa nhà mình, anh ta lại đề nghị đưa hai mẹ con về, và họ cùng về Sekitamachi, ghé lên phòng Toshiko một lát. Ít nhất đó là lời Toshiko thuật lại.

Nó pha trà đen, thấy còn lại ít rượu Courvoisier trong chai hôm trước, bèn cho mỗi người đầy một thìa vào trà, đấy là khúc mở đầu. Sau đó họ thù tạc đến cạn chai, bồn tắm đã chuẩn bị chu đáo, và mọi chuyện xảy ra y hệt đêm trước — đấy, đấy là bản tường trình của Toshiko, có thể cũng là một kiểu phân trần.

"Con để hai người ở lại với nhau sao?" tôi hỏi.

"Vâng", nó đáp và nhìn thẳng vào mắt tôi, cái nhìn ranh ma rất riêng của nó. "Điện thoại chưa đặt lại, con sợ phiền, không muốn qua chỗ chủ nhà gọi điện. Mà đàng nào cũng cần một chiếc xe, nên con cố hết sức gọi được một chiếc". Lại một ánh mắt ranh ma nữa. "Hôm nọ may quá còn gọi được, nhưng hôm nay mãi không thấy chiếc

nào. Con đứng ngay ở chỗ đường có nhiều xe cộ, nhưng khổ quá, khuya rồi, chẳng thấy tăm hơi chiếc nào. Con phải đi bộ đến bến taxi ở Kimogawa, đánh thức mọi người đang ngủ dậy, cuối cùng mới được một chiếc xe đến đây".

Tôi không hỏi gì thêm, nhưng nó chêm vào, như tự nói một mình: "Dù sao, từ lúc con đi khỏi, cũng phải đến hai mươi phút là ít...".

Tôi đoán ra ngay nó định ám chỉ điều gì, nhưng làm bộ thản nhiên đáp: "Bố rất tiếc là con phải tốn công. Cám ơn con về tất cả những việc con đã làm, trông nhà cho tốt nhé".

Tôi gói ghém thuốc men dụng cụ rồi lên xe. Không biết ba người kia đã phối hợp soạn thảo kế hoạch ra sao, nhưng chắc chắn Toshiko là kẻ cầm đầu và cố tình để hai người với nhau, lại chừa đủ thời gian cần thiết trên đường tới nhà tôi nữa. Có khi không phải hai mươi, ba mươi phút, nhất định nó đã đi loanh quanh cả tiếng đồng hồ rồi mới tới báo, tôi có thể hình dung được lắm. Trên đường ngồi xe đến Sekitamachi, tôi không dám suy diễn những gì có thể xảy ra trong khoảng thời gian cho là hai, ba mươi phút trong căn phòng ấy.

Vợ tôi mặc chiếc váy lót như hôm nọ nằm đó. Chiếc Kimono mặc ngoài treo vội ở đúng cái mắc áo ấy trên tường. Kimura bê vào một chậu nước nóng. Nàng có vẻ say hơn bữa trước. Nhưng dù nàng đã vận dụng hết mọi nghệ thuật giả vờ, đêm hôm ấy mọi sự vẫn rõ ràng là nàng đóng kịch. Tôi biết rõ, thực tế là nàng hoàn toàn tỉnh táo, mạch đập cũng tương đối đều đặn. Trong những trường hợp như vậy, tôi chỉ tiêm cho nàng một mũi *vitamin* mà

không dùng long não, vì tiêm thuốc nghiêm trọng thật đáng nực cười.

"Tiêm một mũi này có đủ không, thưa giáo sư?" Kimura khẽ hỏi.

"Hôm nay không nghiêm trọng, thế là đủ lắm rồi", tôi trấn an chàng, và không suy nghĩ gì, bỏ dụng cụ vào túi...

... Vợ tôi lại cuồng nhiệt gọi tên Kimura, nhưng giọng nàng đã hoàn toàn khác trước. Không còn là những từ rên rỉ rời rạc như mọi khi. Giọng nàng có chút cương quyết, rành rọt, lúc thì thiết tha khao khát, lúc lại sung sướng ngất ngây bởi hạnh phúc được chiếm hữu cái tên đó. Đến phút cực khoái, giọng nàng cháy bỏng hơn bao giờ hết. Đột nhiên, tôi thót người vì một nhát cắn mạnh ở đầu lưỡi, rồi một lần nữa ở tai...

Nghĩ đến việc chỉ sau một buổi tối duy nhất Kimura đã biến vợ tôi thành một người đàn bà cuồng nhiệt, tôi lại ghen cháy ruột, nhưng đồng thời, tôi biết mình phải cảm ơn anh ta. Phải, thực ra tôi cần cảm ơn cả Toshiko nữa. Trớ trêu thay! Toshiko muốn hành hạ tôi, và kết quả lại giúp tôi đến với những lạc thú này... Toshiko có nhìn thấu tấn trò quỷ quyệt lạ lùng của trái tim cha nó không...?

Sáng nay, sau cuộc ái ân, tôi chóng mặt khủng khiếp. Gương mặt nàng, cổ nàng, đôi vai, hai cánh tay, mọi đường nét đều như nhân đôi, tôi thấy thân thể nàng chồng lên nhau. Lát sau tôi thiếp đi, nhưng cả trong mơ vẫn thấy vợ tôi một thành hai, đầu tiên là toàn bộ cơ thể nhân đôi, sau xé lẻ thành muôn vàn bộ phận tản trong không trung: bốn con mắt, hai mũi, dưới đó một chút là hai cặp môi, vân vân, và mọi thứ đều có màu chói mắt và

cứng ghê gớm... Căn phòng thì xanh da trời, cái đầu mày đen, cặp môi đỏ thẫm, cái mũi trắng toát, và mọi sắc màu đen đỏ trắng đều chói chang đậm đặc hơn thực tế nhiều, trông nanh nọc và gào thét như màu trên một tấm biển quảng cáo phim. "Mơ cũng thấy màu sắc biến dạng kỳ lạ thế này là bệnh thần kinh phân liệt phải trầm trọng lắm", tôi suy luận rất tỉnh táo trong mơ, trong khi vẫn tiếp tục hăng hái quan sát những hình thù quái đản. Hai chiếc đùi trái và hai chiếc đùi phải cùng bơi trong nước, da đùi trắng không sao tả xiết, nhưng rõ ràng là hình dáng đùi vợ tôi. Cạnh đám đùi là đám gót chân bơi riêng. Rồi có một vầng trắng lớn, trông như đụn mây, cuộn lên ngay trước mắt tôi như một tảng núi và tôi chợt nhận ra đó là nửa bộ mông, hình dáng nó giống như trong tấm ảnh mà tôi chụp trộm...

Không biết đã bao nhiêu tiếng đồng hồ như thế trôi qua; một gương mặt khác lại diễu qua tôi, lúc đầu tôi tưởng đấy là Kimura, không quần áo gì trên người. Cái đầu mọc ngay trước ngực, lúc thuộc về tôi, lúc lại thuộc về anh ta, có lúc cả hai cái đầu chúng tôi cùng mọc trên một thân người. Ôi, mà tất cả còn nhân đôi nữa...

26, tháng Ba.

... Đây là lần thứ ba tôi uống rượu với Kimura vắng mặt chồng.

Tối qua, trong chạn còn nguyên một chai Courvoisier chưa mở nút.

"Con mua đấy à?" Tôi hỏi Toshiko, nhưng nó lắc đầu.

"Con chẳng biết. Tối qua về nhà đã thấy chai rượu, con lại tưởng Kimura đem đến".

"Tôi ư? Ồ không. Tôi không biết gì hết", Kimura nói. "Chắc giáo sư đấy thôi, tôi xin khẳng định, một trò đùa đầy ẩn ý của giáo sư".

"Nếu đúng là bố thì thật hài hước".

Hai người cứ tranh cãi mãi. Khả năng chồng tôi làm việc đó quả lớn hơn cả, nhưng thú thật tôi cũng chưa hiểu tình thế ra sao. Cũng không loại trừ khả năng Kimura hoặc Toshiko đã mua chai rượu.

Bà chủ nhà đi dạy học ở trường đại học Osaka thứ tư và thứ sáu hằng tuần, khoảng mười một giờ mới về. Hôm nọ đang uống thì Toshiko thừa dịp lẻn sang ngủ bên phòng bà chủ. (Đây là lần đầu tiên tôi ghi chép chuyện này, vì cho tới nay tôi vẫn sợ chồng tôi hiểu lầm, nhưng từ nay trở đi chẳng cần cân nhắc làm gì).

Tối qua, Toshiko lại tách khỏi chúng tôi khá sớm, và lúc bà chủ về, nó còn nán lại trò chuyện với bà rất lâu. Ngất đi, tôi không biết gì hết, nhưng tôi tin, dù say đến đâu, cả hôm qua tôi vẫn kiên trì giữ vững giới hạn cuối cùng. Tôi chưa có đủ can đảm vượt qua giới hạn ấy, và chắc Kimura cũng thế. Vả lại, hôm qua Kimura kể như sau: "Chính tôi là người cho giáo sư mượn chiếc máy ảnh Polaroid, vì tôi biết sự say mê bệnh hoạn của giáo sư, thưa bà, là làm bà say rồi lột hết quần áo bà. Nhưng thế vẫn chưa đủ, giáo sư còn dùng đến cả máy Zeiss-Ikon, chắc giáo sư muốn hướng tới từng chi tiết nhỏ trên thân thể bà, nhưng thực ra, tôi cho rằng giáo sư muốn giày vò tôi. Giáo sư giao cho tôi làm phim, để kích thích tình cảm

của tôi, đến trạng thái tột cùng của mức chịu đựng, và buộc tôi không được thả mình theo sự cám dỗ đó, mà phải cắn răng chịu đựng. Giáo sư tìm thấy khoái lạc trong việc nhìn tôi đau khổ tột bậc. Ngoài ra ông ta còn hy vọng trạng thái tâm lý sẽ dội lại bà, thưa bà, và khiến bà đau khổ như tôi. Rồi ông ta cũng lấy thế làm vui thích. Tôi không còn cách nào khác là căm thù ông ta, người đã hành hạ cả bà lẫn tôi và lấy đó làm khoái lạc, nhưng tôi không hề có ý định lừa dối ông ta. Nhìn bà phải đau khổ, thưa bà, tôi không có mong ước nào hơn là được cùng gánh chịu sự giày vò, cùng chia xẻ với bà nỗi đau tận tâm khảm".

... Tôi cũng nói cho Kimura biết chuyện cuốn sách tiếng Pháp mà Toshiko mượn ở nhà chàng, trong đó có những tấm ảnh.

"Toshiko cho rằng không thể có chuyện những tấm ảnh ấy tình cờ nằm trong cuốn sách. Nhất định phải có một động cơ nào đó. Xin anh giải thích giùm tôi, sao anh lại làm thế?"

Kimura đáp: "Đối với con gái bà, chưa bao giờ tôi cho phép mình bóng gió ám chỉ điều gì, nhất lại là theo kiểu giấu tay như thế. Bao giờ sáng kiến cũng là của con gái bà, hôm hai mươi ba vừa rồi và cả hôm nay cũng vậy. Nhưng tôi đã chờ đợi, cô ấy nhất định sẽ hành động, sau khi thấy những tấm ảnh đó. Tôi biết con gái bà bản tính hơi giống nhân vật Iago trong vỡ "Othello" của Shakespeare, và tôi đã xử sự thích hợp. Hôm nay tôi cũng chờ mọi chuyện lại diễn ra như hôm mười tám, khi chúng

ta đến đây lần đầu, và tôi chỉ lặng lẽ theo ý muốn của cô ấy mà thôi".

Tôi dấn thêm bước nữa: "Đây là lần đầu tiên chúng ta nói chuyện riêng, không ai tham dự. Ồ, không, chưa bao giờ tôi nói chuyện với ai, ngay cả với chồng tôi, về đề tài này. Rõ ràng anh ấy chẳng muốn biết gì về quan hệ giữa anh và tôi. Anh ấy sợ phải biết điều gì bất lợi, và muốn tiếp tục tin ở sự chung thủy của tôi. Và cả tôi cũng rất muốn tin ở sự trong sạch của mình, nhưng liệu tôi có được phép tin như vậy không? Anh Kimura, anh là người duy nhất có thể trả lời câu hỏi ấy".

"Xin bà hãy tin" (tin sự chung thủy của tôi hay tin chàng?) "Tôi đã đặt tay lên khắp mọi chỗ trên cơ thể bà, trừ một chỗ bí ẩn và trọng đại nhất. Ngài giáo sư muốn đẩy chúng ta lại gần nhau, càng gần càng tốt, nhưng ông ta cũng muốn chừa lại một khoảng cách, mỏng như tờ giấy. Thể theo nguyện vọng của ông ta, tôi đã gần gũi bà, tới mức có thể được, mà không hề vượt qua phạm vi cho phép...".

"Ôi, thế thì bây giờ tôi hoàn toàn yên tâm!" tôi thở phào nhẹ nhõm. "Tôi vô cùng biết ơn, vì anh đã lo cho bổn phận trung thành của tôi, anh Kimura. Lúc trước anh nói rằng tôi căm thù chồng tôi. Điều đó đúng, nhưng mặt khác tôi không thể chối cãi là tôi yêu anh ấy. Càng căm thù, tình yêu càng lớn dậy. Lòng say mê của anh ấy chỉ bùng lên, khi anh ấy có một người như anh, xen vào giữa anh ấy và tôi, để anh ấy có thể hành hạ như vậy. Nhưng tôi cứ nghĩ, mọi chuyện đều chỉ nhằm mang lại

cho tôi hạnh phúc, không bao giờ tôi có thể phản bội anh ấy.

Anh Kimura thân mến, sao chúng ta không thể để anh và chồng tôi là một. Anh là anh ấy, và anh ấy là anh. Cả hai tuy hai mà một".

28, tháng Ba.

Tôi đến bệnh viện trường đại học khám mắt. Thật ra, tôi không thích thú gì chuyện đó, nhưng đành phải đi, vì giáo sư Aiba một mực yêu cầu. Những cơn chóng mặt là hậu quả của xơ cứng động mạch, làm tăng huyết áp, thường dẫn đến hoa mắt, chóng mặt, và đôi khi cả lu mờ ý thức, thậm chí bất tỉnh.

"Ông có thấy chóng mặt, nhất là lúc nửa đêm trở dậy, khi cử động mạnh, hoặc thay đổi tư thế đột ngột không?" ông ta hỏi, và tôi đành khẳng định là có. Huyết mạch lưu thông ở vùng tai giữa rất kém. Hiện tượng mất thăng bằng và cảm giác như người sắp ngã, hoặc khuỵu xuống đất, tất cả do tình trạng máu lưu thông kém ở vùng tai giữa. Giáo sư Aiba đích thân khám cho tôi trong phòng khám nội khoa. Hôm nay lần đầu tiên tôi đo huyết áp, mọi khi tôi thường tìm cách chối quanh để trì hoãn. Người ta còn làm cả điện tâm đồ và khám thận cho tôi.

"Ông phải hết sức giữ gìn. Tôi không nghĩ là huyết áp ông cao như vậy", giáo sư Aiba khuyên tôi. Tôi hỏi cụ thể, ông ta không chịu nói. Tóm lại là số cao nhất trên 200 và số thấp nhất trên 156, một triệu chứng khá tồi tệ, khoảng cách giữa hai số quá nhỏ.

"Ông dùng quá nhiều hoóc-môn và tiêm quá nhiều

loại thuốc đó. Ông nên dùng thuốc hạ áp huyết và không nên dùng thuốc bổ thận nữa thì tốt hơn. Và ông ta nói thêm — xin lỗi, nếu tôi quá đường đột, ông nên kiêng khem chuyện đó, không được uống rượu, không được ăn những thứ quá mặn, hay cay nữa". Sau đó ông ta khuyên tôi dùng những loại như *rutin, serpasil* và *ballikrein* đều đặn một thời gian, chú ý huyết áp, và thường xuyên đo lại.

Tôi cố ý viết ra đây, xem vợ tôi phản ứng thế nào. Tạm thời, tôi sẽ không theo lời khuyên của bác sĩ. Mọi chuyện tiếp tục như cũ, đến khi vợ tôi có lời bóng gió đề cập tới. Tôi đoán, có lẽ nàng sẽ làm như không hề đọc đoạn này, và còn đòi hỏi phóng đãng hơn xưa. Đây là số phận không thể thay đổi của thân xác nàng. Số phận ấy chỉ đánh ngay vào tôi. Tình thế đã vậy, chẳng còn đường nào thối lui nữa.

Kể từ đêm hôm trước, thái độ vợ tôi bỗng hiếu chiến hẳn lên, hình như nàng tìm thấy khoái lạc trong những kỹ thuật khác nhau, hoàn toàn chủ động, không đợi tôi yêu cầu, và chính cái lạc thú chơi bời vừa phát sinh ấy càng ngày càng trở thành sức mạnh cám dỗ, cuốn tôi đi mãi.

Tuy nhiên, trong cuộc ân ái, nàng vẫn không hề nói một lời, khép mắt và câm lặng, chỉ có những cử động biểu hiện ngọn lửa tình vô tận của nàng. Nàng vẫn duy trì trạng thái nửa mê nửa tỉnh, như vậy tôi chẳng cần tắt đèn, thật không tả xiết nàng điên rồ biết bao trong e ấp, lúc say sưa ngây ngất, lúc lại như thiếp ngủ.

Ở thời kỳ đầu, tôi đã đẩy vợ tôi và Kimura đến gần nhau, nhưng vẫn giữ một khoảng cách nào đó. Dần dần biện pháp kích thích ấy cũng nhàm, không đem lại cho tôi

sự thoải mái mong muốn nữa. Tôi bắt đầu thu hẹp khoảng cách giữa họ, càng hẹp, máu ghen của tôi càng dữ dội, máu ghen càng dữ dội, khoái lạc càng thẳm sâu, chỉ như vậy tôi mới đạt đến đích chót của cuộc đời. Vợ tôi khao khát bất tận bao nhiêu, tôi cũng khát khao bất tận bấy nhiêu, vô hạn, không đáy, thêm nữa và thêm nữa, chẳng bao giờ chán.

Đã ba tháng kể từ dạo đầu năm ấy, và tôi phải ngạc nhiên về chính bản thân mình; thế là cuối cùng tôi đã đủ sức chấp nhận cuộc chạy đua tình ái với người vợ hùng mạnh đến độ bệnh hoạn của tôi. Giờ đây, chắc nàng đã nhận ra tôi yêu nàng biết chừng nào. Nhưng rồi cái gì phải đến sẽ đến? Làm thế nào có thể tiếp tục khơi dậy sự đam mê trong tôi? Bản tính tôi như thế, tôi quá dễ quen, dễ nhàm với mọi kích thích tố, trời ơi!

Tôi đã từng đẩy hai người ấy lên những tình thế mà thiên hạ chỉ có thể gọi là ngoại tình, (nhưng tôi tin tưởng nàng, không hoài nghi gì hết). Còn có khả năng nào đẩy họ tới gần nhau nữa mà không làm ô uế sự trong sạch của nàng không? Tôi sẽ suy nghĩ. Nhưng những người kia thể nào cũng tìm ra một giải pháp trước cả tôi. Những người kia ở đây bao gồm cả Toshiko.

Đã có lần tôi nói rằng, vợ tôi là người tính toán, nhưng tôi, chính tôi cũng không kém phần tính toán. Vậy chẳng có gì ngạc nhiên là một người đàn ông đầy tính toán và một người đàn bà đầy tính toán sinh ra một đứa con gái quỷ quyệt. Nhưng kẻ xảo quyệt nhất phải là Kimura. Tôi chỉ biết ngạc nhiên, sao cả bốn con người đều tinh quái đến thế có thể sống bên nhau hòa thuận. Và điều trớ trêu

kỳ quặc nhất là cả bốn con người gian trá đó lừa dối nhau, phản bội nhau, lại hợp sức hướng về một mục đích duy nhất. Mỗi người tất nhiên ấp ủ một dự định riêng, nhưng cả bốn đều hợp nhau ở một điểm: làm cho vợ tôi đồi bại, đồi bại đến mức tận cùng của khả năng cho phép, và mỗi người đều ra sức đóng góp phần mình vào đó.

30, tháng Ba.

Chiều nay Toshiko đến đón tôi đi Arashiyama, tới ga cuối, Kimura sẽ chờ sẵn. Sáng kiến này hình như của Toshiko, và quả thật, đấy là một sáng kiến hay. Ở trường bây giờ là kỳ nghỉ, Kimura được tự do rảnh rỗi hơn. Chúng tôi đi dọc bờ sông cây cối rủ bóng, rồi bơi thuyền một đoạn. Tới cầu Togetsu, chúng tôi dừng lại, xem phong cảnh vườn chùa ở Tenryuji. Lâu lắm rồi tôi mới hít thở không khí thoáng mát lành lặn. Lẽ ra nên tổ chức nhiều cuộc du ngoạn thế này hơn. Từ bé đến lớn, chồng tôi suốt ngày gục mặt vào sách, ít khi đưa đón tôi đến những chốn thế này. Chập tối, chúng tôi sửa soạn ra về. Đến ga Hyakumarben chúng tôi chia tay, mỗi người một ngả. Cả ngày, tôi đã hưởng những giờ phút dễ chịu vô cùng, nên buổi tối không thấy nhu cầu phải ngồi vào bàn uống *cognac* nữa.

31, tháng Ba.

Tối hôm qua, cả hai chúng tôi đều đi nằm mà không hề uống giọt rượu nào. Đêm, tôi cố tình thò đầu bàn chân khỏi chăn, ánh đèn tuýp xốn xang, và anh ấy lập tức trườn sang. Thật kỳ lạ, cuộc ân ái dưới ánh đèn chói chang,

chẳng cần mượn men rượu mà thành công mỹ mãn. Anh ấy sung sướng ra mặt về sự kiện tuyệt vời này... Bà chủ nhà của Toshiko và chồng tôi hiện nay đều đang nghỉ học kỳ, thường ở nhà cả ngày. Dĩ nhiên, ngày nào anh ấy cũng đi dạo, nhưng tôi cho mục đích chính là để tôi có thời gian đọc nhật ký của anh ấy. Mỗi lần anh ấy bảo: "Anh đi dạo một chút", tôi lại có cảm tưởng như: "Trong thời gian đó em tranh thủ đọc nhật ký của anh đi". Anh ấy càng yêu cầu rõ như vậy, tôi càng không muốn đọc. Nhưng về phần mình, tôi có nên tạo cơ hội cho anh ấy đọc nhật ký của tôi không nhỉ?...

31, tháng Ba.

Đêm qua, vợ tôi đã đưa tôi vào một cơn ngất ngây khôn tả. Nàng cũng không yêu cầu tôi tắt điện. Ồ, nàng còn chủ động bắt đầu, khêu gợi cảm giác tôi bằng mọi phương tiện có thể nghĩ ra, phô bày những vùng thân thể tôi say đắm nhất và tìm cách quyến rũ tôi bằng đủ quy tắc của nghệ thuật ái ân.

Tôi ngạc nhiên thấy nàng thành thạo đến thế... Dần dần tôi bỗng hiểu sự biến đổi đột ngột này hàm chứa điều gì.

Những cơn chóng mặt ngày càng trầm trọng, khiến tôi hết sức lo lắng. Tôi đến bác sĩ Kodama đo huyết áp. Gương mặt ông ấy biểu lộ nỗi kinh hoàng tột độ. Huyết áp tôi cao đến mức bác sĩ sợ máy đo nổ tung. Ông ấy bắt tôi đình chỉ ngay lập tức mọi công việc và nhất định phải nghỉ ngơi tĩnh dưỡng.

1, tháng Tư.

Toshiko đưa bà Kawai thợ may đến. Bà ta dạy cắt may và thỉnh thoảng cũng nhận may váy áo. Vì không phải đánh thuế cho những việc phụ như vậy, nên bà lấy tiền công rẻ hơn những tiệm may khác. Toshiko cũng thường may ở chỗ bà.

Ngoài bộ đồng phục thời nữ sinh trung học, chưa bao giờ tôi mặc váy áo kiểu Âu. Cách ăn mặc của tôi hơi lạc hậu, thân hình tôi hợp với Kimono hơn, và tôi thấy ở tuổi này mặc theo kiểu Âu có lẽ hơi bạo. Nhưng Toshiko cứ nói mãi, đến nỗi tôi muốn thử may ít ra một cái xem sao. Tôi hơi xấu hổ với chồng và mời bà Kawai đến vào lúc anh ấy đi vắng nhà, mặc dù đằng nào anh ấy cũng sẽ biết. Vải và kiểu may tôi phó mặc cả cho Toshiko và bà thợ may. Tôi đề nghị bà Kawai để chiếc váy dài hơn một chút, khoảng năm phân quá đầu gối, vì chân tôi hơi vòng kiềng. "Có vòng kiềng tí nào đâu", bà Kawai phản đối, "chân phụ nữ châu Âu cũng thường như vậy". Bà ta giới thiệu cho tôi nhiều mẫu vải, bộ váy áo sẽ gồm vải tuýt xám và len nâu đỏ. Hai người chỉ cho tôi một mẫu váy áo trong cuốn *"Modes et Travaux"* và thuyết phục tôi nên may theo. Tất cả cộng lại chưa đến 10.000 yen, nhưng tôi còn phải mua thêm một đôi giày thích hợp, và vài thứ lặt vặt cần thiết...

2, tháng Tư.

Buổi chiều tôi rời khỏi nhà, về buổi tối.

3, tháng Tư.

Mười giờ sáng tôi rời khỏi nhà, mua một đôi giày ở hiệu T.H., phố Kawaramachi, chập tối về đến nhà.

5, tháng Tư.

Buổi chiều tôi vào thành phố, tối lại về nhà.

5, tháng Tư.

Thái độ vợ tôi bây giờ biến đổi từng ngày. Dạo này chiều nào nàng cũng đi khỏi, có khi đi ngay từ buổi sáng, đi một mình, khoảng bốn, năm tiếng, tối lại về bình thường. Vợ chồng tôi thường ăn cùng. Nàng không thích uống *cognac* nữa, và hầu như luôn tỉnh táo. Tôi không rõ nàng đi đâu, nhưng hiện thời Kimura cũng đang rảnh rỗi, tôi đoán chắc có liên quan đến anh ta.

Khoảng hơn hai giờ chiều, Toshiko bỗng nhiên lên phòng tôi, hỏi: “Mẹ đâu ạ?”

Tôi vô tư hỏi lại: “Mẹ con thường vắng nhà vào giờ này, tưởng đến chỗ con?”

“Dạo này chẳng thấy mẹ đến, Kimura cũng thế. Không biết mẹ đi đâu nhỉ?” Nó ra vẻ ngạc nhiên, trầm ngâm tựa cằm, trong khi không khó khăn gì cũng đoán được chính nó là đồng mưu...

6, tháng Tư.

Buổi chiều tôi đi, tối lại về... Mấy ngày gần đây, quả thật ngày nào buổi chiều tôi cũng đi, còn anh ấy, ngược

lại, toàn ở nhà. Anh ấy làm như đang ở phòng làm việc, ngồi bên bàn, trên bàn là một quyển sách mở sẵn, trông có vẻ như đang đọc, nhưng tôi không tin anh ấy đang đọc dù chỉ một dòng. Chắc chắn đầu óc anh ấy đang muốn vỡ tung vì tò mò "Cô ấy làm gì mà cứ đi đi về về thế nhỉ?" Và tôi có thể hình dung rõ, anh ấy làm sao mà tĩnh tâm có thời gian nghĩ đến chuyện khác. Dĩ nhiên, anh ấy sẽ nhân cơ hội này xuống phòng khách lục tìm cuốn nhật ký của tôi trong ngăn kéo và đọc trộm, nhưng tiếc thay anh ấy sẽ thấy nhật ký cũng chẳng tiết lộ điều gì. Tôi đã cố tình không ghi chép cụ thể... Tôi đi... tôi về, thế thôi, về tất cả những chuyện khác tôi im lặng.

Trước khi ra khỏi nhà, tôi lên đến cửa phòng làm việc của anh ấy, hé cửa bảo: "Em đi đàng này một chút", rồi nhón gót xuống cầu thang. Đôi khi tôi cũng dừng lại giữa chừng, chào anh ấy. Không bao giờ anh ấy ngoảnh lại, mà chỉ ầm ừ, có lần tôi còn không nghe tiếng anh ấy đáp.

Dĩ nhiên, mục đích các chuyến đi về của tôi không phải là tạo cơ hội cho anh ấy đọc nhật ký. Tôi có hẹn ở một địa điểm cụ thể, với Kimura. Tôi sẽ nói ngay, vì sao tôi làm thế. Từ lâu tôi khao khát được vuốt ve thân thể đàn ông cường tráng của Kimura dưới ánh sáng mặt trời chan hòa lành mạnh, không vướng bận bởi say sưa, không rối loạn bởi men rượu trong huyết mạch. Tôi gặp gỡ chàng ở phòng Toshiko, phố Sekitamachi, tất nhiên khi nó vắng nhà và không có sự hiện diện phiền nhiễu của chồng tôi, nhưng trong phút giây quyết định, khi hai chúng tôi hòa quyện trong vòng tay nhau, mọi giác quan của tôi như chao đảo ngất ngây một cách thật điên rồ. Và

câu hỏi tôi viết ngày 30 tháng Giêng trong nhật ký: *"biết đâu hình bóng người trong mơ lại chính là Kimura"* và mong ước của tôi ngày 19 tháng Ba *"muốn tận mắt thấy Kimura hoàn toàn lõa thể, không bị chồng tôi xen vào quấy nhiễu, người bỗng là chồng tôi khi tôi tưởng như được ôm chàng trong vòng tay, và lại là chính Kimura khi tôi tưởng chàng là chồng..."*, cả hai điều đó đều chưa được giải đáp, chưa thỏa mãn và đè nặng lên trái tim tôi. Tôi muốn nhìn thấy Kimura thực sự, bằng xương bằng thịt, không có hình ảnh méo mó của chồng tôi xen vào, Kimura như chính vòng tay tôi cảm nhận, không nửa mê nửa tỉnh, không ánh đèn tuýp xanh nhợt, tôi muốn nhìn chàng không hề e sợ, nhìn chàng đến no mắt, đến kỳ chán...

Và thật là một sự bất ngờ sung sướng! Nghe có vẻ vô lý, nhưng hôm qua khi chàng đứng trước tôi, tôi đã tìm thấy Kimura thực sự ấy đúng hình bóng mà mình thường gặp đi gặp lại kể từ đầu năm nay trong mơ. Hồi ấy đã viết: *"Ôi, chính đôi bàn tay này đã bíu chặt vòng tay thanh niên trai tráng của Kimura, và tôi cảm thấy mình như vẫn đang áp chặt vào bộ ngực rung lên vì sức mạnh của chàng. Da chàng thật trắng so với người Nhật, phải, tôi có cảm tưởng đấy không thể là da một người Nhật"*. Chàng Kimura thật sự mà giờ đây tôi được nhìn thấy lần đầu hoàn toàn phù hợp sự miêu tả ấy.

Lần này, tôi không cần e dè nữa, quyện chặt lấy chàng, vào vai chàng, vào tay chàng, áp mạnh ngực tôi vào tấm thân mềm dẻo của chàng, và để làn da tôi uống no nước da trắng lạ lùng của chàng. Làm sao có thể hiểu

nổi phép màu ấy, sao giấc mơ của tôi lại trùng hợp kỳ diệu như vậy với chàng. Tôi có cảm tưởng việc hình bóng Kimura trong mơ hoàn toàn giống con người chàng trong đời thực không đơn thuần chỉ là ngẫu nhiên. Chẳng phải chàng đã sống trong một góc sâu thẳm nào đó của trái tim tôi ngay khi chàng chưa ra đời, như một hẹn ước từ kiếp trước sao? Hay Kimura biết làm chủ phép màu và có thể tùy ý hiện ra trong những giấc mơ tôi? Hình như thế đấy...

Giờ đây, khi đã bắt đầu cảm nhận hình bóng của Kimura như một thực trạng nguyên vẹn, tôi cũng dần dần phân biệt Kimura và chồng tôi như hai sinh thể hoàn toàn khác nhau. *"Kimura và chồng tôi... cả hai tuy hai mà một..."*, những dòng tôi từng viết trước đây, bây giờ tôi cải chính. Chồng tôi là loại yếu ớt, đàn bà, thoáng trông chỉ hơi giống Kimura, nhưng nhìn kỹ chẳng có gì chung giữa hai người. Mặc nguyên quần áo, Kimura trông có vẻ gầy gò mảnh khảnh, nhưng trong chàng là cả một lò năng lượng bất ngờ. Ôi, tôi đã ngắm và vuốt ve bộ ngực cuồn cuộn của chàng, toàn bộ thân thể chàng toát lên sự tươi mát và mạnh khỏe, trong khi bộ xương của chồng tôi thật mỏng manh, dễ vỡ, làn da thật nhợt nhạt, không chút sinh khí. Da dẻ Kimura ánh lên sắc hồng, sức quyến rũ và hào quang của tuổi xuân, còn làn da nhẽo nhợt của chồng tôi lại khô như ngói. Và đến tận bây giờ tôi vẫn chưa hết rùng mình về làn da nhẵn như nhôm ấy. Cho tới lúc này, tình cảm tôi dành cho chồng tôi vẫn nửa phần yêu thương, nửa phần ghê tởm, nhưng tôi cảm nhận sự ghê tởm tăng lên từng ngày...

Ôi, sao tôi phải lấy một người chồng ghê tởm, hoàn toàn không phù hợp thể chất tôi như vậy? Biết bao lần tôi phải thở dài: giá Kimura là chồng tôi, thế chỗ người đàn ông ấy...

Chúng tôi đã đi rất xa, nhưng chưa hề vượt qua giới hạn cuối cùng. Liệu chồng tôi có tin không?

Anh ấy tin thì tin, không tin cũng chẳng sao, đấy là sự thật. Đương nhiên "giới hạn cuối cùng" theo tôi nói đã thu hẹp lắm, và đó là giới hạn tột cùng trong ý nghĩa chính xác nhất của từ ấy, và ngoài điểm đó, thật ra chúng tôi chưa từ một chuyện gì. Có lẽ lý do chính là lối suy nghĩ cổ hủ của tôi, bắt nguồn từ sự giáo dục của cha mẹ ngày trước, vẫn luôn bám víu vào mọi ý niệm bảo thủ cố cựu và cố tìm cách thuyết phục tôi rằng, chừng nào tôi chưa ôm ấp một người đàn ông theo cung cách "chính thống" — như chồng tôi thường gọi — chừng đó tôi vẫn giữ được lòng chung thủy, nếu không tính đến khía cạnh tinh thần. Vậy, căn cứ vào từng chữ một, tôi chưa phản bội chồng, nhưng đã thưởng thức mọi trái quả tự do của tình ái. Tôi sẽ rất xấu hổ, nếu buộc phải diễn đạt rõ ràng hơn.

8, tháng Tư.

Đường dạo chơi buổi chiều dẫn tôi từ Kawaramachi ở mé nam phố số bốn sang tây thành phố. Cách cửa hàng Fuji-Daimara khoảng một trăm mét tôi bỗng thấy vợ tôi. Nàng bước ra từ một cửa tiệm, hình như nàng đã mua gì trong đó. Nàng quay lưng về phía tôi, đi cách tôi vài chục bước cùng hướng. Tôi nhìn đồng hồ, đồng hồ chỉ mười rưỡi. Căn cứ theo giờ, có lẽ nàng đang định về nhà.

Nhưng nàng lại đi về hướng tây, nghĩa là ngược đường, tôi đoán nàng đã phát hiện ra tôi trước khi tôi trông thấy nàng, và muốn tránh mặt. Tôi thường đi dạo về mạn Higashiyama, ít khi tới khu phố số bốn đông đúc. Chắc nàng không ngờ gặp tôi ở đây. Tôi rảo bước, khoảng cách giữa hai chúng tôi rút ngắn, khi chỉ còn cách nàng chừng hai bước chân tôi mới giảm tốc độ, nhưng nàng không hề ngoái lại. Tôi cũng không gọi. Chúng tôi cứ như thế, giữ nguyên khoảng cách.

"Nàng mua gì thế nhỉ?" tôi tự hỏi và liếc nhìn thấy nàng vào cửa hàng nơi nàng vừa ra khỏi. Đấy là một hiệu sang trọng bán đồ phụ nữ kiểu Âu, ngoài quầy có bày đăng ten, găng tay và khuyên tai các kiểu. "Vợ tôi không bao giờ mặc theo kiểu Âu, nàng vừa vào cửa hàng này để làm gì nhỉ?" Đúng lúc ấy tôi nín thở, tròn mắt vì ngạc nhiên: nơi tai vợ tôi lấp lánh một đôi khuyên tai mặt ngọc. Nàng có kiểu đeo những thứ ấy mà lại trang phục Kimono từ bao giờ thế? Hay nàng vừa mua đôi hoa tai và muốn đeo ngay? Hay nàng thường trang sức như vậy khi vắng mặt tôi? Bây giờ tôi cũng nhận ra là từ khoảng một tháng nay nàng thường thích mặc chiếc áo dài buổi chiều hơi ngắn này. Hôm nay cũng thế. Thật ra trông hơi lỗi thời, không theo kịp mốt hiện nay, mà nói chung nàng thường ăn mặc theo lối cổ, nhưng tôi phải công nhận là không đến nỗi nào. Và điều đáng ngạc nhiên nhất là đôi hoa tai cũng hợp. Tôi nhớ có một cuốn sách của Akutagawa nói rằng mặt sau thùy châu của phụ nữa Trung quốc thường trắng mịn như nhung, dễ thương vô cùng. Thùy châu vợ tôi cũng đẹp tuyệt vời, đẹp như ngọc trai, lấp lánh sau mớ tóc đen huyền. Tôi có cảm tưởng

ngay cả lớp không khí quanh nơi đó cũng trong suốt, tươi mát và tinh khiết. Thêm đôi hoa tai, hiệu quả lại càng tăng, nhưng tôi không tin tự nàng có thể nghĩ ra việc đeo hoa tai. Hệt như mọi lần, trong tôi trào lên vẻ ghen tuông lẫn biết ơn. Một người đàn ông khác không phải chồng nàng, đã phát hiện ra khía cạnh sắc đẹp rất lạ ấy. Đáng tiếc, và đáng buồn. Đang si mê khốn khổ và bất hạnh, còn gì có thể khiến cho tôi phiền não hơn! Nhưng thường là thế, đức ông chồng rút cục cũng quen đi với nhan sắc của người vợ gần gũi, và không để ý bằng người ngoài...

Vợ tôi băng qua phố Karasumaru và đi tiếp. Ngoài chiếc túi xách, tay trái nàng cầm một gói nhỏ dài, dẹt, không rõ bên trong là cái gì, chắc vừa mua trong cửa hiệu kia. Đến Nishi-no-dân, tôi đổi sang hè đường đối diện và cố tình vượt lên để nàng buộc phải nhìn thấy, tỏ dấu hiệu tôi không theo gót nàng nữa. Tới bến Shijo-Horikawa tôi lên tàu điện về nhà...

Một tiếng sau vợ tôi cũng về, tai không còn đeo đôi hoa ngọc, chắc nàng cất trong túi. Bọc hàng nhỏ vẫn còn, nhưng nàng không mở trước mặt tôi.

10, tháng Tư.

Không biết anh ấy có ghi chép gì về tình trạng sức khỏe báo động của anh ấy không? Anh ấy suy nghĩ thế nào về thể chất và tinh thần mình hiện nay? Tôi không bao giờ đọc trộm nhật ký anh ấy, nên cũng chẳng biết hình dung ra sao, nhưng từ mấy tháng nay tôi nhận ra nhiều điều biến đổi rõ rệt. Xưa nay trông anh ấy chưa bao giờ khỏe mạnh tươi tắn, nhưng gần đây nước da xỉn hẳn,

xám xịt như màu đất. Lên xuống cầu thang, anh ấy vấp luôn. Trí nhớ chồng tôi vốn rất tốt, nhưng dạo này anh ấy hay quên, nghe anh ấy nói chuyện qua điện thoại với người khác, tôi thường thấy anh ấy lúng túng, không nhớ ra những tên tuổi vốn dĩ quen thuộc. Đi trong nhà, thỉnh thoảng anh ấy phải dừng lại, nhắm mắt, vịn vào một điểm tựa nào đó. Viết thư, anh ấy thường dùng bút lông và giấy viết loại cuộn đặc biệt, nhưng từ đầu năm, chữ anh ấy xấu hẳn, trong khi bình thường tuổi tác càng cao nét chữ viết bằng bút lông càng đẹp, càng hoàn thiện hơn mới phải. Dễ thấy nhất là hiện tượng sai dấu và thiếu nét, còn trên phong bì thư thì đầy rẫy số nhà ghi sai. Nhìn kỹ, những lỗi đó thật kỳ quặc, lẽ ra là tháng Ba, anh ấy lại ghi là tháng Mười, còn số nhà chúng tôi cứ như từ trên trời rơi xuống. Trên một bức thư gửi cho ông cậu, anh ấy viết tên ông cậu sai đến nỗi tôi hốt hoảng. Nhưng đáng sợ nhất là thay vì tháng Tư, anh ấy viết tháng Bảy, rồi gạch đi, chữa lại là tháng Tám.

Nếu những lỗi ấy không đến nỗi nào, tôi thường lén chữa lại trước khi đem đi gửi, nhưng ở trường hợp tên ông cậu, tôi không biết đằng nào mà lần, đành làm vẻ vô tình nhắc anh ấy chỗ sai. Anh ấy cuống, nhưng vờ thản nhiên trịch thượng: "Tất nhiên em có lý", và chẳng tỏ vẻ gì muốn sửa, cứ để bức thư lăn lóc trên bàn. Tôi có thể để ý và đính chính những chỗ viết sai trên phong bì thư nhưng có trời biết anh ấy sơ xuất gì trong chính lá thư. Có lẽ bạn bè người quen đã kháo ầm lên rằng anh ấy không còn bình thường nữa cũng nên.

Tôi không biết phàn nàn chuyện đó với ai, nên mấy

hôm trước, tôi tìm đến bác sĩ Kodama, tế nhị nhờ khám cho chồng tôi. "Tôi cũng định nói chuyện đó với bà từ lâu", ông ta đáp, và kể rằng chính chồng tôi cũng lo lắng về tình trạng sức khỏe của mình và đã nhờ giáo sư Aiba khám, nhưng kết quả khám nghiệm khiến anh ấy hoảng sợ đến mức không dám tới chỗ giáo sư và chẳng thiết nghe ai khuyên giải nữa. Bác sĩ Kodama không phải là chuyên gia và không thể xác định điều gì cụ thể, nhưng "thấy huyết áp ông ấy cao quá, tôi thật hoảng hốt", ông ta cau mày nói.

"Cao cụ thể bao nhiêu ạ?" tôi hỏi.

"Tôi không biết có nên nói cho bà rõ không, thưa bà... hay là...", ông ta ngập ngừng... "Lúc đo cho ông nhà, tôi chỉ sợ máy đo nổ tung, vì vạch đỏ cứ tăng mãi đến hết mức cuối cùng vẫn chưa chịu dừng lại. Thế nên tôi không thể xác định huyết áp ông nhà cao bao nhiêu".

"Chồng tôi biết cả chưa?"

"Giáo sư Aiba đã nhắc nhở ông nhà nhiều, nhưng hình như ông không chịu nghe. Vì thế tôi phải nói thẳng rằng tình trạng ông hết sức nguy kịch".

(Tôi ghi lại cuộc nói chuyện này, vì bây giờ tôi đã biết, anh ấy có đọc cũng chẳng sao. Đằng nào bác sĩ Kodama đã cảnh cáo trước rồi).

Tôi không muốn phủ nhận là lỗi một phần ở tôi. Nếu tôi không đòi hỏi quá nhiều, chắc anh ấy cũng không sa đọa vào lối sống phóng đãng này. (Khi nói với bác sĩ Kodama chuyện đó, tôi đỏ bừng mặt vì xấu hổ. Nhưng cũng may, bác sĩ không biết chuyện kín của vợ chồng tôi. Ông ta tin rằng tôi chỉ là người thụ động, chồng tôi mới là

kẻ lúc nào cũng ham muốn, lúc nào cũng chưa thỏa mãn, và chỉ vì khinh xuất, coi thường sức khỏe mà dẫn đến hậu quả này).

Theo quan điểm của chồng tôi, chắc anh ấy sẽ bảo — anh ấy đến nỗi này chỉ vì muốn làm tôi hạnh phúc. Tôi không phủ nhận, nhưng là người vợ hiền, tôi chỉ biết tuân theo nguyện vọng anh ấy, và để vui lòng anh ấy, tôi đã phải chịu đựng nhiều điều, đôi khi cả những điều không sao chịu nổi. Toshiko bảo tôi là *"điển hình của người đàn bà đầy hạnh kiểm"*, và tôi nghĩ, có thể nói như vậy lắm, vấn đề là quan điểm. Dù sao, bây giờ đổ trách nhiệm đó cho ai, hay khẳng định ai xấu ai tốt cũng vô nghĩa. Rút cục hai vợ chồng tôi đã chung lưng đấu cật liều sống, vừa tương tác, thách thức và kích thích, thậm chí chống chọi nhau, vừa mê đắm và bị dồn thúc bởi một thế lực không cưỡng nổi, và bây giờ đã đến ngưỡng cửa hiểm nguy này...

Nhân đây tôi cũng xin nói thêm, không chỉ tình trạng sức khỏe của chồng tôi sa sút mà bản thân tôi cũng xuống sức nghiêm trọng, nhưng chẳng biết viết điều này ra đây có lợi hay không, và có tác động gì nếu anh ấy đọc được. Từ tháng Giêng năm nay tôi bắt đầu thấy dấu hiệu xuống sức. Dạo trước, khi Toshiko lên mười, tôi bị thổ huyết vài lần, người ta bảo bệnh lao của tôi đã ở giai đoạn hai, bác sĩ cũng khuyên nên thận trọng. Nhưng mọi lo lắng đều không cần thiết, bệnh tự nhiên khỏi, nên lần này tôi cũng ít bận tâm.

Thế đấy, dạo đó tôi cũng không nghe lời bác sĩ, tiếp tục buông thả mình vào những điều bất cẩn nhất. Không

phải tôi không e sợ tử thần, nhưng dòng máu phóng đãng trong tôi không để tôi có thì giờ và cơ hội ngẫm nghĩ đến nơi đến chốn. Tôi nhắm mắt trước vẻ kinh hoàng của cái chết và thả mình theo những khoái lạc thân xác. Ngay cả chồng tôi cũng sững sờ trước bao liều lĩnh của tôi, và mặc dầu run sợ điều tồi tệ nhất có thể xảy ra từng giây phút sống, anh ấy vẫn bị cuốn theo tôi. Không có vận may phù trợ, chắc hồi ấy tôi chết, nhưng cuối cùng lại bình phục, bất chấp những trò rồ dại.

Lần này tôi cũng linh cảm ngay từ đầu năm chuyện chẳng lành, tôi nhớ lại đôi lần ngực buốt lạnh và nhói lên, không rõ đó là triệu chứng gì, cho đến một ngày tháng Hai, hệt như mười năm trước, thấy trong nước bọt lẫn những sợi máu đỏ thẫm. Chuyện không nghiêm trọng, nhưng lặp lại vài lần, bây giờ hình như đỡ hơn, nhưng có trời biết lúc nào lại bắt đầu tái diễn. Người tôi mềm oặt, chân tay nóng bừng, tôi tưởng mình sốt suốt ngày, nhưng không chịu cặp nhiệt độ. (Có lần đo được 37 độ 6, sau đó tôi bỏ qua). Tôi cũng chẳng muốn đi khám. Đêm tôi thường ra mồ hôi. Không phải tôi ỷ vào kinh nghiệm mà coi thường bệnh tật và vô lo, nhưng rất may, dạ dày tôi rất tốt. Hồi đó bác sĩ đã lắc đầu bảo: "Người mắc bệnh này thường rất gầy, nhưng bà vẫn ăn uống ngon miệng thì thật lạ".

Khác với lần trước, bây giờ thỉnh thoảng tôi thấy ngực đau nhói, và hầu như chiều nào cũng mệt mỏi. (Chính vì thế tôi tìm đến những cuộc gặp gỡ với Kimura. Tôi cần chàng để cưỡng lại, để quên đi cái mệt mỏi buổi chiều này). Chưa bao giờ tôi buốt ngực và thiếu sức sống như

hiện tại. Rất có thể bệnh tình từ dạo trước vẫn âm ỉ tiến triển và giờ đây không còn cách nào cứu vãn nổi! Dẫu sao, mấy cái nhói buốt vùng ngực trên cũng chẳng đáng kể. Ngoài ra không thể so thái độ bất cẩn của tôi bây giờ với dạo trước. Nghe nói rượu có thể gây ra những hậu quả hết sức nghiêm trọng đối với loại bệnh này, nhưng xét tổng cộng lượng rượu *cognac* tôi liên tục uống từ đầu năm đến nay thì quả là một phép màu nếu bệnh tình không tiến triển là bao.

Nghĩ lại việc gần đây tôi thường xuyên say đến bất tỉnh, dường như phải có một ý chí vô thức nào đó phù trợ tôi mới còn sống được đến ngày hôm nay, cái ý chí tuyệt vọng, rằng rút cục thì kiếp sống này cũng chẳng kéo dài được bao nhiêu...

13, tháng Tư.

Từ hôm nay, có lẽ giờ giấc đi khỏi nhà của vợ tôi sẽ thay đổi, tôi đã đoán trước, và sự thể cũng diễn ra đúng như vậy. Tôi biết rõ, Kimura lại bắt đầu đi dạy, và không thể gặp gỡ vợ tôi ban ngày nữa. Cách đây ít hôm, nàng thường đi từ sớm. "Mấy ngày cuối nàng ngoan ngoãn ở nhà cả ngày", tôi nghĩ, nhưng chiều hôm qua, lúc năm giờ, Toshiko lại đến với những kế hoạch tác chiến mới.

Vợ tôi đứng dậy, sửa soạn ra đi như đã sẵn thỏa thuận từ trước. Tuy ngồi trong phòng làm việc trên gác, tôi vẫn theo dõi mọi sự tương đối chính xác. Vợ tôi lên đến nửa chừng cầu thang, gọi với qua cửa: "Em đi một tí, em về ngay". Tôi ậm ừ đáp lại như mọi lần.

"Toshiko đến đấy. Hay là anh ăn tối với con", nàng

dặn thêm. "Em sẽ về ăn sau, anh có định chờ thì ta cùng ăn tối một thể."

"Anh sẽ ăn trước. Em vào tiệm nào trong thành phố mà ăn. Cứ thong thả", tôi đáp. Tôi chợt tò mò, không biết hôm nay nàng mặc chiếc áo Kimono nào, và bước ra hành lang ngó xuống cầu thang. Nàng đã đến bậc cuối, đôi hoa tai hôm qua đã đeo sẵn từ nhà. Chắc nàng không ngờ tôi bước ra nhìn theo, nàng đứng đó, tay trái đã xỏ vào một chiếc găng tay trắng, đang chuẩn bị đeo nốt chiếc kia.

"Ra thế, đấy là nội dung gói hàng hôm qua nàng cầm ở tay", tôi tự bảo. Nàng ngượng nghịu ra mặt trước cái nhìn bất chợt của tôi.

"Ôi, trông mẹ đẹp lắm mẹ ạ", Toshiko khen...

Quá sáu rưỡi, bà Baya báo bàn ăn đã dọn, tôi xuống phòng ăn, Toshiko đang đợi.

"Con vẫn ở đây đấy ư? Bố có thể ăn một mình không sao", tôi nói.

"Mẹ đã ra lệnh, thỉnh thoảng con cũng nên đến cho bố đỡ buồn". Tôi nhận thấy nó đang chất chứa điều gì trong lòng. Thật sự, ít khi tôi cùng ăn tối với riêng Toshiko. Nghĩ đến đó tôi mới thấy vợ tôi hiếm khi vắng mặt trong bữa ăn tối. Nàng thường đi trước, hay sau bữa ăn. Có lẽ cảm giác bắt nguồn từ chỗ tôi bỗng cảm thấy cô đơn, như thể bốn bề quanh tôi đều trống rỗng. Xưa nay tôi ít có cảm giác ấy.

Sự có mặt của Toshiko làm sứt mẻ cảm giác trống trải đó, và thú thật, hành động thiện chí của nó hơi phiền nhiễu. Nhưng ở ai chứ Toshiko, làm sao biết liệu nó có trù tính sẵn cả yếu tố trong đầu.

"Bố có biết mẹ đi đâu không ạ?" chúng tôi vừa ngồi vào bàn nó đã khơi đầu.

"Không. Bố cũng chẳng muốn biết chính xác làm gì", tôi trả đũa.

"Mẹ đến Osaka", nó phun ra, và hồi hộp chờ phản ứng của tôi. Tôi bất giác nhoài người ra trước.

"Osaka à?" tôi thốt lên, cố kìm giọng và ra vẻ thản nhiên: "Thế à, cũng có thể!"

"Từ bến Sanjo ở Kyoto, đi bốn mươi phút tàu nhanh đến cầu Kykoshi ở Osaka, và từ đó đi bộ chỉ năm, sáu phút là đến cái nhà đó... Con có cần tiết lộ thêm không?" nó châm chọc. Nếu tôi im lặng, chắc nó sẽ tiếp tục, nên tôi bảo: "Bố không thích nghe chuyện đó. Nhưng sao con biết nhỉ?" Tôi muốn lái câu chuyện sang hướng khác.

"Con đã kể cho mẹ nghe là ở đấy có địa điểm thích hợp". Kimura có hỏi: "Kyoto có thể dễ lộ, dễ mang tiếng lắm, cô biết ở đâu có chỗ thích hợp, không xa Kyoto lắm không, cô Toshiko?" Con giúp anh ta hỏi một người bạn, loại vẫn được mệnh danh là "thế hệ sau chiến tranh" ấy, đấy là người thông thạo những chuyện như thế". Toshiko rót cho mình một cốc Courvoisier rồi hỏi: "Bố không uống một chút à?"

Dạo này chúng tôi không uống *cognac* nữa, nhưng hôm qua Toshiko lại đem đến. Tôi uống một ngụm giấu bối rối.

"Bố ạ, con xin lỗi, con cũng hơi đường đột, câu hỏi này hơi thiếu tế nhị, nhưng bố nghĩ sao về chuyện ấy?"

"Chuyện gì?"

"Bố vẫn tin lời mẹ rằng đến bây giờ mẹ vẫn chưa phản bội bố sao?"

"Mẹ có nói gì với con không?"

"Không. Con được biết qua Kimura. Anh chàng khẳng định rằng: Bà nhà vẫn giữ được lòng chung thủy với giáo sư. Nhưng làm sao tin được một điều lố bịch đến thế".

Toshiko lại rót đầy chén tôi, tôi uống ngay một hơi, và thấy thèm uống mãi, uống mãi...

"Tin hay không là chuyện của con!" tôi nói.

"Còn bố thì sao?"

"Tất nhiên bố tin Ikuko, điều đó chẳng cần nói con cũng rõ. Ngay cả khi Kimura khẳng định đã chiếm đoạt mẹ con, bố cũng chẳng tin. Ikuko không phải hạng đàn bà có thể phản bội chồng".

Tôi thấy Toshiko cố kìm để khỏi bật cười.

"Cứ cho rằng Kimura không chiếm đoạt mẹ, nhưng còn tệ hơn, ghê tởm hơn... một sự thỏa mãn theo kiểu nào đó chẳng hạn...".

"Có im đi không, Toshiko!", tôi áp đảo. "Thôi ngay, đừng hỗn xược. Có những điều con cái không được phép nói ra trước mặt bố mẹ. Mày dám nói như vậy, chính mày cũng là loại "sau chiến tranh" ấy đấy! Chính mày cũng là một trong cái đám bẩn thỉu ấy đấy. Cút! Tao không cần đến mày! Cút về nhà mày!"

"Con về vậy!" nó vứt trả môi cơm vừa xới vào nồi và đứng dậy.

Cơn xáo động do Toshiko khuấy lên trong tôi mãi

không chịu đi. Khi nghe Toshiko tiết lộ: "Mẹ đến Osaka", bụng tôi như thót đi, cảm giác ấy kéo dài mãi không thôi. Đấy là tôi chưa đến nỗi không biết gì trước. Nhưng kể cả khi đã biết, tôi vẫn cố không nghĩ đến, và giờ đây, nghe chính điều đó từ miệng người khác phát ra, tôi như bị đâm một nhát sâu nhói.

Thế đấy, chẳng cần đạo đức giả làm gì, thâm tâm tôi là thế.

Chuyện diễn ra ở Osaka quả là tôi chưa biết. Nhà đó là thế nào? Một khách sạn bình thường tử tế, hay một trong những căn nhà mờ ám mang dấu hiệu nhà tắm? Hình như là ba làn sóng đỏ sáng nhấp nháy đêm đêm?

Tôi cố không nghĩ đến nữa, nhưng căn nhà với hàng hiên, không khí đặc trưng trong các phòng, và cả hai kẻ đang làm tình vẫn hiện lên trong tâm trí, không buông tha tôi nữa... *"Con giúp anh ta hỏi một người bạn, loại này vẫn được mệnh danh là "thế hệ sau chiến tranh" ấy, đấy là người thông thạo những chuyện như thế..."* ...Sao tôi cứ nhớ câu ấy nhỉ? Tôi hình dung một căn buồng nhỏ, hình vuông, tường rất mỏng, trong một nhà trọ thuê theo giờ, và tự vẽ nên cảnh tượng hai người kia đang nằm trên giường kiểu Âu, chứ không ân ái trong một căn phòng kiểu Nhật, tôi thấy dễ chịu hơn. "Làm tình theo một kiểu rất không bình thường...". Ồ, không, nó nói thế này: *"Còn tệ hơn, ghê tởm hơn..."* Có thể là những tư thế khác nhau, dùng chân dùng tay và vân vân.

Tại sao bỗng nhiên Toshiko lại khai báo như vậy? Nó tự nguyện tuôn ra, hay theo sự điều khiển của Ikuko? Những câu hỏi ấy cộm lên, không biết Ikuko có viết gì

trong nhật ký không. Hay nàng sợ tôi không đọc, hoặc tỏ vẻ không đọc và buộc tôi phải biết, dù thế nào chăng nữa, nàng đã dùng đến quân bài Toshiko. Điều quan trọng nhất và khiến tôi lo lắng nhất là có phải lần này Ikuko đã hiến mình trọn vẹn cho Kimura và dùng Toshiko làm phương tiện chiếm sự chấp nhận của tôi? Ikuko định nhờ miệng Toshiko nói với tôi rằng: *"làm sao tin được một điều lố bịch đến thế"* ư?

Trước những hậu quả này, tôi thừa nhận mình đã sơ xuất nhận xét trong nhật ký cách đây ít lâu: *"Phút cực khoái ở nàng dịu nhẹ..."* Không viết ra có lẽ tốt hơn. Nàng làm sao cưỡng nổi tò mò muốn thử điều ấy với người đàn ông khác!

Một trong những lý do khiến đến bây giờ tôi vẫn tin tưởng ở sự chung thủy của nàng, là nàng chưa bao giờ, dù bất kỳ hoàn cảnh nào, khước từ tôi. Những hôm mà chắc chắn nàng đã gặp Kimura, nàng cũng không hề lui bước khi thấy tôi tỏ ý muốn chung đụng, mà ngược lại, thậm chí nàng còn chủ động gợi trước. Tôi cho đó là một bằng chứng về việc nàng chưa thực sự trao thân cho anh ta. Giờ đây tôi mới nhận ra mình sai lầm! Đối với những người đàn bà khác có thể tôi đúng, nhưng với Ikuko không được. Thể chất nàng cho phép buổi chiều ân ái, tối lại tiếp tục và hàng loạt ngày liên tục như vậy cũng chẳng sao.

Sau khi đã trao thân cho người mình yêu dấu rồi lại hiến mình cho một kẻ đáng ghét chắc phải như một cực hình, nhưng ngay trong chuyện ấy nàng cũng là một ngoại lệ. Nàng khước từ tôi, nhưng da thịt nàng không hề

biết khước từ. Tình cảm tâm hồn nàng có thể muốn xa lánh, nhưng thân xác nàng không cưỡng nổi cám dỗ và thèm thuồng mọi cơ hội. Đó là bản chất hạng đàn bà đĩ thõa mà xưa nay tôi không nhận ra.

Vợ tôi về nhà lúc chín giờ. Mười một giờ, tôi vào phòng ngủ, nàng đã đi nằm...

Tôi lại bắt gặp một người đàn bà sẵn sàng lao vào cuộc mây mưa và chỉ biết tự ngạc nhiên. Tôi bị đẩy vào thế thụ động hoàn toàn. Sự âu yếm, sự quan tâm, trò chơi khêu gợi thách thức của nàng đẹp hơn bao giờ hết. Nàng yểu điệu duyên dáng dẫn dắt tôi, nàng thành thạo đưa dẫn cả hai chúng tôi tới tột đỉnh hoan lạc bằng một nghệ thuật tuyệt vời... tất cả là những bằng chứng rằng nàng dâng hiến say mê và trọn vẹn...

15, tháng Tư.

Tôi cũng tự thấy đầu óc mình càng ngày càng vô dụng. Từ đầu năm nay, tôi đã xếp xó mọi việc, chỉ tập trung vào mối quan hệ vợ chồng. Ngoài lạc thú, tôi dần dần mất hết hứng thú với mọi chuyện lúc nào chẳng rõ. Khả năng suy tư về một điều gì đó hoàn toàn tê liệt. Tôi không có nổi kiên nhẫn tập trung suy nghĩ về một việc đến năm phút đồng hồ. Đầu óc tôi lúc nào cũng quẩn quanh những hình ảnh ân ái với vợ. Từ bé đến lớn tôi vốn say mê đọc, chưa bao giờ, dù bất kỳ hoàn cảnh sống nào, tôi rời sách vở, nhưng giờ đây từ sáng đến tối tôi không đọc nổi một dòng vào đầu. Theo thói quen lâu ngày, tôi vẫn ngồi bên bàn làm việc, cũng mở sách ngó trân trân, nhưng chẳng lĩnh hội được gì, chữ nghĩa cứ hoa lên, không thể phân biệt

nổi. Tôi đọc đi đọc lại các dòng chữ, vô ích. Tôi đã thành một thứ sinh thể không thể dùng được vào việc gì ngoài việc ôm ấp vợ mình. Ban ngày, khóa mình trong phòng làm việc, tôi vừa mệt rũ người vừa bồn chồn không chịu nổi. Đi dạo ngoài trời, cảm giác bồn chồn đỡ hơn, nhưng gần đây đi dạo đối với tôi cũng thành việc khó. Những cơn chóng mặt hành hạ dữ dội, hầu như tôi không giữ nổi thăng bằng nữa. Giữa đường tôi thường sợ ngã nhào về phía trước, nên tránh không đi xa, chỉ chống gậy tìm chỗ vắng người, có thể ngồi ghế băng nghỉ. (Chân tôi cũng yếu đi nhiều, cử động một chút đã mỏi.)

Hôm nay đi dạo về, tôi thấy vợ tôi đang tiếp bà Kawai, thợ may, ở phòng khách. Tôi vừa định bước vào uống trà, vợ tôi ngăn lại: "Anh đừng vào. Anh lên gác được không?" Lúc tôi nhìn qua khe cửa, vợ tôi đang thử một bộ váy kiểu Âu. Nàng nhất định bắt tôi lên gác, nên tôi vào phòng làm việc, lát sau, tiếng vợ tôi từ dưới vọng lên: "Em đi một chút nhé", rồi tôi nghe tiếng nàng và bà Kawai rời khỏi nhà. Từ cửa sổ tầng lầu, tôi thấy hai người ngoài phố. Lần đầu tiên tôi chứng kiến vợ tôi mặc theo kiểu Âu. Vậy là những món trang sức mặc với Kimono khi trước chỉ là bước chuẩn bị. Nhưng nói thật, tôi không thể bảo bộ váy áo mới hợp với nàng, nó trật khấc thế nào ấy. Bà Kawai đã quen với lối sống hiện đại châu Âu và ăn mặc cũng thạo hơn. Cộng cả hoa tai lẫn găng tay vào, vợ tôi trông vẫn không hay bằng ăn mặc Kimono giản dị. Trông nàng thế này không gợi ấn tượng phương đông kỳ lạ, mà tầm thường, phô trương, thiếu tinh tế. Thân hình nàng, váy áo và đồ trang sức không hợp thành một hệ thống nhất, mà rời rạc, chẳng liên quan gì đến nhau. Mốt

bây giờ là mặc Kimono như kiểu váy châu Âu, còn vợ tôi lại mặc bộ váy áo châu Âu như mặc Kimono. Dưới bộ đồ lạ mắt, người ta nhận ra những đường nét của một cơ thể vốn sinh ra cho Kimono. Vai nàng quá nhỏ và xuôi, và đặc biệt khó coi nhất là đôi chân vòng kiềng, tuy thanh mảnh, hài hòa, nhưng cong từ đầu gối xuống tận mắt cá chân. Đôi giày cứng kiểu Âu làm gót nàng như cộm lên. Toàn bộ cử động của cơ thể nàng, chân tay, dáng đi, chiếc cổ, vai và hông, tất cả đều dành cho lối trang phục bằng Kimono, quá mềm mại, điềm đạm và không hề biểu lộ trạng thái căng thẳng nội tâm. Dĩ nhiên, những đường nét mỏng mảnh, thùy mị, không phô trương ở nàng (trái ngược với phụ nữ châu Âu) và dáng vẻ cong cong mềm mại của đôi chân nàng quyến rũ tôi lạ lùng. Cái duyên bí ẩn ấy không hiện rõ khi nàng chỉ mặc Kimono. Vừa nhìn theo bóng dáng xa dần của vợ tôi — tôi ngắm không chán mắt những đường cong từ gấu váy đến mắt cá chân nàng — tôi vừa thầm nghĩ đến đêm ái ân sắp tới.

16, tháng Tư.

Buổi sáng tôi đi mua bán ở Nakanishiki. Lâu nay tôi xao lãng việc chợ búa, tất cả giao cho bà Baya. Điều đó khiến tôi áy náy với chồng. Tôi có cảm giác không tốt là đã lơ là bổn phận của người đàn bà trong gia đình, thế nên hôm nay tôi lại đích thân đi mua bán. (Nhưng đối với tôi, có nhiều việc quan trọng hơn việc nội trợ, những thứ cần chuẩn bị cho cuộc yêu đương, chàng đang chờ tôi, và tôi không còn thời giờ để đến Nishiki nữa). Tôi đến chỗ hàng rau quen thuộc, mua măng, đậu và đỗ xanh. Lúc

nhìn tới mớ măng, tôi sực nhớ mùa hoa anh đào năm nay đã qua khi nào chẳng biết.

Tôi nhớ năm ngoái cùng Toshiko đi dạo suốt dọc con kênh dẫn đến chùa Honen ngắm hoa anh đào. Hoa năm nay chắc đã tàn cả, điều đó nhắc tôi rằng, mùa xuân vừa rồi bất yên và xáo động biết chừng nào. Tháng Hai và tháng Ba trôi qua như trong mơ...

Mười một giờ tôi về đến nhà, cắm hoa tươi vào phòng làm việc của chồng tôi, hoa mi-mô-da vườn nhà bà chủ chỗ Toshiko gửi tới. Hình như anh ấy mới dậy, lúc tôi cắm hoa mới lên gác. Bình thường anh ấy hay dậy sớm, nhưng dạo này ngủ muộn đến tận trưa.

"Bây giờ anh mới dậy ư?" tôi hỏi.

"Hôm nay thứ bảy phải không", anh ấy hỏi lại, giọng ngái ngủ: "Ngày mai em lại đi sớm à?" (Vậy mà anh ấy chẳng có vẻ ngái ngủ cho lắm, mà bồn chồn thì đúng hơn). Tôi lí nhí chẳng ra không, chẳng ra có rõ ràng.

Hai giờ chiều có người gõ cửa. Tôi ra mở, một người đàn ông lạ mặt bước vào, bảo mình là nhân viên viện Ishizuka chuyên gia xoa bóp. Tôi không rõ ai mời ông ta đến, nhưng bà Baya đã tới bảo: "Tôi cho mời, vì ông nhà bảo tôi đi gọi xoa bóp".

Thật lạ lùng! Chưa bao giờ chồng tôi muốn để người lạ xoa bóp cơ thể mình, và xưa nay anh ấy rất ghét cánh xoa bóp. Tôi hỏi ngay bà Baya, sao bà lại nghĩ đến việc mời người này, bà bảo: "Dạo này ông nhà phàn nàn vì vai cứng lại, đến nỗi cổ không ngúc ngoắc được nữa. Tôi kể cho ông nhà nghe, tôi có quen một chuyên gia xoa bóp rất khá, chỉ cần một hai lần xoa bóp là giảm hẳn đau, ông nhà

nên thử xem sao, đừng lo bị tôi lừa. Tôi thuyết phục mấy ngày, và chắc bệnh tình của ông nhà cũng nặng thêm, nên cuối cùng ông bảo tôi đi mời". Chuyên gia xoa bóp khoảng ngoài năm mươi, đeo một chiếc kính râm màu sẫm khác thường. Đầu tiên tôi tưởng ông ta mù, nhưng hóa ra không phải. Ông ta gầy gò quá mức và trông chẳng đáng tin lắm. Tôi sơ ý gọi ông ta là: "*ông mát-xơ*", bà Baya vội đỡ lời: "Thưa bà, bà nên gọi ông ấy là *bác sĩ*, không thì ông ấy giận".

Ông ta bảo chồng tôi nằm dài trên giường, tự mình ngồi xuống cạnh và bắt đầu hành nghề. Ông ta đã mặc một chiếc tạp dề trắng sạch sẽ, nhưng tôi vẫn có cảm tưởng bẩn thỉu thế nào đó. Tôi không muốn để một người như thế ngồi lên chiếc giường ngủ thiêng liêng của vợ chồng tôi. Bây giờ tôi mới thông cảm, vì sao chồng tôi không ưa cánh xoa bóp nói chung.

"Vai ông tê cứng thật, nhưng xin ông cứ kiên nhẫn, sẽ dễ chịu ngay thôi mà", ông ta nói. Thái độ trịnh trọng đặc biệt của ông ta thật lố bịch. Ông ta xoa xoa bóp bóp hai tiếng đồng hồ, từ hai rưỡi đến bốn rưỡi. "Thêm một, hai lần nữa ông sẽ hết đau, không cần lo ngại gì. Mai tôi lại đến", rồi ông ta ra về, cũng tự tin như khi nói.

"Anh thấy trong người thế nào?"

"Đỡ hơn. Nhưng chẳng dễ chịu tí nào, ông ta nện thẳng cánh xuống người cũng đau".

"Mai ông ấy lại đến đấy".

"Ừ, anh định thử một hai lần nữa".

Tôi có cảm giác anh ấy chịu đựng đau đớn nhiều hơn thú nhận ra mồm. Khi anh ấy hỏi: "Mai em lại đi sớm

chứ?" tôi càng thấy khó thốt lên rằng: "Thực ra em định đi ngay bây giờ". Nhưng tôi không thể từ bỏ kế hoạch của mình, nên năm giờ chiều tôi đã sửa soạn xong xuôi. Tôi mặc bộ váy áo châu Âu, ngó qua cửa phòng ngủ, để lộ đôi tai đeo khuyên và làm bộ mặt điển hình của người sắp đi.

"Đến giờ bát phố của anh rồi còn gì?" tôi hỏi để giấu lúng túng.

"Anh đi ngay đây", anh ấy đáp, nhưng vẫn nằm bẹp trên giường sau cuộc xoa bóp...

17, tháng Tư.

Một ngày khủng khiếp đối với anh ấy, và cả với tôi. Suốt đời có lẽ tôi sẽ không thể quên nổi những sự kiện xảy ra hôm nay, vì thế tôi cần ghi tất cả, từ những chi tiết nhỏ nhất, thật chính xác, nhất định không bỏ sót điều gì. Nhưng tôi cũng chẳng muốn vội vàng, giờ đây chính tôi lại nghĩ, đừng ghi tỉ mỉ có lẽ khôn ngoan hơn. Chẳng cần thuật lại cụ thể tôi làm gì từ sáng đến chiều tối hôm nay.

Tôi đã dự định một kế hoạch cho chủ nhật này từ lâu và quyết tâm thực hiện. Tôi đến Osaka, gặp gỡ Kimura trong căn nhà ấy, sống nửa ngày chủ nhật đẹp đẽ nhất trong mọi chủ nhật. Chúng tôi cùng chơi mọi trò bí ẩn có thể nghĩ ra. Tôi làm tất cả những gì Kimura thích. Tôi khom người như chàng muốn, chúng tôi tạo ra những tư thế tuyệt vời nhất để những bộ phận thân thể thầm kín nhất đụng chạm vuốt ve nhau, như những nghệ sĩ nhào lộn, mà nếu bạn tình là chồng tôi, tôi không bao giờ đến được những sáng kiến ấy. (Chẳng biết tôi học được nghệ thuật điều khiển cơ thể chính mình một cách tự do và

mềm dẻo như vậy từ lúc nào! Bản thân tôi cũng hết sức ngạc nhiên về mình. Kimura đã dạy tôi tất cả). Mỗi lần gặp Kimura trong căn nhà ấy, chúng tôi trao mình cho nhau từ phút đầu tiên đến phút cuối cùng, phút chia tay, trao mình say đắm cuồng nhiệt, và bằng đủ mọi phương tiện con người có thể nghĩ ra; chúng tôi không tốn một lời vô nghĩa, vì thời gian quý báu từng giây. Hôm nay, có một lúc, chàng Kimura tinh ý hỏi tôi: "Em đang nghĩ gì vậy, Ikuko?" (Chàng đã gọi tôi như thế từ lâu, khi chỉ riêng hai chúng tôi với nhau).

"Em chẳng nghĩ gì", tôi đáp, nhưng chính lúc ấy gương mặt chồng tôi hiện lên, và đấy là điều chưa từng bao giờ xảy ra. Tôi cố gạt hình bóng anh ấy khỏi đầu. Kimura đoán ra ngay: "Anh biết rồi, em đang nghĩ đến giáo sư. Chẳng hiểu tại sao, nhưng anh cũng đang nghĩ về ông ấy". Rồi chàng bảo, từ dạo có chuyện này, ngưỡng cửa nhà tôi trở nên quá cao đối với chàng, và chàng đành lánh mặt. Nhưng chàng dự định sắp tới sẽ đến thăm chúng tôi và đã viết thư về quê bảo gửi trứng cá sấy đến làm quà. Liệu bưu điện đã chuyển tới chưa? Chúng tôi chỉ trò chuyện đến đó, rồi lại đắm mình vào thế giới hoan lạc. Bây giờ nghĩ lại, câu chuyện có vẻ như một điềm báo.

Tôi về đến nhà lúc năm giờ chiều, chồng tôi đã đi dạo. Tôi hỏi ngay bà Baya, biết hôm nay nhà xoa bóp cũng đã đến làm việc từ hai giờ đến bốn rưỡi, lâu hơn hôm qua nửa tiếng. Bà Baya kể lại, ông ta nói: "Vai ông đau, chứng tỏ áp huyết cao, nhưng thuốc thang không ăn thua gì đâu. Ông có đến bác sĩ giỏi nhất cũng thế mà thôi, không lành ngay được. Tốt nhất là để tôi xoa bóp, tôi sẽ làm ông bình

phục. Tôi không phải chỉ là thợ xoa bóp đâu nhé, tôi chủ yếu thực hành khoa châm cứu lâm sàng đấy. Xoa bóp không xong thì ta chuyển qua châm cứu. Chỉ một lần châm cứu là thấy hiệu quả ngay. Ông không nên quá lo lắng vì áp huyết cao, cũng chẳng cần đi đo liên tục. Ông càng lo nó càng tăng thêm. Khối người huyết áp trong khảng 200, 240, 250 mà vẫn sống nhởn nhơ, khỏe mạnh, chẳng buồn giữ gìn gì hết. Vậy xin ông đừng suy nghĩ nhiều, không cần thiết. Rượu ông cũng cứ việc uống, ít thì được, và chẳng cần cai thuốc làm gì. Huyết áp cao thực sự không nghiêm trọng lắm. Yên tâm, can đảm lên, rồi ông sẽ mau chóng bình phục".

Chồng tôi có vẻ thích lối chuyện trò của chuyên gia xoa bóp và bảo ông ta ngày nào cũng đến, anh ấy sẽ không đi khám bác sĩ nữa.

Anh ấy đi dạo về lúc năm rưỡi, và chúng tôi cùng ăn tối lúc bảy giờ, món canh măng, đậu, đỗ xanh hầm Koyadofu, những thứ tôi mua ở Nishiki và bà Baya nấu nướng, rồi cả món chả rán thơm nức. (Thật ra anh ấy nên ăn kiêng, tránh những món mỡ màng, nhưng vì muốn đọ sức với tôi, ngày nào anh ấy cũng cố ăn một lượng thịt nhất định, quay, rán, hay thái nhỏ, nhưng anh ấy thích nhất là bít-tết tái còn hơi đỏ. Anh ấy ăn thịt do lý trí mách bảo là chính, chứ không phải vì thật sự ngon miệng, nhưng không ăn lại không yên tâm trong người). Rán bít-tết cho hợp ý anh ấy không đơn giản, nếu ở nhà, tôi thường phải tự tay làm lấy. Và món trứng cá sấy cuối cùng cũng đã được gởi tới để trên bàn.

"Có trứng cá, ta phải uống một chút mới được", chúng

tôi thống nhất và đem rượu Courvoisier ra, tất nhiên chỉ uống ít.

Sau cuộc cãi cọ với Toshiko vắng mặt tôi, anh ấy đã uống gần hết chỗ rượu có trong nhà, và bây giờ chúng tôi thanh toán nốt phần còn lại, mỗi người chỉ được một chén. Ăn xong anh ấy lên phòng làm việc, mười rưỡi tôi gọi anh ấy, bồn tắm đã chuẩn bị. Đợi anh ấy tắm xong, tôi cũng tắm. (Lần này là lần thứ hai trong ngày. Thực ra không cần thiết vì Kimura và tôi đã cùng tắm ở Osaka, nhưng vì tế nhị với anh ấy, tôi tắm lần nữa. Vả lại tôi đã làm như thế nhiều lần). Lúc vào phòng, tôi thấy anh ấy đã nằm trên giường. Trông thấy tôi, anh ấy bật đèn ngủ, dạo này anh ấy không thích để phòng ngủ quá sáng, trừ những thời điểm nhất định. Để điện, anh ấy bị nhức mắt, thấy đồ vật quanh mình lóa, nhòa, nhân đôi, thậm chí nhân ba, và mọi hiệu quả ánh sáng cường độ mạnh đều tác động đến các nơ-ron thần kinh thị giác, khiến anh ấy không mở mắt nổi. Thường thường chồng tôi để phòng sáng mờ, lúc nào cần đèn tuýp mới bật, thời kỳ vừa qua số đèn tuýp tăng lên nhiều, và bây giờ ánh sáng tràn ngập căn phòng.

Chồng tôi sững sờ nheo mắt khi thấy tôi trong ánh sáng bất ngờ. Tôi đã biết vì sao: tắm xong tôi chợt nảy ra sáng kiến đeo cả hoa tai lên giường. Tôi cố tình nằm quay lưng lại, sao cho anh ấy thấy rõ tai tôi từ đằng sau. Cử chỉ hoàn toàn vô nghĩa, nhưng chưa bao giờ tôi bắt gặp ở tôi, lập tức kích thích anh ấy cao độ. (Chắc anh ấy tưởng tôi phóng đãng lắm, nhưng theo tôi, chẳng có người đàn ông nào đầu óc lúc nào cũng đầy ham thú thần xác như anh

ấy). Từ sáng đến tối, lúc nào anh ấy cũng chỉ nghĩ đến chuyện ấy, và chỉ cần một cử chỉ bóng gió thoáng qua nhất của tôi cũng đủ khiến anh ấy không kìm được hưởng ứng. Tôi vừa hở chỗ nào, lập tức anh ấy rút kiếm xông vài chọc ngay).

Tôi vừa kịp nằm xuống, anh ấy đã xán lại, ôm tôi từ đằng sau và hôn như mê mẩn tai tôi. Tôi nhắm mắt phó mặc, và cũng không thấy khó chịu bị con người này hôn kiểu ấy, con người tôi gọi là chồng, và khoảnh khắc này nhất định tôi không thể bảo rằng mình yêu chồng.

"Hôn mới thô vụng làm sao!" tôi thầm nhủ, trong khi cảm nhận đầu lưỡi buồn buồn của anh ấy, nhưng cũng không hẳn là ghê tởm — Ồ, phải, thậm chí tôi có thể phát hiện trong cái khả ố một gia vị ngọt ngào và thích thú là khác. Tôi không chối cãi rằng tôi ghê tởm anh ấy, nhưng thấy con người này chỉ vì tôi mà đánh mất cả linh hồn, tôi lại thích làm cho anh ấy điên dại vì hạnh phúc. Tóm lại, con người tôi biết tách biệt tình yêu và lạc thú, bằng cách không coi trọng anh ấy — cho anh ấy là người khả ố, gây cảm giác ghê tởm, và đồng thời vẫn dắt tay anh ấy vào vương quốc của lạc thú, và bản thân tôi sau đó cũng đắm chìm vô vọng trong ấy. Đương nhiên, thoạt đầu tôi lạnh như băng. Chỉ cần nghĩ mình đã thành công trong việc thúc chồng càng ngày càng điên cuồng hơn ra sao tôi đã thấy bàng hoàng, và tôi đã quỷ quyệt quan sát anh ấy thở dồn, thở dồn mãi, cho đến khi tôi cũng mất trí hệt như anh ấy.

Hôm nay tôi cũng biểu diễn những thủ thuật ban ngày đã luyện tập kỹ với Kimura, chăm chú theo dõi xem hai

người đàn ông này khác nhau ở điểm nào, và thử tách họ ra để thưởng thức riêng từng người. Anh ấy thật thô vụng và khô cứng so với người bạn tình ban ngày của tôi! Tôi động lòng, và bỗng nổi cơn hưng phấn tự lúc nào chẳng biết. Tôi ôm chặt người đàn ông này hệt như đã từng ôm Kimura, quàng tay lên cổ anh ấy và áp sát vào người anh ấy. (Thế mới chứng tỏ ngươi là một mụ đàn bà dâm đãng, chắc anh ấy sẽ bảo như vậy). Tôi không nhớ rõ đã từng ôm anh ấy bao nhiêu lần, đúng lúc tôi vừa dẫn anh ấy đến tột đỉnh hoan lạc sau vài phút thao tác chuẩn bị, thân người anh ấy bỗng run lên, mềm oặt và đổ ập xuống tôi. Tôi biết ngay có chuyện không bình thường... "Anh Anata, anh, anh", tôi gọi, nhưng miệng anh ấy chỉ thốt không thành lời, không sao hiểu nổi, và một cái gì ấm ấm nhỏ xuống má tôi, chảy trêm mặt tôi, nước dãi ứa ra từ cái miệng há hốc của anh ấy...

18, tháng Tư.

Tôi lập tức nhớ lại những việc cần làm trong các trường hợp tương tự mà bác sĩ Komada đã căn dặn. Tôi từ từ trườn khỏi anh ấy, người tôi đã co rúm dưới sức nặng tấm thân bất động của anh ấy, nó to và nặng như thể vụt tăng trọng lượng đúng lúc sụp xuống. Tôi nhấc dần đầu mình dưới đầu anh ấy ra, khá vất vả, vì tôi biết cần nhất là để đầu anh ấy không cử động. Trời ơi, đầu tiên tôi bỏ cặp kính trên gương mặt anh ấy ra, nó làm phiền tôi. Không thể tả bộ mặt không kính ấy trông khủng khiếp thế nào, các thớ thịt thì rệu rạo, cặp mắt nửa khép nửa mở. Tôi ra khỏi giường, hết sức thận trọng lật ngửa anh

ấy. Tôi lại nhét đủ thứ gối đệm xuống dưới để tôn cao đầu anh ấy. Không kể cặp kính, anh ấy hoàn toàn trần truồng, (tôi cũng chẳng có gì ngoài đôi hoa tai trên người) nhưng tôi không mặc quần áo cho anh ấy, vì cần tránh mọi cử động, chỉ đắp hờ chiếc áo ngủ lên trên.

Tôi nhận ra, toàn bộ nửa người bên trái anh ấy đã tê liệt. Nhìn chiếc đồng hồ trên mặt tủ, tôi thấy đã một giờ ba phút. Tôi chợt nhận ra đèn tuýp vẫn sáng trưng. Tôi tắt đèn, bật ngọn đèn nhỏ trên chiếc bàn đêm và choàng một tấm khăn lên chao đèn. Tôi gọi điện thoại cho bác sĩ Kodama và Toshiko, bảo họ đến ngay. Tôi hạ lệnh cho Toshiko đi đánh thức nhà bán đá và mua lấy vài cục đá. (Tôi tưởng mình bình tĩnh, nhưng sao bàn tay cầm ống nói vẫn run run). Bốn mươi phút sau Toshiko đến. Tôi đang tìm túi chườm đá và túi nước trong bếp thì nó đến, đặt đá vào bồn rửa, nhìn sâu vào mắt tôi dò thái độ, rồi thản nhiên đập đá. Tôi kể vắn tắt về tình trạng bố nó, nó không tỏ thái độ, như thể bây giờ hoảng hốt lên là vô nghĩa, chỉ gật đầu và tiếp tục đập đá, bình thường như để chuẩn bị cho một bữa ăn.

Hai mẹ con tôi vào phòng ngủ, chườm đá và nước lạnh vào nửa người tê liệt của anh ấy. Chúng tôi không nói gì với nhau, cũng chẳng nhìn nhau, cố tránh không xúc phạm nhau.

Bác sĩ Kodama đến lúc hai giờ. Tôi để Toshiko lại giường người bệnh và ra đón bác sĩ ở cửa. Tôi hấp tấp kể cho ông nghe những việc vừa xảy ra, những điều tất nhiên tôi giấu Toshiko. Tôi lại đỏ mặt. Bác sĩ khám cẩn thận.

"Xin bà cho mượn chiếc đèn pin", ông ta soi đèn khám phản ứng thị giác người bệnh. "Tôi có thể mượn một chiếc đũa được chứ?" Toshiko vào bếp đem ra hai chiếc.

"Tôi muốn bật đèn sáng một lúc", ông ta vừa khám vừa ra hiệu cho chúng tôi bật đèn tuýp, rồi di di đầu đũa nhiều lần từ đầu ngón chân tới gót bàn chân, chậm rãi, đầu tiên chân phải rồi chân trái. (Về sau, bác sĩ Kodama giải thích rằng làm thế để thử phản ứng Babinski, nếu gót một trong hai bàn chân rúm lên trên, có thể kết luận là ở nửa bên kia đã xuất hiện tình trạng chảy máu não. "Ở chồng bà, chúng ta đành phải phỏng đoán là một phần nửa bên phải bộ não đã tê liệt", ông ta kết luận). Đoạn ông ta bỏ tấm chăn phủ trên người bệnh ra, kéo chiếc áo ngủ xuống. Lúc ấy Toshiko và bác sĩ Kodama mới biết chồng tôi không mặc gì trên người. Cả hai nín thở khi nhìn thấy nửa người dưới trần truồng của người bệnh dưới ánh đèn huỳnh quang. Tôi lại càng xấu hổ.

Thật không thể tưởng tượng nổi, một tiếng đồng hồ trước đây tấm thân này còn nằm trên người tôi. Biết bao lần thân thể tôi bị người đàn ông này ngắm nghía, và thậm chí chụp ảnh nhưng chưa bao giờ tôi quan sát kỹ thân thể anh ấy từ một góc độ như vậy. Có thể tôi cũng làm được, nhưng tôi đã tránh né. Những lúc anh ấy không có gì trên người, tôi thường ôm chặt lấy anh ấy, áp sát vào anh ấy để khỏi phải nhìn thấy gì hết. Anh ấy thuộc lòng cơ thể tôi đến từng lỗ chân lông. Tôi chẳng biết gì về cơ thể anh ấy, còn lâu mới được như tôi biết về Kimura, và tôi cũng chẳng muốn biết làm gì. Có thể dễ dàng hình

dung rằng nếu thấy, tôi chỉ càng ghê tởm. Thật khó tin nổi tôi đã ngủ với một người đàn ông tội nghiệp thế này. Người ta bảo chân tôi vòng kiềng, nhưng bây giờ nhìn thấy anh ấy nằm đó, tôi thấy rõ ràng chân tay anh ấy còng queo hơn nhiều. Bác sĩ Kodama dạng hai chân anh ấy thành một góc sáu mươi độ, để hạ bộ được buông lỏng tự do, rồi ông di đầu đũa từ đầu gối, dọc theo mặt trong cặp đùi, đến tận háng. (Tôi cũng đề nghị ông giải thích, và được biết làm như vậy để thử phản ứng cơ bắp của dương vật. Bác sĩ Kodama gọi đó là phản ứng Cremaster). Ông gãi gãi hai, ba lần vế đùi phải, rồi vế trái chồng tôi. Nửa hạ bộ bên phải khẽ động đậy như một con ốc biển, trong khi nửa bên kia hầu như bất động. Toshiko và tôi không biết nên nhìn đi đâu. Cuối cùng Toshiko bỏ ra ngoài. Sau đó bác sĩ đo nhiệt độ và áp huyết. Chiếc cặp nhiệt độ không cho dấu hiệu bất thường. Huyết áp khoảng 190. Bác sĩ Kodama phỏng đoán, hiện tượng chảy máu nội tạng đã có tác dụng hạ thân nhiệt. Xong xuôi, ông ngồi cạnh giường theo dõi sức khỏe người bệnh gần hai tiếng đồng hồ. Ông lấy 100 gram máu ven, tiêm vào một dung dịch đặc gồm 50% đường nho, *theophullin*, *vitamin BI* và *vitamin K*.

"Chiều tôi đến, nhưng có lẽ bà nên mời cả giáo sư Aiba", ông nói. Ông không đề nghị tôi cũng có ý định mời giáo sư Aiba.

"Tôi có nên báo họ hàng biết không?"

"Hãy đợi một chút", bác sĩ thận trọng đáp.

Bác sĩ Kodama ra về lúc bốn giờ sáng. Tôi đưa ông ra cửa, và nhờ ông phái một y tá đến.

Bà Baya đến lúc bảy giờ. Toshiko trở về Sekitamachi, hẹn chiều nay trở lại.

Tôi chờ cho Toshiko đi khỏi, gọi điện cho Kimura. Tôi kể tỉ mỉ chuyện cho chàng và bảo, có lẽ bây giờ chưa nên đến thăm người bệnh. Chàng vẫn nài nỉ muốn đến, vì chàng hết sức lo lắng. Tôi giải thích, người bệnh tuy đã liệt nửa người và mất giọng, nhưng tôi không thể đoán chắc rằng anh ấy đã hoàn toàn bất tỉnh, thấy mặt chàng chỉ e anh ấy xúc động. Kimura hứa sẽ không đặt chân vào phòng người bệnh và khẩn khoản xin gặp tôi trước cửa nhà.

Gần chín giờ, chồng tôi bắt đầu ngáy. Bình thường anh ấy vẫn ngáy, nhưng hôm nay ngáy rất to và tôi có cảm giác không bình thường. Nghĩa là tuy đang hôn mê, anh ấy còn giữ được chút ít ý thức cho tới phút này, nhưng bây giờ dường như anh ấy lại hoàn toàn rơi vào trạng thái hôn mê. Tôi lại gọi Kimura, bảo tình hình như thế, chàng có thể đến phòng người bệnh.

Mười một giờ trưa bác sĩ Kodama gọi điện. Vừa rồi, ông đã liên hệ với giáo sư Aiba, hai giờ chiều giáo sư sẽ đến, ông cũng vậy.

Quá mười một rưỡi, Kimura đến, nhân giờ giải lao giữa các tiết dạy. Chàng vào phòng người bệnh, ngồi cạnh giường một lúc. Tôi theo dõi anh ấy. Kimura ra ngồi ghế còn tôi ngồi giường. (Đấy là giường tôi, vì chồng tôi đã lần sang với tôi đêm qua). Chúng tôi trao đổi đôi ba lời. Tiếng ngáy nổi lên, to khác thường, nghe như tiếng sấm động xa xa. (Liệu đây là ngáy thật hay vờ, tôi chợt nghi

ngờ. Kimura đọc thấy điều đó trên mặt tôi, hình như chàng cũng nghĩ vậy. Nhưng chúng tôi chỉ ngồi lặng lẽ).

Một giờ Kimura ra về.

Lát sau, một cô y tá đến, cô Koike, xinh xắn, bé nhỏ, hai mươi bốn tuổi. Cuối cùng là Toshiko. Tôi tranh thủ đi ăn, từ tối hôm qua chưa có gì vào bụng.

Hai giờ, giáo sư Aiba đến khám, bác sĩ Kodama đưa ông đến. Kết quả gần giống như hôm qua, nhưng trạng thái hôn mê tăng lên, và anh ấy hơi sốt, cặp nhiệt độ chỉ 38 độ 2. Giáo sư cũng thử phản ứng Babinski, nhưng không thử phản ứng với dương vật. Theo giáo sư, nên phòng cả trường hợp chảy máu, ông cho bác sĩ Kodama những chỉ dẫn cụ thể, lúc nói, ông dùng nhiều thuật ngữ y học tôi không hiểu.

Hai bác sĩ vừa đi khỏi, nhà xoa bóp xuất hiện đúng giờ quy định hàng ngày. Toshiko tiếp ông ta ở cửa, hất đầu về phía phòng người bệnh và chì chiết: “Đấy, kết quả xoa bóp của ông đấy!” rồi chẳng nói chẳng rằng mời ông ta ra khỏi cửa. Toshiko nghe bác sĩ Kodama giải thích: “Xoa bóp mạnh như thế hai tiếng đồng hồ liên tục chắc chắn có hại. Có thể nguyên nhân nằm ở đó” (cũng có thể bác sĩ Kodama hiểu rõ nguyên nhân thực sự, và đổ tội cho nhà xoa bóp để an ủi tôi).

“Trời đất ơi, tôi làm gì thế này! Biết thế tôi không giới thiệu hắn cho ông nhà”, bà Baya khốn khổ không ngớt tự dằn vặt.

Khoảng ba giờ chiều, Toshiko bảo tôi: “Mẹ đi nghỉ một chút đi”.

Đáng lẽ tôi cần nghỉ ngơi đôi chút. Nhưng người bệnh

nằm đó, Toshiko và cô y tá canh chừng, phòng khách thì đầy cảnh đi ra đi vào, ngay cả khi nó không ở đó. Tủ và ngăn bàn nó cũng khóa chặt, hiếm khi tôi đặt chân vào phòng này. Chẳng còn cách ı.ào ngoài lên phòng làm việc của anh ấy. Tôi trải mấy cái đệm lên sẵn sàng nằm ngủ. Tôi và cô y tá sẽ phải thay phiên nhau nằm đây một thời gian.

Tôi duỗi người, mệt rũ, nhưng không sao ngủ được, cố nhắm mắt cũng chẳng xong. Tôi sốt ruột muốn ghi lại những việc từ tối qua, và cứ nằm mà ghi.

(Tôi đã đem nhật ký và bút mực lên đây, lựa lúc Toshiko không để ý). Tôi ghi mất một tiếng rưỡi, rồi giấu nhật ký sau giá sách, xuống nhà, như thể vừa ngủ dậy. Đã gần năm giờ. Tôi vào phòng người bệnh. Chồng tôi có vẻ tỉnh táo hơn, mở mắt nhìn quanh. Mọi người bảo anh ấy như thế đã hai mươi phút. Vậy là chồng tôi ngủ mê mệt bảy tiếng đồng hồ liên tục, từ chín giờ sáng đến lúc này.

Cô y tá Koike bảo: "Ôi may quá, ông tỉnh rồi". Cô giải thích, quá hai mươi tư tiếng đồng hồ bất tỉnh là nguy kịch lắm. Nửa người bên trái anh ấy hình như vẫn liệt.

Năm rưỡi, người bệnh há miệng như định nói gì. (Âm thanh phát ra vẫn không ai hiểu, nhưng tôi thấy hình như rõ ràng hơn sáng nay, sau lúc xảy ra sự cố). Anh ấy chậm chạp cử động tay trái, chỉ xuống dưới. Chắc anh ấy cần đi tiểu, tôi đưa bô ra, nhưng không xong. Anh ấy tỏ vẻ hết sức khổ sở.

"Anh muốn đi tiểu phải không?" tôi hỏi, anh ấy gật đầu, tôi lại đưa bô, nhưng lần này cũng không xong. Đã lâu anh ấy không đi, bụng cương lên, chắc đau lắm. Tôi

sực nhớ có lẽ các cơ ở bọng đái cũng đã liệt. Tôi vội gọi điện hỏi bác sĩ Kodama, phải dùng một ống thông, và cô y tá Koike xử lý. Lượng nước tiểu rất lớn. Bảy giờ chúng tôi tiếp cho người bệnh ít sữa và nước quả bằng cọng rơm.

Mười rưỡi, bà Baya ra về, hoàn cảnh gia đình không cho phép bà ngủ lại và bà ở đến quá giờ quy định thế này đã là quý hóa lắm rồi.

Toshiko hỏi tôi: "Con phải làm gì bây giờ?" nghe như thể nó định hỏi: "Con có thể ngủ lại, không sao, nhưng mẹ có muốn không?"

"Làm gì tùy con. Dù sao bố cũng đỡ hơn một chút, không cần lo lắng nữa. Nếu tình hình xấu đi, mẹ sẽ gọi điện" tôi đáp. Nó bằng lòng và trở về Sekitamachi.

Người bệnh thiêm thiếp, nhưng có vẻ không ngủ say.

19, tháng Tư.

... Nửa đêm, cô y tá Koike và tôi ngồi lặng lẽ, đầu óc trống rỗng, trong phòng người bệnh. Để ánh sáng không hắt vào người bệnh, chúng tôi đọc báo và tạp chí dưới ánh sáng đèn lờ mờ và cố giết thời gian. Tôi bảo cô Koike đi nghỉ một lát, nhưng cô không nghe. Năm giờ, trời đã rạng, cô mới chịu đi ngủ.

Những tia nắng đầu tiên lọt qua khe cửa dường như đánh thức người bệnh khỏi giấc ngủ yên. Tôi không hay biết anh ấy quay lại nhìn tôi, cặp mắt lờ đờ nửa khép nửa mở. Tôi ngồi trên chiếc ghế cạnh giường, chẳng hiểu anh ấy nhìn tôi thật hay chỉ giả bộ như vậy. Tôi có cảm giác cặp mắt anh ấy đang tìm kiếm tôi. Anh ấy mấp máy môi

như định nói điều gì. Giọng anh ấy yếu ớt và mơ hồ, tôi không nghe rõ, chỉ thoáng nhận ra hình như anh ấy thì thầm cái tên "Kimura". Hay đấy là tôi tự huyễn hoặc? Đoạn, anh ấy lại mấp máy, thì thầm những âm thanh mơ hồ nhưng chắc chắn tôi đã nghe rõ từ "Kimura". (Có lẽ anh ấy cũng đủ khả năng diễn đạt nốt phần còn lại, nhưng chắc ngượng, và tìm cách thì thào mơ hồ như thế để chữa ngượng chăng?) Một vài lần lặp đi lặp lại như vậy, rồi bảy giờ bà Baya đến, lát sau Toshiko cũng có mặt. Cô y tá Koile dậy lúc tám giờ.

Tám rưỡi, người bệnh ăn sáng: một bát cháo, lòng đỏ trứng và nước táo ép, tôi dùng thìa bón. Rõ ràng anh ấy thích tôi phục vụ hơn cô y tá Koike. Hơn mười giờ, anh ấy thấy muốn đi ngoài, tôi vội lấy dụng cụ, nhưng anh ấy không đi nổi. Cô y tá định dùng ống thông, nhưng hình như anh ấy không muốn, gạt tay ra hiệu cất ống thông. Chẳng còn cách nào, tôi đành chìa bô ra lần nữa. Mười phút trôi qua chồng tôi vẫn bất lực. Anh ấy tỏ vẻ hết sức nôn nóng. "Chắc ông thấy khó chịu, nhưng ta thử một lần nữa nhé? Nhất định ông sẽ thấy người nhẹ hơn!" cô y tá Koike thuyết phục anh ấy như nói với một đứa trẻ và lại mang ống thông đến. Người bệnh thì thầm những tiếng không rõ ràng và cố giơ tay ra hiệu. Cô Koike, Toshiko và tôi, cả ba cùng ra sức hỏi anh ấy muốn gì. Tôi cảm thấy anh ấy tìm cách bảo tôi rằng: "Nếu không dùng ống thông không xong, thì em phải tự tay làm, còn cô Koike và Toshiko phải lánh đi chỗ khác". Toshiko và tôi phải vất vả lắm mới thuyết phục nổi anh ấy là ống thông phải do một y tá thành thạo nghề sử dụng và anh ấy phải để cho cô Koike phục vụ. Khoảng mười hai giờ, người bệnh

ăn trưa, gần giống bữa sáng, anh ấy có vẻ ăn rất ngon miệng.

Kimura đến lúc mười hai rưỡi. Tôi đón chàng ở cửa ngoài, kể lại việc người bệnh đã tỉnh, trí óc dần dần trở lại, nhiều lần gọi tên Kimura về nhiều việc khác. Tôi đề nghị chàng ra về.

Lát sau, khoảng một giờ hơn, bác sĩ Kodama đến thăm. Theo ông, diễn biến bệnh tình đến đây là khá thuận lợi, nhưng vẫn cần phải thận trọng hơn nữa. Cứ như hiện thời thì có thể hy vọng mọi sự sẽ tốt đẹp. Huyết áp nằm giữa khoảng cao nhất là 165 và thấp nhất là 110, thân nhiệt thì giảm xuống 37 độ 2. Hôm nay bác sĩ cũng thử lại phản ứng Babinski và phản ứng Cremaster. (Tôi rất lo, không biết người bệnh sẽ tỏ thái độ ra sao khi bị kiểm tra phản ứng của hạ bộ, nhưng anh ấy chỉ trân trân nhìn vào khoảng không, cặp mắt trống rỗng, lờ đờ, và phó mặc mọi chuyện). Anh ấy lại được tiêm *vitamin, theophyllin* và đường nho.

Tôi đã cố gắng không để họ hàng hay biết về bệnh tình chồng tôi. Nhưng dần dần, ở trường đại học chỗ anh ấy làm việc người ta đồn đại, và chiều chiều, tôi thường phải tiếp khách, hay trả lời điện thoại. Hoa, quả gửi đến tới tấp. Bà chủ của Toshiko ở phố Sekitamachi cũng đến, nghe nói chồng tôi mắc chứng bệnh như người chồng đã quá cố của bà và ra sức bày tỏ lòng thông cảm chân thành. Bà mang đến một bó hoa bằng lăng hái từ vườn nhà, Toshiko đem cắm vào phòng người bệnh.

"Bố ơi, bà chủ chỗ con mang hoa vườn nhà đến này", nó vừa nói vừa quan sát bố, và đặt một cành hoa cho

người bệnh nhìn rõ. Trong số các lẵng quả gửi tới, có cam đường là thứ anh ấy rất thích, tôi đem vắt vài quả lấy nước cho anh ấy uống.

Bây giờ, tôi bảo cô Koike và Toshiko canh chừng người bệnh và lên phòng, ghi nhật ký rồi chợp mắt...

Bây giờ tôi buồn ngủ thật. Phải ngủ bù. Không rõ tôi đã ngủ bao lâu, ngủ thật say. Toshiko ra về lúc tám giờ, sau bữa ăn tối. Bà Baya rời khỏi nhà tôi lúc chín rưỡi...

29, tháng Tư.

Đã quá nửa đêm, tôi nghe tiếng chuông một giờ điểm. Cô y tá Koike lên gác ngủ.

Tôi thay phiên cô thức canh người bệnh. Lúc chập tối, anh ấy hơi mơ màng rồi thiếp đi một chút, nhưng mười phút sau khi cô Koike đi khỏi, tôi có cảm giác anh ấy lại tỉnh giấc. Trong bóng tối không phân biệt rõ, nhưng tôi thấy hình như anh ấy khẽ cử động và hé miệng. Tôi nhìn trộm một thoáng, thấy anh ấy mở mắt, chẳng biết từ bao giờ. Vậy là tôi không lầm. Cặp mắt anh ấy lướt qua tôi, nhìn ra phía sau. Anh ấy nhìn lọ hoa bằng lăng ư? Phải, hình như cặp mắt anh ấy dừng lại ở đó. Ngọn đèn ngủ bị giảm sáng, chỉ một phần căn phòng còn le lói, đủ để đọc báo. Lọ hoa bằng lăng đặt giữa ranh giới quầng sáng và bóng tối, tỏa hương dìu dịu. Anh ấy dán mắt vào bóng hoa sáng dịu đó, dường như không để tâm đến nó, trầm ngâm. Chẳng hiểu vì sao tim tôi nhói lên.

Hôm qua, lúc Toshiko đem hoa vào phòng người bệnh, bảo: “Bà chủ chỗ con tặng hoa vườn nhà đây bố này”, tôi thấy câu nói của nó thật không cần thiết, và

nghĩ: "Ai biết Toshiko làm thế có ý gì". — Rõ ràng người bệnh đã nghe nó nói và hiểu được. Nhưng dù không nghe, không hiểu chăng nữa, nhìn lọ hoa nhất định anh ấy liên tưởng tới khoảnh vườn ở Sekitamachi, nơi có loại hoa hiếm có này, rồi lại nhớ đến căn phòng hẻo lánh ấy, và bao nhiêu sự kiện của những đêm đã qua sống dậy. Có thể lo lắng của tôi là không cần thiết, nhưng nhìn anh ấy, tôi cứ có cảm giác đằng sau cặp mắt trống rỗng, không cảm xúc kia là những hình ảnh ấy. Tôi vội che bớt luồng sáng chỗ lọ hoa...

... Sáng sớm, lúc bảy giờ, tôi đem lọ hoa bằng lăng ra ngoài, thay vào đó một bình hoa hồng...

... Bác sĩ Kodama đến thăm bệnh nhân lúc một giờ chiều. Nhiệt độ cơ thể chồng tôi đã hạ xuống 36 độ 8. Huyết áp lại tăng, cao nhất 185, thấp nhất 140, vì thế bác sĩ cho tiêm *Neo-hypotonin*. Hôm nay, bác sĩ lại kiểm tra phản ứng của hạ bộ. Tôi tiễn ông ra tận cổng, kể tình hình như mọi lần. Sáng nay đáng lẽ cô y tá Koike dùng ống thông, vì bọng đái người bệnh vẫn liệt, nhưng lần nào người bệnh cũng sợ hãi thao tác ấy, và nhìn chung, bất kể điều gì dù nhỏ nhất hình như cũng ám ảnh anh ấy. Anh ấy rất hay nổi nóng, và khả năng cử động hạn chế của chân tay và miệng lại càng làm anh ấy sốt ruột. Tôi xin bác sĩ Kodama một lời khuyên. Bác sĩ quyết định cho người bệnh uống *luminal* để trấn tỉnh và gây ngủ...

... Buổi sáng không thấy mặt Toshiko, năm giờ chiều nó mới mò tới... Khoảng mười giờ, chúng tôi nghe tiếng người bệnh ngáy, khác hẳn hôm qua, hình như đấy là dấu

hiệu ngủ say. Lượng *luminal* tiêm ngay sau bữa tối đã bắt đầu phát huy tác dụng.

Toshiko cúi nhìn gương mặt đang ngủ của chồng tôi, bảo: "Hay quá. Bố ngủ say rồi". Rồi nó quay gót ra về. Lát sau bà Baya cũng ra về. Tôi bảo cô y tá Koike lên gác ngủ. Mười một giờ kém điện thoại reo. Đó là Kimura.

"Xin lỗi bà, tôi gọi điện thoại hơi muộn", chàng rào đón. (Có phải Toshiko báo cho chàng, tôi hiện đang một mình không?) "Tình hình thế nào, xin bà cho tôi biết".

Tôi lần lượt kể mọi chuyện, và bảo chàng, thuốc ngủ đã phát huy tác dụng, chồng tôi đang ngủ say và ngáy nữa.

"Tôi có được phép đến chỗ bà bây giờ, xem tình hình ra sao không ạ?"

"Nếu anh đến, hãy đợi tôi ở cổng sau, ngoài vườn và đừng bấm chuông. Nếu không thấy tôi ra, anh sẽ hiểu rằng không tiện và xin anh ra về", tôi thầm thì vào máy. Mười lăm phút sau, tôi nghe tiếng chân thận trọng ngoài vườn. Người bệnh vẫn ngáy đều. Tôi dẫn chàng vào cửa sau, trò chuyện với chàng nửa tiếng trong phòng bà giúp việc...

... Lúc tôi trở vào phòng người bệnh, tiếng ngáy vẫn không hề giảm.

21, tháng Tư.

... Một giờ chiều, bác sĩ Kodama đến khám bệnh. Huyết áp 180-136, thấp hơn hôm qua một chút, nhưng cũng chẳng có lý do gì để bớt lo.

"Giá huyết áp giảm xuống 170, và khoảng cách trên

50 thì tốt...", bác sĩ nói. Nhiệt độ cơ thể cuối cùng đã trở lại mức bình thường, 36 độ 5. Sáng nay, nước tiểu cũng thoát ra theo đường tự nhiên, tuy còn vất vả, anh ấy đi vào bô. Không có gì đáng phàn nàn về chuyện ăn uống, anh ấy ăn ngon miệng, ăn hết khẩu phần, nhưng trước mắt chúng tôi chỉ cho ăn cháo và nước quả ép.

Hai giờ, tôi giao phó người bệnh cho cô y tá Koike, lên gác viết nhật ký và ngủ đến năm giờ...

Lúc trở dậy xuống phòng người bệnh, tôi thấy Toshiko đã có mặt. Năm rưỡi, nửa tiếng trước giờ ăn tối, chúng tôi lại tiêm cho anh ấy một liều thuốc ngủ. Thuốc chỉ bắt đầu hiệu nghiệm sau bốn, năm tiếng đồng hồ, nên tốt nhất là hàng ngày tiêm vào giờ này để đến đêm người bệnh ngủ ngon, chúng tôi nhắc cô y tá Koike đừng để người bệnh biết mũi tiêm chứa thuốc ngủ, anh ấy nên tưởng đấy là *antihyperonikum,* thuốc hạ huyết áp...

Sáu giờ. Khi bữa ăn tối được mang tới giường, anh ấy mấp máy môi như định nói điều gì. Anh ấy nhắc đi nhắc lại một từ, nhưng chúng tôi không ai hiểu. Tôi cầm thìa, định bón cháo, nhưng anh ấy ngăn tay tôi, mấp môi lần nữa. Tưởng anh không muốn tôi bón, tôi trao thìa cho Toshiko, nhưng vẫn không thành. Tiếp đến là cô y ta Koike, nhưng hình như không phải vấn đề ai phục vụ. Dần dần tôi hiểu ra, anh ấy bảo: "*Bi-fu-te-ki, Bi-fu-te-ki*". Thật không thể tưởng tượng nổi, nhưng đấy chính là điều anh ấy định nói, chẳng phải điều gì khác.

"Bít-tết, bít-tết", anh ấy thì thào và khẩn khoản nhìn tôi, rồi nheo mắt.

Bản thân tôi có thể hiểu anh ấy muốn gì, nhưng hai

người kia thì chịu. (Cũng rất có thể tối nay Toshiko may chăng lại hiểu). Tôi khẽ lắc đầu, hai người kia không nhận thấy, như muốn để anh ấy hiểu rằng: "Bây giờ anh không được phép nghĩ đến những thức ấy. Phải chịu khó kiên nhẫn một chút". Chẳng biết anh ấy có hiểu không? Dẫu sao anh ấy không nói gì thêm, ngoan ngoãn há miệng nuốt thìa cháo từ tay tôi bón...

Toshiko ra về lúc tám giờ. Chín giờ đến lượt bà Baya.

Mười giờ: người bệnh ngáy và ngủ say. Tôi bảo Koike lên gác. Đúng mười một giờ có tiếng chân ngoài vườn. Tôi dẫn chàng vào cửa sau, đến phòng bà giúp việc. Mười hai giờ chúng tôi chia tay nhau. Tiếng ngáy vẫn không giảm.

22, tháng Tư.

... Tình trạng sức khỏe chồng tôi không thay đổi. Huyết áp hơi cao hơn hôm qua. Nhờ thuốc ngủ, đêm anh ấy ngủ say hơn, nhưng ban ngày bị hành hạ bởi những linh cảm mơ hồ, nên đâm ra bẳn tính và nôn nóng. Bác sĩ Kodama bảo anh ấy cần ngủ mỗi ngày trên mười hai tiếng, nhưng anh ấy chỉ ngủ thật sự được sáu, bảy tiếng, thời gian còn lại chỉ lơ mơ gà gật, khó gọi là ngủ. (Kinh nghiệm nhiều năm chung sống cho tôi biết, khi ngáy anh ấy không ngủ say, cùng lắm chỉ đạt tới trạng thái nửa thức nửa ngủ. Thậm chí nhiều khi tôi nghĩ anh ấy ngáy vờ). Được sự đồng ý của bác sĩ Kodama, từ mai trở đi mỗi ngày chúng tôi sẽ tiêm cho anh ấy hai liều thuốc ngủ, một buổi sáng và một buổi chiều...

Toshiko ra về như mọi ngày, lát sau đến lượt bà Baya.

Mười giờ người bệnh bắt đầu ngáy. Mười một giờ có tiếng chân ngoài vườn...

23, tháng Tư.

... Đã một tuần trôi qua từ ngày xảy ra sự cố. Chín giờ sáng. Ăn sáng xong, nhân lúc cô y tá Koike đem khay vào bếp, chúng tôi còn lại một mình, anh ấy mấp môi: "Nhật ký, nhật ký", anh ấy thì thào. So với mấy từ *Bi-fu-te-ki* hôm qua, tiếng hôm nay nghe rõ hơn nhiều.

"Nhật ký, nhật ký", chồng tôi có vẻ lo lắng về cuốn nhật ký.

"Anh muốn ghi nhật ký ư? Có sớm quá không?" Anh ấy thu hết sức lực lắc đầu.

"Không à? Anh vừa bảo nhật ký đấy thôi?" tôi hỏi.

"Nhật ký của em!" anh ấy đáp.

"Nhật ký của em ư?"

Anh ấy gật đầu: "Phải nhật ký của em sao rồi?"

"Anh biết đấy, có bao giờ em ghi nhật ký đâu". Tôi thản nhiên đáp. Một nụ cười mơ hồ thoáng qua trên khóe miệng anh ấy, anh ấy gật đầu, như muốn nói rằng: "Ừ, tất nhiên, anh biết rồi".

Lần đầu tiên từ khi ngã bệnh anh ấy lại mỉm cười, dẫu chỉ thoáng qua, một nụ cười bí ẩn, tôi không dò đoán nổi ý nghĩa.

Cô y tá Koike sang phòng khách ăn sáng sau khi đem khay vào bếp. Mười giờ, cô vào phòng người bệnh, lại gần giường xoay lưng về phía tôi, lặng lẽ cầm ống tiêm định tiêm vào cánh tay người bệnh.

"Tiêm thuốc gì đấy?" anh ấy hỏi, hơi nghi ngờ vì chưa bao giờ phải tiêm buổi sáng.

"Huyết áp của ông hơi cao nên cần phải tiêm thuốc hạ huyết áp", cô y tá trả lời.

Một giờ chiều, bác sĩ Kodama đến. Hai rưỡi, người bệnh bắt đầu ngáy, tôi tranh thủ lên gác. Năm giờ, tôi xuống nhà, tiếng ngáy đã tắt. Tôi hỏi Koike, được biết anh ấy ngủ say độ một tiếng đồng hồ, rồi nhiều lần thức giấc và lại mơ màng thiếp đi. Vậy là thuốc chỉ hiệu nghiệm về đêm, ban ngày chẳng giúp được gì.

Sau bữa tối, chúng tôi lại tiêm cho anh ấy mũi thứ hai như thường lệ. Đúng mười một giờ có tiếng chân ngoài vườn...

24, tháng Tư.

Hôm nay là chủ nhật thứ hai từ ngày chồng tôi ngã bệnh. Buổi sáng có mấy người đến thăm. Tôi không để họ vào nhà, nên họ lại đi ngay, chẳng kịp nhìn mặt người bệnh. Bác sĩ Kodama không đến. Tình trạng sức khỏe người bệnh không tiến triển đặc biệt. Toshiko đến lúc hai giờ. Bình thường nó hay đến vào chập tối, vào phòng người bệnh một lát, nhưng hôm nay nó đến sớm. Nó đứng cạnh người cha đang ngáy, dò nét mặt tôi và bảo: "Con tưởng hôm nay sẽ có nhiều khách...".

Thấy tôi không đáp, nó nói tiếp: "Mẹ có việc gì cần giải quyết không?... Hay mẹ ra ngoài một chút cho thoáng, ít ra hôm nay là chủ nhật!" Liệu có phải đó là ý nghĩ của nó không? Hay chàng đã nhờ nó nói giùm? Nếu thế sao hôm qua chàng không nói ngay, mà chẳng đả

động gì đến chuyện đó, có lẽ chàng không dám nói thẳng với tôi, phải nhờ đến miệng Toshiko...?

Hay Toshiko nghi ngờ chúng tôi, mặc dù chẳng có lý do gì hết?

Tôi bỗng hình dung giờ này chàng đang khao khát chờ tôi trong khách sạn ở Osaka... Không được ư?... Không thật ư?... Những hoang tưởng điên rồ ngấm ngầm ùa đến. Tôi muốn tự gạt bỏ: "Không thể thế được. Không thể...", nhưng dù phủ nhận khả năng ấy, ý nghĩ tự nó nhen lên, tôi không sao trốn thoát.

"Chàng đợi mình, mình phải làm gì bây giờ?"

Dù canh cánh bên lòng ý tưởng ấy, tôi cũng chẳng có thời gian đến đó. Không thể bỏ nhà đi lâu như vậy. Ôi, giá chủ nhật tuần sau...

Nhưng tôi vẫn áy náy, và bảo Toshiko: "Mẹ đi chợ Nishiki một tiếng là về ngay".

Tôi gọi một chiếc xe Riksha, phóng vội đến Nishiki, mua ít rau và thực phẩm, chứng tỏ mình đi chợ thật. Sau đó tôi đi Sanjoo-Teramochi, vào cửa hàng văn phòng phẩm quen thuộc từ trước mua mười cuộn giấy dó và một tấm bìa, bảo nhà hàng đóng vừa cỡ quyển nhật ký cũ, gói cẩn thận để khỏi nhàu rồi nhét xuống đáy túi đi chợ, dưới lớp rau. Tôi lên taxi ở phố Kawaramachi - hãy khoan, phải ghi ngay kẻo quên, tôi gọi điện cho chàng từ cửa hàng rau.

"Không, tôi ở nhà cả ngày, không đi đâu", chàng đáp. Giọng chàng như có vẻ chờ đợi tôi đề nghị điều gì, nhưng tôi chỉ trò chuyện với chàng vài phút...

Bốn giờ hơn, tôi lại về đến nhà. (Có lẽ tôi đã đi lâu

hơn một tiếng). Tôi giấu gói giấy sau mắc áo ngoài hành lang, rau và thực phẩm thì đưa vào cho bà Baya. Người bệnh vẫn đang ngủ, nhưng không ngáy nữa.

Tôi áy náy không yên vì mấy lời hôm qua của anh ấy: "Nhật ký của em ra sao rồi?" Sao bỗng nhiên chồng tôi lại hỏi, trong khi xưa nay anh ấy vẫn vờ như không hay biết gì hết? Lú lẫn chăng? Quên rằng mình không được phép tỏ rõ điều mình biết chăng? Hay anh ấy muốn nhắn nhủ tôi: anh thấy chẳng có lý do nào đóng vai thằng mù nữa. Khi tôi lúng túng không biết trả lời ra sao, nói: "Em có bao giờ ghi nhật ký đâu", anh ấy chỉ gật đầu: "Anh biết", và nụ cười khó hiểu ấy xuất hiện, như định bảo: "Đừng giả vờ nữa em!"

Dẫu sao, anh ấy muốn biết chắc tôi có tiếp tục ghi nhật ký từ dạo anh ấy ngã bệnh không. Nếu có, anh ấy muốn đọc bằng mọi giá. Tôi chỉ có thể cho rằng bây giờ không còn điều kiện đọc lén, anh ấy muốn tôi chính thức cho phép. Tôi phải chuẩn bị tinh thần, biết đâu dịp khác anh ấy sẽ thẳng thắn đề nghị như vậy. Tôi sẽ sẵn sàng lôi quyển nhật ký ghi các sự việc từ đầu năm đến 16 tháng Tư ra, đặt trước mặt anh ấy nếu anh ấy yêu cầu. Nhưng không bao giờ anh ấy được phép biết có một quyển nhật ký khác từ ngày 16 tháng Tư trở đi. Tôi sẽ bảo: "Đằng nào anh cũng đọc cả rồi, bây giờ em chẳng muốn giấu làm gì, vô nghĩa. Đưa anh xem cũng lại vô nghĩa nốt, nhưng nếu anh muốn, anh có thể đọc tùy thích. Anh sẽ thấy em chỉ ghi đến ngày 16 tháng Tư. Từ ngày anh lâm bệnh, em bận bịu, chẳng còn thời gian đâu mà ghi nhật ký". Và tôi sẽ mở cho anh ấy xem, từ ngày 17 trở đi chẳng có dòng nào,

anh ấy sẽ yên tâm. Tôi vừa mua giấy để chia quyển nhật ký làm hai tập, đóng lại, tập đầu đến ngày 16, tập sau dành cho sau này...

Tôi đã đi trong giờ nghỉ trưa thường lệ, nên vừa về đến nhà, vội vào phòng riêng một, hai tiếng để giải quyết mọi việc.

Năm rưỡi, tôi xuống nhà, bỏ quyển nhật ký vào ngăn bàn trong phòng khách.

Toshiko ra về sau bữa ăn tối như mọi ngày. Mười giờ tôi bảo cô Koike lên gác. Mười một giờ có tiếng chân ngoài vườn.

25, tháng Tư.

... Nửa đêm. Tôi tiễn chàng ra về, đóng cửa sau, rồi nghe ngóng tiếng ngáy trong phòng người bệnh khoảng một tiếng. Tin rằng anh ấy đã ngủ say, tôi sang phòng khách bắt tay vào việc đóng lại nhật ký.

Tôi để tập đầu, đến hết ngày 16 tháng Tư trong ngăn tủ, tập sau đem lên gác, giấu sau giá sách, xong xuôi cũng vừa hết một tiếng đồng hồ. Hai giờ, tôi lại có mặt bên người bệnh, hình như anh ấy ngủ yên suốt từ lúc trước đến giờ.

Một giờ chiều có bác sĩ Kodama đến thăm. Không có biến đổi gì đặc biệt. Mấy ngày gần đây huyết áp người bệnh ở vào khoảng 180 và 190. Bác sĩ nghiêng đầu, cảnh giác: “Giá huyết áp hạ bớt một chút!”... Ban ngày người bệnh vẫn thiếu ngủ.

Mười một giờ có tiếng chân ngoài vườn...

28 tháng Tư.

Mười một giờ. Ngoài vườn...

29, tháng Tư.

Mười một giờ. Ngoài vườn...

30, tháng Tư.

Một giờ chiều, bác sĩ Kodama đến. Ông nói: "Có lẽ đầu tuần sau nên mời ngay giáo sư Aiba tới".

... Mười một giờ. Ngoài vườn...

1, tháng Năm.

Chủ nhật thứ ba từ ngày xảy ra sự cố... Toshiko có mặt đúng giờ như những Chủ nhật khác, hai giờ chiều, đúng sự chờ đợi của tôi. Nó ra vẻ nghe ngóng hơi thở của bố và bảo: "Mẹ có định đi đâu không, hay mẹ ra ngoài đi dạo một chút cho đỡ căng thẳng?" Thấy tôi do dự, nó khích lệ: "Mẹ đừng lo, bố ngủ rồi... Mẹ cứ đi đi. Bồn tắm ở Sekitamachi hôm nay có nước nóng đấy, mẹ ghé qua một lát mà tắm".

Đoán có chuyện gì, tôi đáp: "Ừ, mẹ đi một tiếng thôi", rồi cầm túi ra khỏi nhà. Tôi đến thẳng phố Sekitamachi. Bà chủ nhà đi vắng. Kimura ngồi một mình trong căn phòng vắng vẻ của Toshiko. Toshiko đã gọi điện bảo chàng: "Hôm nay bà chủ đi Wakayama, tối mới về. Em phải lại đằng nhà chăm sóc bố. Ông vui lòng đến trông nhà giúp em vài tiếng được không. Tối em sẽ có mặt". Và

chàng đã đến. Bồn tắm không có nước nóng, nhưng Kimura ở đây...

Đã nửa tháng nay chúng tôi mới có dịp trò chuyện lâu, nhưng tôi cũng không đủ tâm trí cho cuộc gặp gỡ. Tôi thấy người bồn chồn thế nào ấy và không đủ khả năng tận hưởng phút giây này. Tôi để chàng lại một mình và năm giờ đã về. Không để mất thời gian — sợ người bệnh có thể tỉnh giấc — tôi mua vội ít thực phẩm ở chợ gần đấy rồi về nhà.

"Ồ, mẹ về rồi à, nhanh thế?" Toshiko ngạc nhiên. Tôi hỏi: "Bố thế nào?" nó bình thản đáp: "Bố ngủ ngon lắm. Hơn ba tiếng rồi". Anh ấy ngáy khủng khiếp thật.

"Tôi đã xin phép cô đi tắm", cô y tá Koike rụt rè báo cáo, gương mặt cô hồng hào sạch bóng sau khi tắm.

"À, cô Koike đã ra hiệu tắm", tôi nghĩ và giật mình. Tôi có cảm giác vừa bị Toshiko cho vào bẫy. Từ ngày anh ấy ốm, nhà tôi ít khi dùng bồn tắm. Cô Koike và bà Baya và tôi đều đi tắm hiệu, thay phiên nhau hai ba ngày một lần. Hôm nay tới lượt cô Koike, và thực ra cũng chẳng có gì khác thường, chúng tôi vẫn chọn giờ này. Nhưng có thể Toshiko đã tính toán, bảo tôi đi khỏi nhà để ngồi một mình với bố nó. Tôi thật vô tâm, không ngờ đến tình thế này! Lẽ ra tôi phải lường trước, phải biết mới đúng, (Cô Koike thường thích tắm lâu, lần nào cũng phải năm sáu mươi phút). Nhưng mấy lời của Toshiko "Bồn tắm ở Sekitamachi hôm nay có nước nóng đấy" khiến tôi quay cuồng, tim đập thình thịch vì háo hức chờ đợi.

Tôi bỗng thoáng nghi ngờ, để người bệnh lại cho hai người trông nom và lên gác, lấy cớ "ngủ trưa như thường

lệ". Tôi lật quyển nhật ký giấu sau giá sách ra kiểm tra kỹ lưỡng. Không thể tìm ra bằng chứng có người đọc trộm. "Biết thế mình niêm lại bằng băng dính cho xong!" Nhưng tôi đã không lo xa được đến thế.

"Toàn thần hồn nát thần tính", tôi tự nhủ và cố bình tĩnh trở lại. "Mình suy diễn nhiều quá, mình thật đa nghi. Làm sao hai bố con biết mình đã chia nhật ký làm hai tập, giấu tập này sau giá sách!" Tôi tự trấn an và tạm thời cất được gánh nặng trong lòng.

Buổi tối, Toshiko đã về Sekitamachi, tôi lại không yên tâm. Tôi xuống bếp hỏi bà Baya: "Hôm nay lúc tôi đi vắng có ai lên gác không?" và không dám tin ở tai mình nữa, bà Baya vô tư đáp: "Có ạ, cô có lên gác". Bà kể, mười lăm phút sau khi tôi trên đường đến Sekitamachi, cô Koike đi tắm hiệu. Lát sau Toshiko lên gác, vào phòng làm việc, mấy phút sau lại xuống phòng người bệnh.

"Hình như cô có nói chuyện với ông nhà thì phải", bà Baya cho biết. Tôi bảo, chồng tôi phải ngáy mới đúng. "Tôi không nghe tiếng ngáy", bà Baya quả quyết. "Cô nói chuyện với ông nhà một lát, rồi lại lên gác và xuống ngay. Sau đó cô y tá Koike đi tắm về".

Tôi khẳng định đã nghe người bệnh ngáy lúc về đến nhà.

"Bà đi thì ông thôi không ngáy. Lúc bà về ông lại ngáy"...

Thế là bà giúp việc đã làm sáng tỏ mối nghi ngờ của tôi, dần dần tôi hiểu đấy không phải chỉ là sản phẩm của nỗi sợ huyễn hoặc thuần túy. Tuy nhiên vẫn có đôi điều chưa rõ.

Tôi thử duyệt lại thái độ của Toshiko hôm nay: Ba giờ chiều nó lấy cớ bảo tôi ra khỏi nhà, rồi để cô y tá Koike đi tắm. Những bước tiếp theo tôi chưa rõ lắm: người bệnh như tỉnh giấc, trò chuyện với Toshiko, hay nó đã làm cách nào đó khiến anh ấy tỉnh. Anh ấy bảo nó, nhật ký của tôi để ở ngăn tủ phòng khách. Nó tìm thấy đem đến giường người bệnh. Nhưng anh ấy bảo cuốn nhật ký này chỉ ghi đến ngày 16. Bố muốn xem phần tiếp theo, nhất định nó phải được giấu ở đâu đó. Con đi tìm giúp bố". Nó tìm trong giá sách, thấy phần tiếp theo, đem xuống cho bố, hoặc đọc cho bố nghe, rồi vội vàng lên gác giấu vào chỗ cũ. Cô y tá Koike đi tắm về. Người bệnh lại giả vờ ngáy. Năm giờ hơn tôi cũng có mặt.

Tôi hình dung đại loại như thế. Nhưng không thể tưởng tượng nổi mọi chuyện lại trót lọt trong khoảng hai ba tiếng đồng hồ tôi đi vắng. Tôi sực nhớ, chủ nhật tuần trước, hôm 24 tháng Tư, tôi cũng nghe theo Toshiko mà đi khỏi nhà. Vậy là Toshiko đã chuẩn bị sẵn từ chủ nhật tuần trước. Đấy chính là chủ nhật ngay sau hôm thứ bảy mà anh ấy đã thì thào đòi: "nhật ký... nhật ký" và tỏ ý muốn xem nhật ký của tôi. Biết đâu hôm 21 vừa rồi anh ấy lặp lại như vậy trước mặt Toshiko và cô y tá khi tôi đi vắng? (Thậm chí hôm ấy có thể cô y tá cũng đi tắm nốt. Bà Baya không dám chắc đã nhớ đích xác). Vậy là người bệnh đã nhờ Toshiko, khi thấy tôi không đáp lại yêu cầu của mình. Mọi sự đã sáng tỏ. Tôi không nhớ có bao giờ kể cho Toshiko nghe về chuyện ghi nhật ký không, nhưng có lẽ nó biết qua Kimura vả lại chẳng thiếu cơ hội để biết. Và nghe người bệnh nhắc đến, chắc nó hiểu ngay.

"Thế ạ? Nhật ký của mẹ ạ? Ở đâu hả bố?" nó hỏi. "Tủ... tủ", người bệnh lắp bắp và chỉ sang phòng khách. Toshiko tìm thấy, anh ấy xem và lắc đầu: "Không phải quyển này. Nhất định còn một quyển khác". Anh ấy biết chắc và chỉ lên gác. Hai bố con đã tìm được quyển nhật ký thứ hai của tôi hôm đó, và chủ nhật tuần này đem ra đọc. Có lẽ chuyện là thế.

Tương lai tôi phải làm gì với những ghi chép này? Tôi không muốn chỉ vì gặp trở ngại mà bỏ dở công việc đã bắt tay làm. Mặt khác tôi cũng muốn tránh không để người khác tiếp tục đọc nhật ký của mình.

Từ hôm nay, tôi sẽ không ghi chép trong giờ nghỉ trưa nữa, mà chờ khi nào cả người bệnh và cô y tá đều ngủ, ghi ban đêm rồi giấu ở một chỗ thật an toàn.

9, tháng Sáu.

Tôi đã bỏ bê cuốn nhật ký này lâu ngày. Không có thời gian nào mà ghi chép. Kết thúc vào ngày mồng một tháng trước, một ngày trước cơn đau thứ hai quật ngã chồng tôi. Ba mươi tám ngày tiếp theo tôi không hề ghi một dòng. Chẳng phải vì công việc gia đình bề bộn chồng chất lên vai tôi sau cái chết đột ngột của anh ấy, chủ yếu là khi anh ấy đã qua đời tôi bỗng hết hứng thú ghi chép tiếp. Không còn đối thủ, không còn kẻ nghênh chiến nữa. Tôi đã bị tước dũng khí. Có thể không bao giờ tôi cầm đến bút và mất công hàng ngày như thế nữa. Nhưng tôi nghĩ, nên kết thúc tử tế cuốn nhật ký ghi chép công phu từ đầu năm đến nay, 121 ngày không đứt đoạn, hơn là cứ thế bỏ lửng giữa chừng. Riêng hình thức bên ngoài đã đòi hỏi như

vậy. Và chắc toàn bộ mâu thuẫn trong cuộc sống gia đình tôi thời kỳ vừa qua cũng không thừa. Tôi sẽ hồi tưởng lại từng giai đoạn.

Đọc quyển nhật ký của anh ấy để lại và so sánh với quyển của tôi, có thể nhận rõ dấu vết xung đột đã qua trong khoảng thời gian từ đầu năm nay. Trước đây, vì phải giữ ý với người quá cố, tôi đã cố tình lảng tránh vài điều, nay tôi muốn bổ sung một số chi tiết để hoàn thiện tập nhật ký cũ của tôi.

Tôi đã nói trên kia, cái chết đến thật đột ngột. Sau này tôi sẽ đi sâu giải thích vì sao không xác định được cụ thể giờ chết, nhưng chắc chắn anh ấy ra đi vào ngày 2 tháng Năm hồi ba giờ sáng. Ít ra đấy cũng là phỏng đoán sát nhất. Cô y tá Koike hôm đó ngủ trên gác, Toshiko về Sekimatachi, tôi thức canh một mình bên giường người bệnh. Hai giờ sáng, nghe thấy tiếng ngáy đều như thường lệ, tôi lẻn sang phòng khách ghi chép những sự việc xảy ra từ 30 tháng Tư đến 1 tháng Năm. Cách đây hai ngày về trước, tôi thường lợi dụng giờ nghỉ trưa để làm việc này. Nhưng đến chủ nhật 1 tháng Năm, nghe nói quyển nhật ký được cất giấu cẩn thận của tôi bị anh ấy và Toshiko đọc trộm, tôi không ghi vào buổi trưa nữa, mà đợi đến đêm và trước hết là chỗ giấu. (Tôi không tìm được ngay một chỗ thích hợp, nên đành để chỗ cũ, lẳng lặng xuống nhà. Buổi tối đợi Toshiko và bà Baya ra về, trước khi cô y tá đi nghỉ, tôi giấu nó trong vạt áo Kimono và vào bếp. Cô Koike chúc ngủ ngon rồi lên gác, tôi còn lại một mình. Tôi vẫn chưa tìm được chỗ giấu vừa ý nên rất lúng túng. Còn cả

một đêm để nghĩ ra kế, và cùng lắm có thể nhét tập nhật ký vào khe gỗ chỗ tủ áp vào tường.)

Hai giờ hơn, nghĩa là đã sang ngày mồng 2, tôi vào phòng khách chuẩn bị ghi chép. Bỗng tôi phát hiện tiếng ngáy ít phút trước còn nghe thấy đã tắt. Hai phòng chỉ cách nhau một bức tường mỏng. Lúc ấy tôi đang để hết tâm trí vào ghi chép, vừa đến đoạn: *"Từ hôm nay tôi sẽ không ghi chép trong giờ nghỉ trưa nữa, mà chờ khi nào cả người bệnh và cô y tá đều ngủ, ghi ban đêm rồi giấu ở một chỗ thật an toàn".*

Tôi buông bút, căng hết giác quan ngóng sang phòng bên cạnh. Không nghe thấy động tĩnh gì, tôi bỏ dở quyển vở để mở trên bàn, đứng dậy đi sang.

Anh ấy nằm ngửa, mặt hướng lên trần có vẻ đang ngủ yên (Từ ngày anh ấy ốm, tôi tháo kính ra, anh ấy cũng không hề hỏi tới nữa. Anh ấy thường nằm ngủ ở tư thế này, và tôi buộc phải nhìn gương mặt không kính của anh ấy). Tôi có cảm tưởng anh ấy "đang ngủ yên", vì ánh điện mờ mờ không hắt thẳng vào anh ấy và thoạt đầu tôi không nhìn rõ gương mặt khuất trong bóng tối. Tôi ngồi xuống ghế, cố tự trấn an và lấy lại nhịp thở bình thường. Tôi căng mắt nhìn qua bóng tối, anh ấy im lặng quá, im lặng khác thường. Tôi bỏ khăn che đèn, để ánh sáng rọi không thương tiếc vào gương mặt xám xít của chồng tôi. Mắt anh ấy nửa khép nửa mở, nhìn bất động vào một điểm nào đó trên trần nhà. "Anh ấy chết rồi" — tôi vụt nghĩ, lao tới và cầm tay anh ấy. Bàn tay lạnh ngắt. Chiếc đồng hồ cuối giường chỉ ba giờ bảy phút. Vì thế, tôi chỉ biết anh ấy ra đi ngày mồng 2 tháng Năm, khoảng giữa

hai và ba giờ sáng. Có thể phỏng đoán, cái chết đến giữa giấc ngủ và anh ấy không đau đớn lắm. Tôi nín thở, nhìn gương mặt không kính của người chết một lúc, như người vô cùng kinh sợ nhìn xuống vực thẳm, rồi đột nhiên ký ức về đêm tân hôn trong tuần trăng mật vụt hiện lên hết sức sống động. — Tôi vội choàng khăn phủ lên chao đèn.

Hôm sau, giáo sư Aiba và bác sĩ phát biểu, họ không ngờ cơn đau thứ hai đến sớm như vậy. Khoảng chục năm trước, cơn nhồi máu cơ tim thứ hai thường hai, ba thậm chí bảy, tám năm sau mới xảy ra. Lúc đó thì vô phương cứu chữa, gần đây, với sự phát triển y học, trường hợp đó cũng không còn vô vọng nữa... Nhiều người bị một lần duy nhất, sau đó không hề bị lại, có người bị hai cơn nhồi máu cơ tim liên tiếp mà khỏi hẳn, thậm chí có người bị liền ba, bốn bận rồi vẫn được cứu sống. "Chồng bà dễ dãi với vấn đề sức khỏe quá, thật khó hiểu, ông nhà lại là một nhà trí thức, hình như ông ấy không quan tâm lắm đến lời khuyên của bác sĩ. Vì thế nên đề phòng căn bệnh tái phát, nhưng chúng tôi không ngờ việc xảy ra nhanh như vậy. Chúng tôi cho rằng ông ấy sẽ bình phục, tuy rất chậm, và chắc chắn còn làm việc được vài ba năm, may mắn ra thậm chí mười năm nữa. Không, chúng tôi không thể ngờ kết cục sớm đến thế!" Đó là lời giáo sư Aiba và bác sĩ Kodama. Tất nhiên tôi không biết họ nghĩ như vậy thật không, dù sao, ông bác sĩ giỏi nhất thế gian cũng chẳng tiên đoán tuổi thọ cho người ta được. Thú thật, điều tôi mong đợi đã xảy ra đúng thời gian mong đợi, và tôi không ngạc nhiên lắm. Tất nhiên, người ta dễ đoán nhầm, nhưng anh ấy và tôi đều đã đoán đúng. Chắc Toshiko cũng vậy.

Tôi muốn đọc nhật ký anh ấy, rồi so với nhật ký của tôi, nhận biết quan hệ vợ chồng tôi hàm chứa điều gì, cái gì đã gắn bó chúng tôi vào nhau, rồi cuối cùng kết cục bằng sự chia cắt vĩnh hằng này. Chồng tôi viết nhật ký hằng chục năm nay, trước khi chúng tôi lấy nhau từ lâu, và có lẽ nên tham khảo cả những cuốn nhật ký cũ ấy để dò tìm tận đáy quan hệ của vợ chồng tôi. Nhưng tôi vừa không xứng đáng, vừa không đủ sức thực hiện một nhiệm vụ khổng lồ như thế. Tôi biết, trong phòng làm việc của anh ấy, trên nóc giá sách, phải bắc thang mới với tới, có hàng núi nhật ký bụi bặm chồng chất. Anh ấy có làm gì khác hơn ngoài viết và viết đâu. Nhưng tôi không đủ kiên nhẫn vùi đầu vào đống giấy má ấy. Người quá cố có lần đã bày tỏ, cho đến cuối năm ngoái, anh ấy cố ý tránh né không ghi chép gì về cuộc sống ái ân thầm kín của vợ chồng chúng tôi. Mãi đầu năm nay, anh ấy mới quyết định đề cập thẳng thắn... hay nói đúng hơn, từ đó, mục đích ghi chép của anh ấy chủ yếu là để công khai hóa mọi chuyện, và cùng lúc đó tôi cũng bắt đầu chạy đua với anh ấy, gửi gắm mình vào trang giấy. Chỉ cần so những dòng ghi chép của đôi bên và bổ sung vài điểm chỗ này chỗ khác là đủ hiểu rõ chúng tôi đã yêu nhau, đã dâng hiến cho nhau, lừa dối nhau, đưa nhau vào cạm bẫy, để rồi cuối cùng một trong hai kẻ phải ra đi. Vì thế, xem lại đống nhật ký cũ chẳng cần thiết nữa.

Hôm đầu năm, anh ấy viết về tôi: *"Nàng kín đáo và ưa thích sự bí ẩn"*, anh ấy khẳng định tôi là người đàn bà *"dù đã biết rất rõ vẫn thường tỏ vẻ không hay biết gì và ít khi thổ lộ tâm sự cùng ai"*. — Điều đó tôi không phủ nhận. Nhìn chung, anh ấy trung thực gấp mười lần tôi, phải

thừa nhận nhật ký anh ấy ít dối trá hơn nhật ký của tôi nhiều. Nói thế không phải trong đó hoàn toàn là sự thật. Chẳng hạn anh ấy viết: *"Chắc vợ tôi biết rõ, cuốn nhật ký này nằm ở chỗ nào trong phòng làm việc của tôi"* và cách đó mấy dòng: *"Tôi không thể tin rằng nàng lại làm một việc như lén đọc nhật ký của chồng, nhưng biết đâu...", "... từ đầu năm này trở đi, tôi không sợ nàng đọc trộm nữa"*, rồi lại thú nhận ngay: *"Thậm chí tôi luôn tính đến việc nàng sẽ đọc, và trong thâm tâm gần như tôi cũng muốn nàng làm thế"*.

Tôi đã nhìn thấu tất cả ngay từ đầu. Ngày 4 tháng Giêng anh ấy để chìa khóa trên giá sách, cạnh lọ hoa thủy tiên — một bằng chứng không thể chối cãi rằng anh ấy rất muốn tôi đọc những lời tâm sự của anh ấy. Nhưng tôi muốn thú nhận, tấn trò ấy là thừa, vì tôi đã đọc trộm từ lâu. Về phần tôi, cũng hôm đó, tôi ghi trong nhật ký: *"Tôi cũng tự biết giới hạn của mình cho phép mình đến đâu... Tôi tự biết kìm chế, và ngoài ra tôi không muốn đi sâu tìm hiểu tâm trạng anh ấy. Tôi không thích thổ lộ tâm sự với người khác, cũng như không thích đào bới lòng dạ ai"*. Thật ra đó là một lời nói dối. Đúng là *"Tôi không thích thổ lộ tâm sự cùng ai,"* nhưng tôi cũng rất thích *"đào bới lòng dạ người khác"*.

"Chưa bao giờ tôi mở nhật ký của chồng tôi xem trộm".

Ngay từ ngày đầu tiên sau lễ cưới, tôi đã quen thói thỉnh thoảng mở ra xem nhật ký của chồng. Tôi biết *"anh ấy viết và cất kỹ trong ngăn kéo bàn nhỏ kia, còn chìa khóa thì giấu lẫn giữa đủ loại sách vở, có khi còn giấu dưới thảm"* và tất nhiên khi tôi thề *"Chưa bao giờ mở ra*

xem trộm" thì không nên quá coi trọng lời thề đó. Nhưng dạo trước, anh ấy hầu như không ghi chép gì về cuộc sống vợ chồng, nên tôi cũng ít để tâm đọc kỹ. Nhật ký anh ấy toàn vấn đề khoa học, tôi thấy khô khan không hấp dẫn, nên chỉ xem lướt qua và nhấm nháp cảm giác vụng trộm. Nhưng từ khi anh ấy quyết định không ngại viết ra những vấn đề thú vị hơn hẳn này, nghĩa là từ ngày 1.1, tất nhiên tôi bị lôi cuốn hơn nhiều. Chiều mồng hai, lúc anh ấy đi vắng nhà, có lẽ đi dạo, tôi đã phát hiện thấy sự thay đổi đó. Tôi giấu việc đọc trộm nhật ký của anh ấy, không phải chỉ đơn thuần vì thích *"tỏ ra không hay biết gì"*, mà do tôi thấy cần phải để anh ấy tin rằng tôi là người vô tư, trong trắng, kể cả khi tôi đã lén đọc.

Anh ấy gọi tôi là *"Ikuko, vợ yêu dấu của anh"* và viết: *"Trước hết, tôi cần nói ngay là tôi rất yêu nàng... Nhưng không phải là lời nói sáo để phỉnh nịnh"*. Tất nhiên tôi tin anh ấy nói thật. Tôi không hoài nghi sự chân thành của anh ấy. Tôi chỉ muốn được công nhận là hồi đầu tôi cũng yêu anh ấy chẳng kém. *"Bao năm tháng đã trôi qua kể từ cái đêm trong chuyến du hành trăng mật ấy... Anh ấy... bỏ kính ra. Tôi thấy lạnh sống lưng..."* Đoạn này kể hoàn toàn sự thật. *"Còn bây giờ, tôi biết mình có một người chồng không phù hợp về mặt sinh lý"*... và... *"Đôi lúc, nhìn anh ấy, chẳng hiểu tại sao một cảm giác khó chịu dâng lên trong tôi tới mức chóng mặt"*... Đấy cũng là sự thật, phản ánh chân xác tình cảm trong tôi, nhưng không có nghĩa tôi chưa từng yêu anh ấy.

"Xuất thân từ một trong những gia đình quý tộc dòng dõi bậc nhất Kyoto và được nuôi dạy trong môi trường

phong kiến", tôi đã lấy chồng *"theo sự sai khiến của cha mẹ, không tự mình suy nghĩ thấu đáo"*, và tôi buộc phải nghĩ rằng *"hôn nhân là thế"*.

Tôi chẳng còn cách nào khác ngoài yêu lấy chồng, dù thích hay không. Mỗi lần khó chịu khi thấy mặt chồng, tôi có cảm giác mắc lỗi không thể tha thứ đối với chồng và đấng sinh thành đã yên nghỉ. Tôi thấy mình xấu xa, nhơ bẩn vì đã để những cảm xúc ấy nhen lên, và chúng càng dâng cao, tôi càng ra sức cưỡng lại, tôi cố gắng yêu chồng và cũng đã thành công. Nhưng trời đã bắt tôi làm một người đàn bà ham muốn nhục dục và phóng đãng, tôi chẳng còn cách nào khác là chịu đựng mà sống. Chỉ có một điều thực ra khiến tôi không hài lòng dạo ấy, là chồng tôi không biết để ý đến những bóng gió mời gọi và không thỏa mãn ham muốn của tôi. Nhưng tôi quá xấu hổ, không dám trách móc sự bất lực của anh ấy. Phiền muộn vì sức lực anh ấy sa sút đến đâu, tôi cũng chưa bao giờ chán chồng, mà chỉ càng gắng yêu chồng hơn. Còn anh ấy, chẳng biết nghĩ sao mà từ đầu năm nay lại để ý tôi hơn hẳn xưa nay. Có trời mới biết, thật ra cái gì đã đẩy anh ấy đến quyết định *"ghi lại mọi việc kể cả những điều trước đây chưa bao giờ dám gửi gắm vào nhật ký"*. Anh ấy viết: *"Tôi viết ra đây, vì khó lòng chịu nổi tình trạng không thể trực tiếp nói với nàng những chuyện kín vợ chồng như thế nữa"*, phản đối *"trò kín kín hở hở"*, *"đứng đắn"*, *"nữ tính"*, *"thanh cao đức hạnh"* của tôi, và nảy ra cái ước nguyện "*ghi lại những chuyện như vậy*" để kết liễu những trò điên rồ ấy, một lần cho mãi mãi. Nhưng đấy có thật là lý do cốt yếu duy nhất không? Ít ra, tôi tin còn có những nguyên nhân sâu xa khác, nhưng rất lạ là nhật ký anh ấy

không tiết lộ thêm điều gì rõ ràng. Có lẽ chính anh ấy cũng chưa hiểu hết mình nuôi ý định gì và vì sao mình thực hiện một tập nhật ký oái oăm như vậy. Dù sao chăng nữa, lần đầu tiên tôi được người khác mở mắt cho biết *"phút cực khoái"* của mình *"dịu nhẹ, hiếm khi gặp ngay cả ở đàn bà". "Thời trước, ví thử bị đem bán cho một lầu xanh như Shimabara chẳng hạn, chắc chắn nàng sẽ trở thành một kỹ nữ lừng danh, được đàn ông ái mộ, đàn bà ganh ghét".* Anh ấy cho rằng tôi thừa sức mê hoặc bất kể kẻ sành chơi nào và những kẻ lọc lõi nhất sẽ chỉ cho với mình tôi.

Tất cả những điều đó lần đầu tiên tôi được biết, nhưng anh ấy đã lường trước, phát biểu như vậy cực kỳ nguy hiểm, sao anh ấy lại viết ra?

"Có lẽ không nên để nàng biết điều đó thì hơn. Biết chỉ hại cho tôi". "Chỉ cần nghĩ đến những ưu điểm của nàng tôi đã nổi máu ghen. Nếu một người đàn ông nào đó được cái diễm phúc thưởng thức,... mọi sự liệu sẽ ra sao?" Anh ấy băn khoăn, nhưng không hề giấu giếm, mà thẳng thắn bày tỏ. Tôi lý giải thái độ của anh ấy như sau: Anh ấy muốn tôi đọc trộm nhật ký, nên cố tình đưa bản chất phóng đãng của tôi ra kích thích tôi, và đến lượt nó, nhận thức của anh ấy về chuyện này lại khêu gợi máu ghen trong anh ấy. Tôi hiểu như vậy là phù hợp với ghi chép của chính anh ấy ngày 13 tháng Giêng: *"... phải thú thật là tôi âm thầm nhấm nháp cảm giác ghen tuông ấy"* và *"Tôi thuộc loại cóghen mới thấy mình bị kích thích cao độ" — "Theo một nghĩa nào đó, cái ghen cũng có lợi, nó*

giúp tôi đạt tới trạng thái hưng phấn bấy lâu tôi thường khao khát".

Ồ, phải, tôi đã linh cảm ngay khi đọc những dòng ghi chép ngày 1.1 ấy một điều gì...

10, tháng Sáu.

Ngày 8 tháng Giêng, tôi viết: *"Tôi vừa căm thù, vừa yêu anh ấy tha thiết. Vợ chồng không hợp nhau, vậy mà tôi không thể yêu một người đàn ông nào khác. Tôi vẫn sống trong thế giới những quan niệm cổ xưa về phẩm hạnh, và bản chất con người tôi cưỡng lại ý muốn phạm tội. Những vuốt ve âu yếm quá dung tục của anh ấy làm tôi xấu hổ. Nhưng dù sao phải nói ra, tôi cũng hiểu rõ rằng anh ấy yêu tôi bằng một tình yêu nồng cháy, và tiếng nói của con tim tôi bảo tôi cũng phải đền đáp thế nào cho xứng đáng".*

Tôi, người hưởng sự giáo dục nho giáo nghiêm khắc của hai đấng sinh thành đã quá cố, sao tôi lại đi đến chỗ nghĩ và viết không tốt về chồng, dù chỉ một lúc? Có lẽ do tôi bị trói chặt vào quan điểm đạo đức cổ xưa suốt hơn hai mươi năm trời và buộc phải kìm chế sự bất bình của mình bằng bạo lực. Và chủ yếu, tôi bắt đầu hiểu ra, phương pháp duy nhất có thể đem lại hạnh phúc cho anh ấy là bắt anh ấy ghen. Theo đạo Khổng, làm nô lệ cho một người đàn ông đó cũng là nghĩa vụ của một người đàn bà danh giá.

Lúc đầu tôi chỉ nói rằng căm thù chồng, và vợ chồng tôi không hợp nhau, nhưng ngay sau đó tôi cũng đủ xấu hổ thú nhận rằng mình không thể yêu một người đàn ông

nào khác và bản chất con người cưỡng lại ý muốn phạm tội. Có lẽ hồi đó tôi đã bắt đầu yêu Kimura mà không hề biết, và chỉ vì sợ hãi tình yêu, vì muốn chung thủy với chồng, tôi đã tự lừa dối rằng mình chỉ kích thích máu ghen tuông ở chồng mà thôi? Như vậy là cảnh tỉnh, hay kích thích, hay như vậy là tôi đã không còn chung thủy nữa?

Ngày 13 tháng Giêng, tôi đọc được những dòng: *"...chỉ nhờ ghen với Kimura mà lần đầu tiên tôi đủ sức làm vợ tôi thỏa mãn... Nàng có hiểu rằng cố gắng kích thích tôi bằng cách ấy chính là vì hạnh phúc của nàng không... Ước gì tôi có thể ghen đến phát cuồng lên... Vợ tôi được quyền đi rất xa, càng bạo càng tốt... Thậm chí nàng có thể đi xa đến mức để tôi nghi ngờ, rằng nàng đã vượt qua giới hạn cuối cùng..."*. Từ hôm ấy, tâm trí tôi hướng hẳn về Kimura.

"Tuy vợ tôi tưởng mình đang canh giữ hai đứa trẻ, nhưng thực tình nàng yêu Kimura". Chồng tôi viết nguyên văn như vậy ngày 7 tháng Giêng, hồi ấy tôi cho lối nói đó là xấu xa độc địa. Tôi cưỡng lại và tự nhủ: "Anh ấy cứ việc ghen, mình sẽ không lầm lỡ!" Nhưng khi được khuyến khích *"càng bạo càng tốt"*, tôi đột nhiên thay đổi.

Nhưng chồng tôi đã ghen ngay từ khi tôi bắt đầu thấy thích Kimura mà chưa tự ý thức rồi sao? Hay quá trình từ không đến có chỉ xảy ra do sự ghen tuông của anh ấy? Tôi không biết. Nhưng khi đã hiểu rõ mình thích Kimura, tôi vẫn cố tự lừa dối một thời gian, là mình chỉ miễn cưỡng đi theo tiếng gọi ấy, vì hạnh phúc của chồng. Tôi dùng chữ "thích", vì hồi đó tôi cho rằng, vì hạnh phúc của chồng, mình cũng nên "thích" những người đàn ông khác một

chút. Về trạng thái tâm hồn tôi ngày 28 tháng Giêng, nghĩa là lần đầu tiên bị ngất vì rượu, chỉ có thể nói rằng tối hôm ấy tôi bắt đầu hoài nghi, chẳng biết Kimura có thật chỉ có ý nghĩ đối với tôi trên phương diện vì hạnh phúc của chồng không. Tôi ngất đi, để giấu nỗi giày vò nội tâm ấy. Ngày 29 và 30 tháng Giêng tôi ngủ li bì... *"Căn cứ vào tính cách nàng, tôi không dám chắc nàng ngủ thật hay giả như vậy"*, anh ấy ghi thế đấy, thật đa nghi! Tôi hoàn toàn không giả vờ, dù không thể bảo rằng mình bất tỉnh thật sự. Tình trạng nửa mê nửa tỉnh hôm ấy nhìn chung là đúng so với những gì tôi đã ghi trong nhật ký, nhưng cũng cần bổ sung vài điều.

"Đúng lúc ấy, vợ tôi thoáng mấp máy: "Kimura, anh!" như thể trong mơ..." anh ấy nghi như vậy. Tôi sẽ rất bối rối, không biết khẳng định mình nói những lời ấy trong mơ, hay chỉ giả vờ. Hình như tôi đã chơi vơi trong một thế giới giữa hai vùng cương định ấy. Tôi mơ thấy mình *"trong vòng tay Kimura"* và mơ hồ ý thức rằng ngay sau đó miệng mình thốt lên cái tên "Kimura", và chưa dứt lời tôi đã thầm nhủ: "Mình nói vớ vẩn gì thế này". Một mặt, tôi khổ sở vì đã để anh ấy nghe tôi nhắc đến tên chàng, nhưng mặt khác, tôi cũng thấy thỏa lòng.

Còn các sự việc xảy ra đêm 30, rạng ngày 1, lại khác hẳn so với ghi chép của anh ấy: *"Đêm nay miệng nàng cũng thốt lên cái tên Kimura. Nàng lại mơ giấc mơ ấy, hình bóng ấy, trong trạng thái ấy sao?"* Không, tất nhiên là không. Rõ ràng lần này tôi có chủ định. Đêm ấy, tôi chỉ giả vờ ngủ và nói mê. Nhưng bảo rằng tôi trù tính một kế hoạch là không đúng. Tôi buồn ngủ, phải, tôi biết mình

rất buồn ngủ và tìm cách đánh bạt lương tâm theo kiểu đó. *"Hay tôi cần phải kết luận rằng nàng xỏ mũi tôi?"* anh ấy tự chất vấn, và tôi cho rằng, cứ theo hướng đó, chắc anh ấy sẽ đến gần thật sự hơn. Anh ấy đã miêu tả tình cảm tôi: *"Ôi, giá đây là Kimura!"* trong đó xuất hiện nguyện vọng không thể chối cãi của tôi, và tôi đã thốt lên cái tên ấy để chồng tôi hiểu. Ngày 14 tháng Hai, Kimura kể cho chồng tôi nghe, chàng có một chiếc máy ảnh loại đặc biệt, dành cho những người đang yêu, nhãn hiệu Polaroid. Chồng tôi viết: *"Điều bí ẩn là tại sao Kimura đoán biết tôi sẽ mừng rỡ khi nghe kể chuyện này"*, tôi cũng thấy sự việc hơi lạ lùng và cố giải đáp mãi. Tôi không ngờ anh ấy thích chụp tôi khỏa thân đến thế. Mà dù có biết, làm sao tôi có thể kéo Kimura vào cuộc chứ? Hồi đó, hầu như tối nào tôi cũng uống thật say, để được bế bồng trong vòng tay Kimura, nhưng chàng và tôi chưa bao giờ nói với nhau chuyện riêng tư, nhất là chuyện chăn gối thầm kín giữa vợ chồng tôi. Tôi có quyền nói thật, quan hệ giữa chàng và tôi chỉ dừng lại ở việc tôi uống say để mơ được chàng ôm ấp, ngoài ra chẳng có gì để thầm thì sau lưng chồng tôi. Vì thế tôi bắt đầu nghi Toshiko. Chỉ có nó là người bóng gió ra hiệu cho Kimura biết mọi chuyện. Ngày 9 tháng Hai, nó tuyên bố muốn sống riêng chỗ khác và chuyển đến Sekitamachi, viện cớ là cần một nơi yên tĩnh để học hành. Cũng dễ hiểu, "nơi yên tĩnh" của nó ngụ ý gì. Nó đã chán ngấy vợ chồng tôi và không chịu nổi cảnh phòng ngủ bố mẹ thỉnh thoảng sáng đèn thâu đêm. Có lẽ nó quan sát cảnh tượng đáng xấu hổ trong phòng ngủ của vợ chồng tôi nhiều đêm, không khó khăn gì, vì lò

sưởi thường đốt quá nóng và than nổ tới mức không nghe tiếng chân của nó.

Tôi tin rằng nó biết rõ sự bệnh hoạn của người cha, biết anh ấy thích cởi quần áo tôi rồi đặt tôi vào những tư thế khác nhau. Rất có thể nó đã kể cho Kimura nghe. Sau này phỏng đoán của tôi mới được khẳng định, nhưng từ hôm 14 đọc nhật ký anh ấy, tôi đã hình dung đại loại như vậy. Tóm lại, Toshiko biết trước cả tôi, và chắc Kimura được biết qua nó. Nhưng chàng kể cho chồng tôi nghe về chiếc máy ảnh ấy và gợi ý khả năng chụp ảnh tôi khỏa thân nhằm mục đích gì? Tôi đã quên không hỏi chàng, nhưng tôi cho rằng chàng làm thế để chinh phục thiện cảm của chồng tôi, và chủ yếu, chàng hy vọng được sở hữu những tấm ảnh khỏa thân ấy. Chắc chắn Kimura đã lường trước được chồng tôi không thỏa mãn với chiếc máy Polaroid, sẽ chuyển sang dùng chiếc máy Zeiss-Ikon và sau đó đưa phim cho chàng rửa. Có lẽ chàng không tính toán chi li đến từng chi tiết, nhưng cũng hình dung kế hoạch ấy sẽ tiến triển theo chiều hướng nào.

Ngày 19 tháng Hai, tôi viết: *"Tôi không hiểu nổi Toshiko nữa"*. Có thật không? Thực ra tôi đã được biết khá đầy đủ. Như đã nói, tôi đoán nó và Kimura có trao đổi về chuyện phòng ngủ của vợ chồng tôi. Toshiko thầm yêu Kimura, nên ấp ủ những ý nghĩ chống lại tôi. Nó tưởng *"mẹ vốn mỏng mảnh, yếu ớt, không chịu nổi những trò ái ân liên tục và bố nó dùng bạo lực cưỡng bức"*, nên lo lắng cho sức khỏe tôi và thù ghét người cha, nhưng vì tính khí bố nó lạ lùng, muốn đẩy Kimura và tôi lại gần nhau mà

hai chúng tôi đều không tỏ vẻ phản đối nên nó ghét lây sang cả tôi. Tôi đã sớm biết điều đó.

Toshiko, vốn quỷ quái hơn cả tôi, biết mình *"không duyên dáng, hấp dẫn bằng mẹ, mặc dù nó trẻ hơn hai mươi tuổi"* và thấy tình cảm Kimura nghiêng về phía mẹ nó, sau đó sẽ yên tâm nghĩ mưu kế khác. Tất cả việc đó tôi đọc được trong thái độ của nó. Nhưng nó đã thỏa thuận với Kimura trong việc bán đứng vợ chồng tôi thì tới nay tôi vẫn chưa biết. Vậy nó chuyển đi Sekitamchi không phải đơn thuần vì không chịu nổi ánh đèn huỳnh quang đêm đêm, mà chắc chắn vì nó tính toán ngay từ đầu là Kimura trọ ở gần đấy. Dù sao, Kimura quả quyết, Toshiko đã tự bày đặt tất cả, chàng chỉ việc "ngồi vào bàn đã dọn sẵn mâm bát, và cầm đũa". Nhưng sự thật là thế sao? Về điểm này tôi không tin Kimura.

Tôi cũng ghen cháy lòng với Toshiko hệt như nó ghen tôi, nhưng cố không biểu lộ và lờ đi, không ghi trong nhật ký. Chẳng phải do thâm ý, mà chủ yếu tôi thấy có nghĩa vụ với lòng tự tin của chính mình, là phải xuất hiện trước Toshiko trong tư thế kẻ đứng cao hơn, nếu không, lòng kiêu hãnh của tôi sẽ bị tổn thương và tôi không thể chịu nổi. Tôi còn ghen với Toshiko vì một lẽ khác: hình như Kimura cũng yêu cả Toshiko và có thể chồng tôi biết được, đấy là điều tôi sợ nhất. Tuy chồng tôi đã khẳng định: *"Giá ở địa vị anh ta và được quyền chọn lựa, tôi sẽ chọn người mẹ, dù nàng nhiều tuổi hơn"*, rồi viết tiếp: *"Nhưng chẳng biết Kimura nghĩ sao... Tôi vẫn chưa thật hiểu anh ta"*. Rồi có lúc chồng tôi hoài nghi: *"... anh ta muốn chiếm cảm tình bà mẹ trước, rồi qua đó chinh phục*

cô con gái chăng..." Tôi hết sức khó chịu nghĩ đến việc anh ấy nghi ngờ như vậy. Tôi muốn chồng tôi sống với ý nghĩ Kimura chỉ yêu một mình tôi và vì tôi, chàng không quản mọi hy sinh lớn lao nhất. Vì chỉ như vậy máu ghen của chồng tôi mới có thể bền lâu và tăng cường sinh lực cho anh ấy.

11, tháng Sáu.

"Tôi đã đoán đúng: vợ tôi viết nhật ký" tôi đọc dòng này chép ngày 27 tháng Hai, và tiếp đó mấy dòng, anh ấy ghi cứ như thật: *"cách đây mấy hôm tôi thoáng nghi ngờ"*, nhưng rõ ràng anh ấy thừa biết từ lâu và thậm chí đã đọc cả rồi. Tôi cũng ra sức khẳng định: *"Ít ra một con người không thể tri kỷ cùng ai như tôi cũng nên tự đối thoại với mình, nhưng tôi sẽ không bao giờ ngờ nghệch để chồng tôi biết tôi có một cuốn nhật ký"* — nhưng tất nhiên đấy là một lối dối trá trắng trợn. Tôi rất muốn anh ấy đọc trộm những điều tôi bày tỏ trong nhật ký sau lưng tôi. Đúng là tôi định tự đối thoại cùng mình, nhưng mục đích chủ yếu là để anh ấy đọc. Vậy vì sao tôi phải dùng loại giấy dó Nhật Bản ít gây tiếng sột soạt và đính quyển nhật ký bằng băng dính? Tôi chỉ biết rằng tôi thích bao phủ quanh mình những trò bí ẩn như vậy. Tôi cũng cư xử với chồng tôi theo nguyên tắc ấy, mặc dù chồng tôi chế giễu thói bí ẩn đó. Hai chúng tôi biết mình đã để mắt vào sau cánh gà, nhưng đều ra sức tung hỏa mù và dựng chướng ngại vật, phức tạp hóa mọi chuyện đến hết khả năng cho phép và mặc sức thả nổi, không cần biết đối thủ có đạt tới mục tiêu hay không. Chúng tôi đã thích sống như thế. Nhưng

nghĩ lại toàn bộ sự rắc rối với dải băng dính và chỗ cất giấu nhật ký, tôi thấy đấy không chỉ là vấn đề gu và cao hứng, mà bằng cách ấy tôi cũng đương đầu được với chồng tôi.

Ngày 10 tháng Tư, lần đầu tiên tôi viết về tình trạng sức khỏe anh ấy... *"Không biết anh ấy có ghi chép gì về tình trạng sức khỏe đáng báo động của anh ấy không?... Tôi không bao giờ đọc trộm nhật ký của anh ấy, nên cũng chẳng biết hình dung ra sao, nhưng từ mấy tháng nay tôi nhận ra nhiều điều biến đổi rõ rệt"*. Anh ấy thú nhận ra điều này lần đầu ngày 10 tháng Ba. Một tháng sau tôi mới đề cập đến chuyện đó, nhưng đã biết từ lâu, thậm chí trước cả anh ấy. Nhưng ban đầu tôi tỏ ra không hay biết gì, để anh ấy khỏi mất bình tĩnh vô ích, và đặc biệt vì tôi sợ anh ấy sẽ kiêng khem nhiều hơn. Tôi lo lắng cho sức khỏe anh ấy, nhưng vẫn bị chế ngự bởi khát khao của thân xác không bao giờ biết chán hoan lạc của mình. Thế nên tôi tìm cách làm anh ấy quên đi sự khủng khiếp của cái chết và dùng Kimura như một "phương thuốc kích thích", càng ngày càng khơi dậy ngọn lửa ghen tuông...

Nhưng từ tháng Tư, tình cảm, tâm tư tôi dần dần thay đổi. Suốt tháng Ba, tôi quả quyết mình chưa vượt qua *"giới hạn cuối cùng"*, để chồng tôi tin vợ mình vẫn chung thủy. Thú thật, khoảng cách "mỏng như tờ giấy" giữa Kimura và tôi đã không còn, hôm đó là ngày 25 tháng Ba. Hôm sau, 26 tháng Ba, tôi bịa ra cuộc nói chuyện không thể tin nổi giữa chàng và tôi để che mắt chồng. Đầu tháng Tư, ngày 4 tháng Tư thì phải, một quyết định đã chín trong tôi. Cho đến ngày ấy, tôi, dưới sự dẫn dắt của anh

ấy càng ngày càng dấn sâu vào vũng bùn nhơ bẩn tội lỗi, tôi luôn tự nhủ, mình chỉ chìu theo ý muốn của chồng và thực hiện vụ ngoại tình này, dù lương tâm cấn rứt dữ dội — phải, chính trên quan điểm đạo đức cổ hủ tôi đã thực hiện một hành động mẫu mực của người đàn bà phẩm hạnh. Nhưng kể từ ngày tháng Tư ấy, tôi quyết định vĩnh viễn vứt bỏ chiếc mặt nạ đó. Tôi tự thú thẳng thắn rằng tình yêu của tôi không dành cho chồng, mà cho Kimura. Ngày 10 tháng Tư, tôi đã cân nhắc kỹ và viết rằng, chẳng những sức khỏe của chồng tôi sa sút mà bản thân tôi cũng suy yếu nghiêm trọng. Thực tế, tôi không hề đau ốm. Đúng là khi Toshiko lên mười, tôi bị thổ huyết vài lần và bệnh lao phổi đã ở thời kỳ thứ hai như các bác sĩ phát biểu. Tôi bỏ qua lời khuyên và tiếp tục làm những trò thiếu cẩn trọng, nhưng tôi đã gặp may, *"mọi lo lắng đều không cần thiết, bệnh tự nhiên khỏi"*, từ dạo ấy bệnh tôi không tái phát lần nào, nhưng tôi vẫn bịa chuyện ho ra máu hồi tháng Hai, chuyện chiều nào cũng thấy người mệt mỏi, ngực nhói buốt, và có lẽ bệnh tình ngày càng trầm trọng, vô phương cứu chữa... Thật là cả một mạng lưới dối trá! Hoàn toàn sai sự thật. Tôi chỉ viết như vậy để dẫn anh ấy đến bên bờ vực của tử thần, càng nhanh càng tốt, và đẩy anh ấy xuống.

"Em đùa với cả cái chết đấy, anh cũng phải chuẩn bị tinh thần đặt cược ngang bằng cho trò đùa của anh", đấy là ẩn ý trong những lời bộc lộ giả hiệu của tôi. Tất cả những gì tôi viết trong nhật ký đều chỉ nhằm mục đích ấy. Đâu phải tôi chỉ viết, tôi sẵn sàng dàn dựng một cảnh thổ huyết thật sự. Tôi kích động anh ấy, không chưa một chút nghỉ ngơi nào, áp dụng mọi phương tiện có thể nghĩ ra để

càng ngày càng đẩy vọt huyết áp anh ấy. (Tôi không buông tha anh ấy ngay cả sau đợt nhồi máu cơ tim thứ nhất, tiếp tục dùng mưu mô chước quỷ bắt anh ấy nổi máu ghen). Kimura đã tiên đoán trước là kết cục bi thảm không còn xa nữa. Tôi, và có lẽ Toshiko, tin theo linh cảm của Kimura hơn nhận định của bác sĩ, vì chàng có một giác quan thứ sáu hết sức nhạy bén cho những chuyện như vậy.

Chưa bao giờ tôi phủ nhận rằng mình có một dòng máu phóng đãng trong người, nhưng sao tôi lại có một trái tim khao khát cái chết của chính chồng mình? Những ý nghĩ ấy làm thế nào xâm chiếm con người tôi? Một tâm hồn dù trung thực đến đâu rồi cũng sa đọa nếu cứ liên tục tác động không khoan nhượng bởi một tính cách gian dối như tính cách chồng tôi? Hay về phần mình, nhờ các hoàn cảnh giáo dục, tôi có vẻ như một phụ nữ đứng đắn, quý tộc, trong khi tận trong sâu thẳm tâm hồn tôi toàn là nhơ nhớp đen tối? Chắc tôi sẽ còn phải ngẫm nghỉ nhiều. Dù sao, đối với chồng, tôi vẫn là một người vợ chung thủy, khéo léo và tôi tin, tôi có quyền nói rằng, chồng tôi đã hưởng một cuộc đời hạnh phúc theo đúng nguyện vọng của mình.

Còn lại, tôi chưa thật hiểu rõ Kimura và Toshiko. Chính Toshiko đã chỉ cho Kimura cái khách sạn ở Osaka mà chàng và tôi lấy làm nơi gặp gỡ ấy.

"Cô có biết ở đây có một...", và nó lập tức đến hỏi một người bạn, loại thường được mệnh danh là "thế hệ sau chiến tranh". Đằng sau chuyện này còn ẩn giấu điều gì?

Bản thân Toshiko đã từng sử dụng khách sạn ấy, và bây giờ vẫn tiếp tục sử dụng đấy ư?

Theo kế hoạch của Kimura, một thời gian nữa chàng sẽ cưới Toshiko, vì hình thức là chính, để giữ thể diện với thiên hạ. Chúng tôi sẽ sống tay ba trong ngôi nhà này. Toshiko sẽ phải chấp nhận số phận và hy sinh cho mẹ nó.

Ít ra, tình hình sẽ là như thế...